

பன்மொழிப் புலவர் — நல்லூர்ச் சுவாமி

சு. ஞானப்பிரகாசர் அவர்களின்

தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி கட்டுரைத் தொகுப்பு—1

நால்நிலையம் :

ஞானப்பிரகாசர் ஆச்சிரமம்,

திருதெல்வேலி : : யாழ்ப்பாணம்.

1973

க. சூ. குளம்

பன்மொழிப் புலவர் — நல்லூர்ச் சுவாமி

சு. ஞானப்பிரகாசர் அவர்களின்

தமிழ்மொழி ஆராய்ச்சி கட்டுரைத் தொகுப்பு—1

நால்திலையம் :

ஞானப்பிரகாசர் ஆச்சிரமம்,

திருநெல்வேலி : : யாழ்ப்பாணம்.

1973

உள்ளே.....

- தமிழும் ஆரிய மொழிகளும்
- தமிழில் உள்ள நிறச்சொற்கள்
- பூனையும் பூசையும்
- பஜையின் பெயர்கள்
- ஏடர், இண்டர் (அண்டர்), இடையர்
- தமிழிற் சகர முதற் சொற்கள்
- பொய்யும் மெய்யும்
- தமிழ்ப்பாளையின் விசித்திரங்கள்
- இலங்கைக் கத்தோலிக்க மிஷனரிமாரும் தமிழும்
- குடஞ்சுட்டு

நான்முகம்

டலகில் தொன்றி மறைந்த மொழிகள் மிகப்பல இன்று வாய்ப்பவை இரண்டாயிரம் மொழிகள். இவற்றுள் மிகத் தொன்மையானதும், வேறு எந்த மொழிகளுக்கும் இல்லாத; தொன்மைச் சிறப்பு, தன்மைச் சிறப்பு, இனி மைச் சிறப்பு, ஏழிமைச் சிறப்பு, ஒளிச் சிறப்பு, உருபுச் சிறப்பு, சுழிச் சிறப்பு, பண்புச் சிறப்பு, எழுத்துச் சிறப்பு, சொற் சிறப்பு, பொருட் சிறப்பு, கனிததச் சிறப்பு, உவமைச் சிறப்பு, இலக்கியச் சிறப்பு, இளமைச் சிறப்பு என்னும் பதினாறு வகைச் சிறப்புகளை ஒருங்கே அமையப்பெற்ற ஒரேயொரு மொழி தமிழ் மொழியேயென்று மொழியைய் அறிஞர்கள் நிறுவியுள்ளனர்,

பெருமைக்குரிய நம் செந்தமிழ் தென் இந்தியாவிலும், சமுத்திலும், மலேசியா, சிங்கப்பூர், இண்டன், மஜிதீவு கள், டிரினிடா, மொற்சியஸ், தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற பல தேசங்களில் செழிப்பாக வளர்ந்து வருவது கண்கூடு. செந்தமிழ் வரமும் இந்தாக்களுன் தென்னிந்தியாவும், சமுழும் தமிழை வளர்ப்பதில் கிருத்துவ யுகத்திற்கு முன்பிருந்தே பெரும் பங்குகொண்டுள்ளன. சமுத்தின் தமிழ்மொழி வளர்ச் சிப்பணி “சமுத்துப் பூதந்தேவனுர்” என்னும் சங்ககாலப் புலவரில் இருந்து ஆரம்பிக்கின்ற தொன்மை வாய்ந்ததென அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்;

சமுத்தில் தமிழ் மொழியை வளர்ப்பதற்குப் பல தமிழ் ஒளி விளக்குகள் காலத்திற்குக்காலம் தொன்றி, அருக்பெரும் பணி ஆற்றக்கொண்டு வருகின்றார்கள். தமிழகத்தோடு சமுத்தை ஒப்பிடுவோமாயின் சமுத்தில் தொன்றித் தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டுசெய்த பெருமக்கள் தொகையிற்

குறைந்தவராயினும் செயலில் காலத்தால் அழியாச் சாதனை களை நிறைநாட்டியும், தமிழகத்தாருக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் விளங்கிவருகின்றார்கள். ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நமது நாட்டில் நிலையாகவத்தில் தோன்றிய தமிழ்ப் பெருமக்களுள் ஒரு வர் ஜேர்மனிய தேசத்து அறிஞர்களால் நன்கு கொரிக்கப்பட்டுள்ளார். இவ்வாறு ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் கொரவிப்புக்குமிய முதல்தமிழ்ப் புனைச் பெருமக்கள் நல்லூர் கவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களே. இப்பெருமக்களின் பணிகளையும் அவர் தம் செயல்திறன்களையும் நன்கு அறியாதவர்களாயும், அறிந்திருந்தும் முடிமறைப்பவர்களாயும் வாழுகின்றனர். தமிழர்மத்தியில் தன்னவணத்தானே ஒதுக்கிவைக்கும் அறியாகமை என்று நீங்குகின்றதோ அன்றுதான் தமிழினத்தின் விமோசனம் ஏற்படும் என்பதை கவாமி அவர்கள் தமது வாழ்க்கைக் காலத்தில், துறவி ஆகுமுன். தான் வாழ்ந்த பகுதியின் உள்ள மக்களின் உயர்வுக்கு நூல்கள் மூலமும், உரையாடல்கள் மூலமும் பணி செய்து அச்சுவேலிக்கிராமத்தாரால் “மாரிப்பாய்த்தமிழ்” என்றும் அன்புப் பெயரைப் பெற்றார். துறவி ஆகியபின் தமிழரால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டு தாழ்ந்த குலத்தவர்களை ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட தமிழரின் வாழ்வுக்கு உழைத்ததன் மூலம் “எங்கள் பெரிய கவாமி”: என்றும் சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றார், இவ்வாறு தமிழரின் நல்வாழ்வுக்கு உழைத்ததன்மூலம் தமிழர் சமுதாயத்தின் உயர்வுக்கான வழியை நன்கு தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

தமிழ் கறும் நல் உடலில் கமலை ஞானப்பிரகாசர், கச்சி ஞானப்பிரகாசர், திருவெற்றியூர் ஞானப்பிரகாசர், யாழ்ப் பாணம் ஞானப்பிரகாசர், எனப்பட ஞானப்பிரகாசர்கள் தோன்றியுள்ளார்கள். இவர்கள் யாவரும் சைவத்தமிழ் ஞானப்பிரகாசர்களே. இந்த ஞானப்பிரகாசர்கள் எல்லாரிலும் பார்க்க ஞானம்பிரகாசித்தவர் கிருத்துவ தமிழ் ஞானப்பிரகாசரான நல்லூர் கவாமி ஞானப்பிரகாசர், கிருத்துவ சூழலின் பின்னணியில் உருவாகிச் சைவமும் தமிழும் வளர்த்தவர்

நஸ்ஸைநகர் ஆறுமுகநாவலர் பெநுமான். கைவத்தின் பின்னணியில் உருவாகி உலக மொழிகளுக்கு என்னாம் தாய் மொழி தமிழே என்று நினைநாட்டியும் தமிழ் இனத்தின் வரலாற்றை ஆராய்ந்ததோடு தமிழ் மொழியின் ஆராய்ச்சியை ஒம் சடபெட்டார். தமிழர் சமுதாயத்தின் கீண்டாமைப்பேயை அனுகூலத்தற்கே பயந்து வாழ்ந்த புகழ்பெற்ற தமிழ் அரசியல்வாடிகள் பார்த்திருக்கக் கிருத்துவ துறவியான சுவாமி கள் தாழ்த்தப்பட்ட தமிழ் மக்களின் மேம்பாட்டிற்காக அரும் பணியாற்றினார். இவை வெறும் வாய்ப்பேசல்ல காலத்தால் அழியாப் பணிகளாகும்.

“ சென்ற சில ஆண்டுகளுக்குள் ஈழநாடு முப்பெரும் தமிழ் மனிகளை இழந்துவிட்டது. பன்மொழி அறிஞரும் தமிழ் மொழியே உலகம் தோன்றியபொழுது உண்டான மொழி என வாதாடியவருமான நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாரசர்”* “ தமிழே உலகத் தாய்மொழி என்று பறை அடித் தோதிய பன்மொழிப் பண்டிதன்” † “ தமிழ் சொற்ப பிறப்பாராய்ச்சியையே உயிர் முச்சாகக் கொண்ட சுவாமி ஞானப்பிரகாரசர் அவர்கள் தமிழ்நாடே இன்னும் உள்ளுமையாத தமிழ்ச் சொற்களின் தாது ஆராய்ச்சியில் இறங்கி அருமையான அகராதியை உருவாக்கி இருக்கின்றார். சாதாரண வாசகர்களுக்கு இது தெரியாத சங்கதிதான். எனினும் இதனுலே தமிழின் தொன்மை—பாரபு—தனித்தன்மை—மற்ற மொழிகளுக்குத் தாயான விதம் என்னாம் புலனுகும். மேலும் தமிழ்லே தருக்கம், யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம் முதலீவு உபயோகமான நூல்களும் பல கண்டன நூல்களும் எழுதியிருக்கின்றார்..... (அழத்தின் ஜெரினிளக்குகள் கணே சையர், ஷபுலனந்தர், நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார், சுவாமி ஞானப்பிரகாரசர்) முந்திய மூவரிலும் பார்க்க நடையில் எழுமையும் சாதாரண வரசக்குறுக்கு விளக்கவேண்டும் என்ற

* திலக்கிபத் தென்றல்—பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன்.

† சுவாமி சுத்தாராமந்தர்.

எண்ணத்தின் பிரதிபலிப்பும் இவர்டம் (கவுமி ஞானப்பிரகாசர்) காணப்படுகின்றன" * "கிருத்துவ குருவாகப் பணியாற்றத் தொடங்கியின் மக்களுக்கான தொண்டுகள் புரிந்து வந்ததுமின்றி, தமிழ் மொழியினை நன்குபயின்று உலகமொழிகள் பிறவற்றுடன் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ச்சிகள் புரிந்துவந்தார். தமது ஒப்பியளவாராய்ச்சிக்குப் பயன்படும் வகையில் ஏறக்குறைய இருபது மொழிகளை நன்குபயின்று கொண்டார். சொற்பிறப்புப்பற்றிய தமது புதுக்கருத்துக்களை எடுத்து விளக்கி அங்யபல நூல்களை இயற்றினார். இலத்தீனியம், கிரேக்கம், குமேரியம், சமக்கிருதம் முதலான மொழிகளிலெல்லாம் பழந்தமிழ் சொற்கள் புதுந்து உருமாறி இருப்பதை எடுத்துக்காட்டிய இயர், இயற்றிய தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அராதி தமிழ்நத்தின் வரலாற்றிலே போன் எழுத்துக்களாற் பதிக்கவேண்டிய கிகழ்ச்சியாகும்" † என ஈழத்து சைவத்தமிழ்ப் பெருமக்களால் குழப்பட்டவர்.

தமிழன் பெருமையை ஈழம், தமிழகம், ஆங்கிலை டு ஜேர்மனிதேசம் முதலிய நாடுகளில் பரப்பித் தமிழ் ஆராய்ச்சியிலே காலம்கழிந்தார். தமிழர் சமுதாயத்தின் ஒடுக்கப் பட்ட தமிழரின் குன்னேற்றந்திற்கும் பாடுபட்டார். இலக்கையில் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் வளர்ச்சிக்குப் பலத்த ஏதிர்ப்புகளுக்கும். இடையூறுகளுக்குமிடையே உறுதி யோடு பணிபுரிந்தார். ஆதாவற்றவர்களுக்கு ஆறுதலளித்தார், மதவேறுபாடு இன்றி கல்விமாண்களை உருவாக்கினார். சமஸ்கிருதம், பாளி, சிங்களம், தெறுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், இந்தி, போர்த்துக்கீயம், இலத்தீன், ஆங்கிலம், செர்மனியம், கிழுநு, அராபி, பிரஞ்சு, டச்சுபோன்றக்கூறுத் தேச மேஜைத்தேச மொழிகளில் பண்டிதராகவும் விளங்கினார், தாய் மொழியான தமிழ்மொழியை ஆராய்ந்து தமிழ்

* ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி—கணக்கெங்கிராதன்.

† ஈழாட்டின் தமிழ்ச் சுடர்மனிகள் மு. கணபதிப்பின்னை.

மொழி ஆராய்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கினார். அ, இ, உ, எ, ஆசிய நான்கு ஏழுத்துக்களின் அடிப்படையிலே தமிழ்ஜூன்ஸ் எல்லார் சொற்களும் பிறந்தவை என்றும் தமிழே மொழிகளுள் காலத்தால் முந்தியது என்பதையும் எடுத்துக் காணப்பித்தார்.

சுவாமிகள் தாமே பல நூல்களை ஆக்கியிடைரு பிறரின் நூல்களைப் பதிப்பித்தும் வெளியிட்டும் உள்ளார். வசா விளான் “சுதேச நாட்டியம்” பத்திரிகை ஆசிரியர் வேலூப் பிள்ளையின் யாழ்ப்பாண கெளமுதி போன்ற பிறரின் நூல்களையும் அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு உதவியாக இருந்துள்ளார். நம் சுவாமிகளின் படைப்புகளைத் தேடி நாம் சென்ற பொழுது குமார் நூற்றிலையும்பதுக்கு அதிகமான படைப்புகளின் தலைப்புகளை பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் அவற்றில் ஒருசில கைஏழுத்துப் பிரதிகளையும் படைப்புகளைத் தாங்கி வெளிவந்த சில பருவவெளியிடுகளையும், செல்லரித்துச் சிறைந்துபோன நூல்களையும் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

பருவ வெளியிடுகளில் பதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் மாதவெளியிடான் ‘செந்தமிழ்’ பத்திரிகை. குரும்பசெட்டி திரு. நா. பொன்னையா அவர்களின் வாரப்பதிப்பான் சமீ கேசரி, மாணிப்பாய் மிஷனியின் பதுவ வெளியிடான் உதவ தாரகை ஆகியவற்றை நந்து உதவிய வட்டுக்கோட்டையாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நூற்றிலையும் பொறுப்பாளர் திரு. எஸ். ஆர். தம்பபயா அவர்களுக்கு எமது நன்றகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேம். சத்தியவேத பாதுகாவலன் வாரப்பத்திரிகைகளைத் தந்து உதவிய யாழ், கத்தோலிக்க அச்சுக்கூப் பொறுப்பாளர் வணப்பா. இ. ம, மேரியோசெப் அவர்களுக்கு எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின் றேம். இப்பத்திரிகைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு கையெழுத்துப்பிரதிகளை உருவாக்குவதற்கு உதவிகள் வழங்கிய யாழ். மறைமாவட்ட திருக்குடும்பக்கள்வியர் தலைவர் அதிகங்கூரிய நாயார் யூலாலி அவர்களுக்கும், திருக்குடும்பக்

கன்னியக்கரூக்கும், மாணவிகளுக்கும், யாழ்ப்பாணக்கல் நூர் பட்டதாரிப் பிரிவு கலைவகுப்பு மாணவர்களுக்கும், இந்நாலை மிகச்சருங்கிய கால எஸ்லையில் அழகுற அச்சிட்டுத்தந்த யாழ், கத்தோலிக்க அச்சகத்தார்க்கும் எமது நன்றிகள் உரித் தாகுக.

தொடர்ந்து எமது நூலைத்தின் நூல்வெளியீடுகளையும், மறுபதிப்பு வெளியீடுகளையும் வெளிவருவதற்கு ஆதாரம் ஜக்கமும் அளிக்கும் தமிழ் உலகிலிருக்கு என்றும் நன்றிக்கடன் உள்ளவர்களாகுவோம். இந்நாலை வெளிவரும் கட்டுரைகளைத் தொகுப்பதற்கு ஆதாரமாக இருத்த செந்தயிழ் 'சமகோர்' பத்திரிகை உரிமையாளர்களுக்கும் எமது நன்றி கள்.

வணக்கம்,

நூலகர்.

நூலகம்
ஞானப்பிரகாசர் ஆச்சிரமம்
திருநெல்வேலி—யாழ்ப்பாணம்

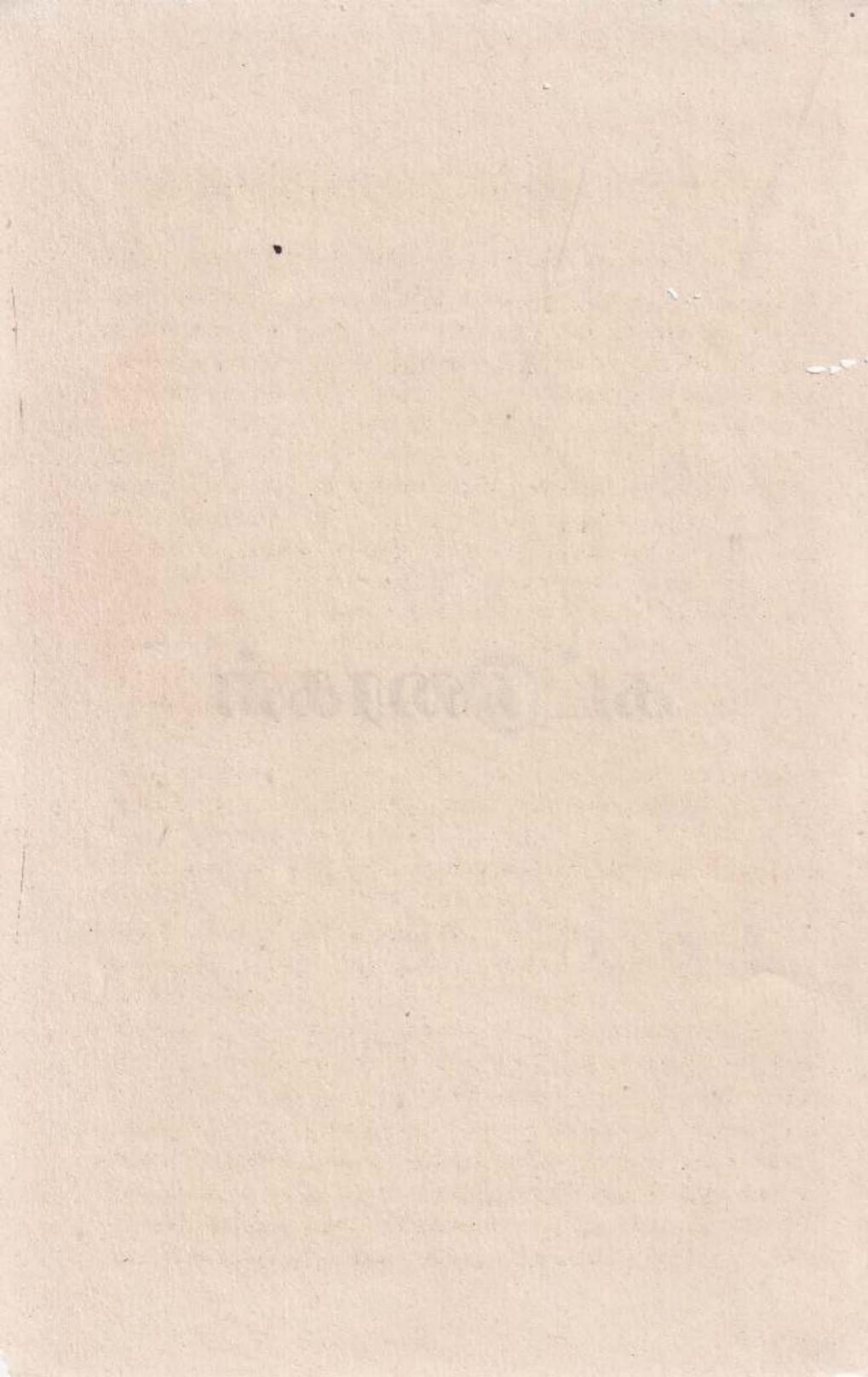
30-8-1973.

பன்மொழிப் புலவர்-நல்லூர்ச் சுவாமி
சு. நாணப்பிரகாசர்
அவர்கள்

கட்டுறைகள்

தமிழ் ஆரிய மொழிகளும்

தமிழ் மிகப் பழைய ஒரு பாலை என்பதற்கு ஒரு சிறிதும் ஜூயப்பாடு இல்லை. அது பண்டை நாளில் இந்தியா, இலங்கை, பர்மா, யாவா முதலிய நாடுகளில் என்கும் வழங்கியது என்பதும் அறிஞர்கள் அங்கிகரித்துள்ள ஒரு உண்மை. சமஸ்கிருதம் என்று சொல்லப்படுகின்ற வட மொழியைப் பயிற்றவர்களான “ஆரியர்” வட இந்தியாவிற் தோன்றிய பின்னரே, தமிழானது சிறிது சிறிதாகத் தென்னிந்தியாவின் எல்லையுள் அடங்கிச் சுருங்குவதாயிற்று; கீழைத்தேசத் தமிழ்ப் பேச்சுக்களும் காலகுதியில் வேறுபட்டன. வட இந்தியாவின் மாகதம், சௌராட்டிரம், பைசாசம், ஆதிய பழைய பேச்சுக்களையும் தென்னிலங்கையில் வழங்கும் சிங்களத்தையும் ஆரிய பாலையின் பாகதங்கள் அல்லது கிளைப்பேச்சுக்களைன்று பலர் இந்நாட்களில் சொல்லுவர். ஆயின் இப்பேச்சுக்களும் பழைய தமிழின் பாகதங்களாய் ஒரு காலம் நின்று, பின், படிப்படியாய் சமஸ்கிருதச் சொற்களை மிகவாய்கிற்றுக்கொண்டதற்கு, அச்சமஸ்கிருதத்தின் பாகதங்கள் போற் தோன்றுகின்றன என்பது நனுகிய ஆராய்ச்சியாற் பெறப்படும். இவை சொற்பொழிவளவில் ஆரியத்தை மிக மேற்கொண்டு விளங்கினாலும் வசன்கட்டாகிய யாப்பு, பெயர்ச் சொற்களின் வேற்றுமை, விளைச் சொற்களின் சூபகரணம் என்பவைகளில் இன்றைக்கும் தமிழை ஒத்திருத்தல் நோக்கத்தைக்கது. சொற் தொகுதியைக் கொண்டு அன்று, யாப்பு ஆதிய இலக்கண விசேஷங்களைக் கொண்டே ஒரு பாலை இன்ன குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது என்று அறுதியீடுதல் மொழிகளின் முறையாதலால், வட இந்திய பாகதங்களைத் தமிழின் கிளைமொழிகள் எனச் சொல்லிவிடுதலே தகுதிபோலும். இம்முடிபு ஜூரோப்பிய மொழிநூலோருக்குச் சம்மதமன்று; எங்கும் எனின், அனாலூர் இதுவரையில் தமிழின் பண்டை நிலையை ஆராய்ந்து காணுமையால் சமஸ்கிருதச் சொற்களை நிரம்பக் கொண்ட பாலைகள் எவ்வயவேயோ

அவையெல்லாம் அச்சமஸ்கிருதத்தைச் சார்ந்த பாகதங்களே என முடித்துவிடுவர். பழந்தயிழ் ஆராய்ச்சியை அண்ணார் தலைப்படுவராயின், தம் அபிப்பிராயத்தில் வேறு படுவோராவர் எனச் சொல்லலரம்.

சரித்திரகாலத்துக்கு முற்பட்ட நாட்களில் எவ்வாறு தமிழ் திருந்தியிருப்பினும், பிற்பட்ட காலங்களில் அது அடைந்த மாற்றமானது, கண்டம், தெலுங்கு, துளு, கூயி, பிராக்கியி, மலையாளம் ஆகிய பேச்சுக்களிற் தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது. இவைகள் தமிழின் பாகதங்கள் என்பது எல்லார்க்கும் ஒத்த முடிபு. ஐரோப்பிய மொழிநூலோர் இவற்றையும் தமிழையும் திராவிட குடும்பம் என வகுப்பர். திராவிட எனும் சொல் தமிழ், திரமிழும், திராவினம், திராவிடம் என்மாறி வந்தது. வட மொழியையும் அதன் பாகதங்களைத் தாம் வைத்துக் கொண்ட மாகதம் ஆகியவற்றையும், கிரேக்கம், லத்தீனியம், கொதிக்கம், சர்மானியம், ஆங்கிலம் ஆகிய பாலைகளோடு அவற்றின் கிளைப் பேச்சுக்களையும் ஆரிய குடும்பம் என நிறுத்துவர். இவ்வாறே திராவிட மொழிகளும் ஆரிய மொழிகளும் இரு வேறு குடும்பங்களாமென மொழிநூலோர் பிரித்துக் கூறிவரினும், இவை இரு குடும்பங்களும் அடிப்படையாயுள்ள ஆகிச் சொற்கள் ஒரு வகுப்பினவே என்பது எனது ஆராய்ச்சியாற் பெறப்பட்ட முடிபு. இம்முடிபு எவ்வாறு பொருத்த முடைத்தாகும் என இங்கு கருக்கமாக வெளிப்படுத்துவேன்.

தமிழ் ஆகிச் சொற்களே ஆகிச் சொற்கள்

தமிழ்லேயுள்ள தொடர் சொற்களை ஒதுக்கிவிட்டு, தனிச் சொற்களை மட்டில் எடுத்து ஆராயும்போது, அத்தனிச் சொற்கள் எல்லாம் உயிரைத் தலையிற் கொண்ட சொற்களும், மெய்யைத் தலையிற் கொண்ட சொற்களும் என இரு கூட்டங்களாகப் பிரியும். அடு, உலை, இழி என்பன போன்றன உயிரைத் தலையிற் கொண்ட சொற்கள். படு, தொலை, கிழி, கெழு, என்பன போன்றன மெய்யைத் தலையிற் கொண்ட சொற்கள். மெய் முதற் சொற்

களை உயிர் முதற் சொற்களோடு வைத்து ஒப்பு நோக்கு வோமாயின். அம்மெய் முதற் சொற்கள் இவ் உயிர் முதற் சொற்களில் நின்று பிறப்பனவாயின எனக் காண போம். இவ்வாறே, சமூக்குதல் உழுக்குதலில் நின்று வந்தது: புனி, உரு(உழு உசு)விளின்று வந்தது: தாழம் ஆழத்தினின்று வந்தது. சால், ஆல் (அகல்) என்ற சொல் வின் திரிடு. முன்காட்டிய அடுத்தலே படுத்தலெனவும் உலைதலே தொலைதல் எனவும் இழிதலே சிழிதல் எனவும், ஏழுதலே கெழுவுதல் எனவும் வந்ததையும் ஆராய்ந்தறிக. நுணுகி நோக்குவோமாயின், தமிழ் அகராதியிலுள்ள மெய்முதற் சொற்களெல்லாம் உயிர் முதற் சொற்களின் ஓரோர் வகையான திரிபே என்றது புலமாகும்: மெய்யைத் தலையிற் கொண்ட தமிழ்ச் சொற்களெல்லாம், உயிரைத் தலையிற் கொண்ட சொற்களின் விகாரங்களே என வைத்துக்கொள்ளுமிடத்து, உயிர் முதற் சொற்கள் தாம் தமிழ் மொழியின் ஆதி உருவங்களாம் என முடியும்: அப்பால், உயிரை முதலில் கொண்ட இவ்வருவங்களைச் சீர்தூக்குவோமாயின் இவை முறையே அகரத்தையும், உகரத்தையும், இகரத்தையும், எகரத்தையும் தலையிற் கொண்ட நான்கு கூட்டங்களாய் நிற்பதைக் காண போம்:

- (1) அஃஞி, அடு, அண்டு, அண்ணு, அந்து, அப்பு, அம்மு, அறு ஆதியன அகரத்தை முதலிற் கொண்டு அண்மையை நாடுதலையும், இதன் விகற்பங்களாகிய அழுத்துதல், குறுக்குதல் எனும் எண்ணங்களையும் காட்டுகின்ற சொற்களாம்.
- (2) உக, உட்கு உதி, உந்து, உப்பு, உய், உவ, உள்ளு உறு ஆதியன உகரத்தை முதலிற் கொண்டு, சேய்மையை, மறைவிடத்தை நாடும் தன்மையைக் குறிக்கின்ற சொற்களாம்.
- (3) இகழ், இசி, இடி, இணை, இயல், இரு, இழி, இற ஆதியன இகரத்தை முதலிற் கொண்டு ஆதியிலே கிழுறுதலைச் சுட்டிய சொற்களாம்:

(4) எஃகு, எடு, எத்து, எய், எழு, எறி ஆதியன் எகரத்தை முதலிற் கொண்டு மேலுறுதலை விளக்குஞ்சொற்களாம்.

அகரந் தொடக்கமான இவ்வுயிர்கள் நான்கும் அண்மை முதலிய இடச் சம்மந்தங்களைச் சுட்டுகின்றமையால் மொழி நாலிலே சுட்டுக்கள் எனப்படும். இவற்றுள் அ, உ, இ, இவை மூன்றுமே ஆதிச் சுட்டுக்கள். எகரம் இகரத்தின் திரிபாகி, கீழிருத்தலுக்கு எதிரான மேலிருத்தலைச் சுட்டுவதாயிற்று. மேலெடுத்துச் சுட்டுவதினாலேதான் அகரத்துக்கு வினாப் பொருள் பிற்பட வந்தது. இதனாலென்றே தொல்காப்பியனார் எகரத்தை வினாவாகக் குறியாது போயினார். உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியாரும் “தன்னின் முடித்தல் என்பதனான் எகரம் வினாப்பொருள் உணர்த்துதலுங் கொள்க” எனக் கூறி அதற்குச் சுட்டுப் பொருளே உரியது எனக் காட்டியதோடு அமையாது “அக்கொற்றன், இக்கொற்றன், உக்கொற்றன் எப்பொருள் எனவரும்” என்று மூன்று சுட்டுக்களுக்கு அன்று நான்கு சுட்டுக்களுக்கும் உதாரணம் தந்து போயினார். (தொ. எழு. 31) உயிர் முதற் சொற்களெல்லாம் இந்நான்கு பிரிவினுள்ளேயும் மட்டில் அடங்குதலை அகராதியுங் கையுமாய் ஆராய்ந்து காண்க. அகரம், உகரம், இகரம், எகரம் எனுஞ் சுட்டுக்களை முதல் அங்கமாகக் கொண்ட நான்கு சொற் கூட்டங்களிலுமே உயிர் முதற் சொல்லெல்லாம் அடங்கும் என்றோம். எவ்வாறெனில்; மற்றை ஆகாரம் முதலான நெட்டுயிர்களும் இவற்றின் திரிபோயாகி சொல்லை மேலும் வலியுறுத்துவதற்கு வழங்கும். ஏகரம் உகரத்தின் திரிபு. ஐகாரம் ஒளகாரங்கள் சந்தியங்கரங்கள்; புறம்பானவரி வடிவை வேண்டாத கூட்டுயிர்கள். இனி தமிழின் ஆதி உருவங்களாகிய இந்நான்கு கூட்டச் சொற்களையும் மேலும் உற்று நோக்கும்போது (1) அண்மை கொள்ளுதலும் (2) சேய்மையதலும் (3) கீழறலும் (4) மேலுறலும் எனும் பொதுவகையான எண்ணங்கள் அவ்வச் சுட்டின் முறைபே அவ்வச் கூட்டத்தின் சொற்களுள் எல்லாம் செறிந்து நிற்க.

சுட்டின்பின் வருகிற மெய்யெழுத்துக்களானவை அப் பொது வகையான எண்ணத்தைச் சிறிது சிறிது தீரித் துச் சிறப்பு வகையான ஓரோர் எண்ணத்தின் குறியாக்கு வதைக் காணலாம். இவ்வாறே அஃகு, அடு, அண்டு, அண்ணு, அத்து, அப்பு, அமை ஆதிய சொற்களைவாற்றின் அடித் தளத்திலும் அண்மையை நாடுதல் என்னும் எண்ணம் பொதுவகையாகக் காணப்படுகின்றது. அ எண்ணும் முதல் அங்கமே இப்பொழுது எண்ணத்தைச் சுட்டுகிறது என்பது வெளிப்பட்டது. ஆயின், பிந்திய அங்கமாகிய மெய்தான் அ-ஃகுதல், அ-டுத்தல், அ-ண்டுதல், அத்துதல், அ-ப்புதல், அமைதல் ஆதியனவற்றின் சிறப்புக் கருத்தை வெவ்வேறுக்குகின்றது என்னவ் வேண்டும். அஃகுதல் சுருங்கி அண்மையை நாடுதல்; அடுத்தல், சேர்ந்து அண்மையை நாடுதல்; அண்டுதல், கிட்டிச் சென்று அண்மையை நாடுதல்; அத்துதல், செறிய வைத்து அண்மையை நாட்டுதல்; அப்புதல், சேரவைத்து அண்மையைச் செய்வித்தல்; அமைதல், அண்மையுறல் என இவ்வாறே பின் அங்கமாகிய மெய்களின் சேர்க்கையால் கருத்துச் சிறிது சிறிதாய் வேறுபடுத்திலைக் காணக, உகர இகர. எகரச் சுட்டுக்கள் தலையாக வரும் ஆதிச் சொற்களையும் இவ்வாறே பிரித்துக்காணக. ஆகவே இவ்வாதிச் சொற்களின் முந்திய அங்கமான சுட்டுக்கள் ஓவ்வோர் இடச் சம்பந்தத்தைப் பொதுவகையாகக் காட்டுகின்றன. பிந்திய அங்கமாகிய மெய்கள் அச்சம்பந்தத்தின் வெவ்வேறு படிகளை, நோக்குக்களைக் காட்டிச் சிறப்பு வகையாய் ஓவ்வோர் எண்ணத்தைத் தருகின்றன. இம்மெய்கள், சுட்டின் பொருளை வெவ்வேறு வகையாக விளக்குவதனால், வியஞ்சளம் எனப் பெயர் பெறும். வியஞ்சளம் = விளக்குவது. ஆங்கிலத்தில் முந்தியதை *Formative* எனவும் பிந்தியதை *Formativ* எனவும் குறிப்பிடுவர். முன்காட்டிய சொற்களில் சுட்டு வியஞ்சளம் எனும் இவை இரண்டு அங்கங்களையும் தவிர, ஈற்றுயிரும் ஒன்று வருகின்றது. அடு எனுஞ் சொல்வில் அட் எனும் உருவத்தோடு உகரமும் ஒன்று ஈற்றில் சேர்ந்துள்ளது. இதற்குக் காரணம் யாது? அட் எனச் சொல்லுதல் வாய்க்கு எளிதாகாமையால்,

உகரமும் சேர்த்து அடு எனப்படும். உச்சரிப்பு இலாகவத்தை நோக்கி எழுந்த இவ்வாறுன ஈற்றுயிர்கள் உச்சாரண உயிர் எனப்படும். ஆங்கிலத்தில் இதனை Enunciative என்பர்: அடு எனுஞ்சொல்லில் அகரம் அன்மை கொள்ளுதலைக் குறித்த கூட்டு: டகரம் சொல்லை உருவாக்குகின்ற வியஞ்சளம். உகரம் உச்சாரண உயிர். ஏனைச் சொற்களிலும் இவ்வாறே பிரித்து உணர்ந்து கொள்கூ:

உச்சாரண உயிரை வேண்டாத ஆதிச் சொற்களும் உள்: ஆதலால், உச்சாரண உயிர் இடையில் பெறப்பட்டதெனவும், ஆதிச் சொற்கள் எல்லாம் தம்மியல்பின்படி கூட்டும் வியஞ்சளமும் சேர்ந்து உண்டானவையே எனவும் கொள்க. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் தமிழ் ஆதிச் சொற்கள் எல்லாம் அன்மை ஆதிய இடச் சம்பந்தங்களை உணர்த்தும் ஒவ்வோர் கூட்டும், அவ்விடச் சம்பந்தங்களை சிறப்பு வகையாக்கி விகற்பிக்கின்றன. ஒவ்வோர் வியஞ்சளமும் சேர்ந்தனவே என முடியும். இனி அன்மை, சேய்மை, கீழறல், மேலுறல் எனும் நான்கு எண்ணங்களும் அன்மை சேய்மை எனும் முந்திய இரண்டிலும் அடங்குவதையும் நோக்குக. பேசுவோன்து அடிக்கிமுள்ளது. அன்மையன்றே மேலுள்ளது சேய்மையன்றே? அப்பால், அன்மையையும், சேய்மையையும் நான், நான்லாதது (Ego, non-ego) எனும் இரு எண்ணங்களோடும் ஒப்பு மையாக்குதலும் பொருந்தும். இவை இரண்டு எண்ணங்களுமே மானுடனின் எல்லாச் சிந்தனைகளுக்கும் அடிப்படையானவை என்பதை நுணித்துக் காண்க. நான், நான்லாதது—அன்மை, சேய்மை, கீழள்ளது, மேலுள்ளது எனும் இவ்வெண்ணங்களுக்கு அப்பால் மானுட சிந்தனைகளுக்கு வேறு அடிப்படை தேடுதல் கூடாது. இவைதாம் எல்லா எண்ணங்களுக்குந் தோற்றுவாயான அடிச் சொற்கள் என்பதும் நன்கு போதரும் அன்றே?

ஆரியச் சொற்களுக்குத் தமிழ் அடி

அடியெண்ணங்களை விளக்குகின்றனவான தமிழ் அடிச் சொற்கள் இவ்வாறே துருவி ஆராய்ந்து காணப்பெற்றன.

ஆதி அடிச் சொற்கள் தலையடிச் சொற்கள் எனப்படும்; பின் அவற்றினின்று உண்டான அடிகள் வழியடிச் சொற்கள் எனப்படும். அப்பால் தலையடிகளிலும் வழியடிகளிலும் நின்று கிளைத்த சொற்கள் வியற்பன்னங்கள் அல்லது நிலைச் சொற்கள் எனப்படும்; தலையடிகள் வழியடிகளாயும், இவையிரண்டும் நிலைச் சொற்களாயும் வருதலுக்குரிய விதிகளை ஈண்டு எடுத்தோத இடமிராது. அவற்றை எனது "தமிழ்ச் சொற் பிறப்பாராய்ச்சி" நாவினுள்ளும் "தமிழ்மைப்புற்ற வரலாறு" எனும் நாவினுள்ளும் காணக. இனித் தமிழிறகுத் தோற்றுவாயான இவ்வடிச் சொற்கள் தாம் ஆரிய மொழிகளுக்கும் தோற்றுவாயாகியிருத்தல் கூடுமா? உலகம் முழுவதும் மானுடர் ஒரே விதமான சிற்றத்தியும் போக்கும் உள்ளவர்களன்றே? ஆதலால், ஆரியருடைய மனதில் எழுகின்ற அடியெண்ணங்களும் ஒரே விதமானவைகள் அன்றே? அன்னேரும் நம்மைப் போலவே நான், நான்லாதது—அன்மை, சேய்மை = கிழுள்ளது, மேலுள்ளது என இட சம்பந்தங்களைப் பிரித்துனரும் முகத்தாலேதான் அறிவு தலைப்பட்டிருப்பர் என்று சந்தேகமின்றிச் சொல்லலாம். பிரித்துச் சுட்டுதலே அறிவு அன்றே! இவ்வாறு அன்மை சேய்மை ஆதியனவற்றைப் பிரித்துச் சுட்டுங்கால் தமிழராகிய நாம் எடுத்தாண்ட அகரமாதிய சுட்டுக்களைபே ஆதியரும் ஆரியரும் வழங்கியிருத்தல் பொருந்தாதா? பொருந்தும் என்றதற்குச் சில பிரபலநியாயங்கள் உள். ஆயின் இவ்விஷயத்தில் வெறும் ஊக்கத்தை நாம் எடுத்தாள் வேண்டியதில்லை. ஆரிய பேச்சுக்களை நாம் செவ்வனே ஆராய்வதுண்டாயின், அம்மொழிகள் கூட எமது நால்வகைச் சுட்டுக்களையும் வேறு வேறு வியஞ்சனங்களையும் கொண்டே உற்பத்தியாகியிருத்தலை மாத்திரமா, அவற்றின் அடிகளும் தமிழ் அடிகளும் ஒன்றே என்பதையும் காண்போம். இதில் மற்றதொரு அற்புதம் யாதெனில், ஆரியச் சொற்கள் பெரும்பான்மை மிகவும் உருக்குலைந்துபோன நிலைச்சொற்களாகவே கிடப்ப, அச் சொற்களுக்கு அடியாயுள்ள ஆதிச் சொற்கள் எந்தமிழிலே விளங்குகின்றன: இதனால் திராவிட மொழிகளும், ஆரிய மொழிகளும் சொற்றெருகுதியளவிலே அடித்தளத்தில் ஒற்ற

றுமையுடையவை என்பதும், தனிமாட்சியுடையதெனப் பொருள்படும். தமிழ் ஒன்றே இரு குழுமபத்திற்கும் பொது வான் அடிச் சொற்களை உருக்குலையாது காத்து வருகின்ற தென்பதும் தெற்றெனப் புலப்படும்.

தமிழ் அடிகளினின்று ஆரியச் சொற்கள் பிறந்துள்ளன என்றேன்: இதற்குச் சான்று யாது? இச்சான்றை ஒரு சிறு வெளியீட்டில் ஜயந்திரிப்பறத் தருதல் கூடாது: அதற்குப் பெரியதோர் நூல் அவசியம். அந்நால்தான் “தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி” எனும் பெயரோடு இப்போது ஆயத்தமாகி வருகின்றது. இங்கு மாதிரிக்காக ஜரேயோரு சொல் ஆராய்ச்சியைத் தருவேன்: காற்றைக் குறித்ததற்கு சமஸ்கிருதத்தில் வாத, வாயு எனுஞ் சொற்கள் உண்டு. இவ்வாதச் சொல்லே லத்தினில் உவந்து — ஸ் (Ventus) எனவும், ஆங்கிலத்தில் உவின்ட் (wind) எனவும், வித்துவேணியத்தில் உவெஜை — ஸ் (wesjas) எனவும் நிற்கும் என்பர் ஜரோப்பிய மொழிநூலோர். இவ்வருவங்களுக்கு அடியாது எனத் தேடுங்கால் எமது தமிழ் ஊதையே என்று தோன்றும். ஊதை ஆதியில் ஊத என நின்றதென்பதற்கு மலையாளம் முதலிய பாகதங்களில் ஜகார வீற்றுச் சொற்கள் அகரவீருய் நிற்பது சான்று. இனி உகரம், ஆதிவகரம் எனும் இரு ஒலிகளும் இதழ் குவித்து உயிர்ப்பு விடுவதினால் எழுகின்றமையால் ஒத்த பிறப்புடையன் என்பது ஒவிநூல் முடிபு: தமிழில் உழல் (திரும்பு) எனும் சொல் (வள) வளை என வந்ததுபோல், எமது ஊதைச் சொல் வடமொழியில் உ — வாத என்றுகிய பின் வாத என நின்றது. அப்பால், உ — வாத இடையில் அநுநாசிகம் வரப்பெற்று உவாந்த, உவேந்த உவெந்து — ஸ் எனக் காற்றிற்கு லத்தீனியச் சொல்லாயிற்று. உவெந்த எனும் உருவந்தான் உவெஞ்ச, உவெஜை — ஸ் என வித்துவேணியமாயிற்று. வடமொழியாளர் வாத எனும் உருவத்தினின்று வா என ஒரு அடியைக் கற்பித்து, பின் அதினின்று வாயு எனும் வேரெரு சொல்லைப் பிறப்பிப்பர். ஆயின் வா என ஒரு தாது எழுந்ததற்கு நியாயஞ் சொல்ல அறியார். அது வா என்றிராமல் போ என்றிருத்தல் ஏலாதா? அல்லது கா, கூ

என்றிராமற் போனது எவ்வாறு? வெறுங் கற்பளைகளை விட டொழிந்து, வா எனும் வடமொழியாளரது தாது ஊது எனும் தமிழ் அடியின் நடைக் குறையே என வைத்துக் கோடுங்கால் அது போ, கா, கூ என்னுமல்ல வா என வந்ததற் குப் போதிய நியாயம் வெளிப்படும். ஊது எனும் உருவம் உதி உதை உந்து ஆதிய உருவங்களோடு ஒற்றுமை பூண்டு, முன்னுக்கு தள்ளுவதை உணர்த்துவது. அதன் அடி உத் என்பது: உத் எனும் அடியே உச்சாரண உயிர்ப்பேதத் தால் உதி உதை எனும் வழியடிகளையும் அருநாசிகச் சேர்க்கையால் உந்து எனும் வழியடிகளையும் தரும்.

இவ் உத் எனும் தலையடி உ எனும் சேய்மைச் சுட்டும் தாரவியஞ்சளமுன் சேர்ந்து உருவானது. சேய்மையாக்குதல், முன்னுக்கு தள்ளுதல் எனும் பொருள் உள்ளது. வடமொழியிலும் உத் (ud) எனும் உபசருந்தக்குதிற்கு, மேலே, சேய்மையில் எனும் பொருள் இருத்தலையுங்காண்க. இனி உத் என்பது வலியுறுத்தவின் பொருட்டு ஊத் என நின்று உகர உச்சாரண உயிர் பெற்று ஊது என்றுயிற்று. ஊதுதல் வாயினுற் சுவாசத்தை முன்னுக்குத்தள்ளுதல். அப்பால் சுவாசத்தை வெளிப்படுத்தவின் ஒப்புமையினால் அடிக்குங் காற்று தமிழில் ஊதை எனப் பட்டது. ஊதுவது = ஊதை. இவ்வாறே ஊதல் குளிர் காற்றிற்கும் பெயராயிற்று. காற்றுச் செறிவினால் வாத ரோகம் வீக்கம் இவற்றையும் இச்சொல் குறிக்கும். இங்கு காட்டிய வடமொழி வாதமும் அது. ஊதை தான் ஒதை என நின்று காற்றையும் காற்றினால் உண்டாகும் சுத்தத்தையும் குறித்தலும் ஒன்று. ஒதை கோதை என வும் வரும்: ஒசை என்பது ஒதையின் திரிபு: அப்பால், ஊத்து=ஊதுதல், ஊதுகுழல்: ஊத்தம் உடல் பொருமல் எனச் சிறிது சிறிதாய் சொல்லும் பொருளும் வேற்றுமைப் படல் காண்க. அதுமட்டோ, காற்றை உணர்த்திய ஊதை எனுஞ் சொல்லே குதை எனக் கரமெய் தலையிடத்திற் பெற்று அக்காற்றையே உணர்த்துதலையையும் நோக்குக. மெய் முதற் சொல்லெல்லாம் உயிர் முதற் சொற்களினின்று பிறந்தமைக்கு இதுவும் ஓர் எடுத்துக்காட்டு: இம்

முறைபற்றியே ஊதல் எனுஞ்சொல் கூதல் என நின்று குளிரைக் குறிக்கும். இதுதான் கூதிர் என்றாகி காற்றை பனிக்காற்றை குளிரை, சரற்காலத்தை உணர்த்தும் விநோதத்தையும் காஸ்க:

அதுமட்டோ! ஊதுதலே ஒதுதல் என்றாகி, சுவாசத்தை வாய்னால் வெளிப்படுத்தும் முகத்தால் சொல்லுதலைப் படித்தலைக் குறிக்கும். ஒதுதல் ஒத்து எனவந்து, உச்சரித்தல் சொல்லப்படுவது புத்தகத்தின் பிரிவு, வேதம் எனும் பொருள்களைப் படிமுறையாகத் தரும்; இதனால் ஒதி எனும் வேரெரு உருவம், சொல்லப்பட்டது (ஜங்குறு நாறு 319) கல்வி (சிவகசிந். 951) பண்டிதன் எனும் பொருள்கள் கொள்ளும் ஒதுவோன், பலி செலுத்துவோன் எனும் பொருளுள்ள ஒதா (hota) எனும் வடசொல்லும் நமது ஒதுதலினின்று எழுந்தது போலும். அங்ஙனமாயின், ஒமம் (homa) எனும் சொல்லும் தமிழ் ஒதுதல் அடியாய்ப் பிறந்ததேயாகும். ஒது—தல் தான் வடமொழியில் உச் சுந்தம் ஆகிய உருவங்களையும் முன்காட்டிய விதிகளால் வத் (vad) என நின்று வசனம் வாக்கியம் ஆதியபல வியற் பன்னங்களையுந் தரும்; இவ், வந் வச் எனும் உருவங்களோடு கிரேக்கத்தில் உதெயோ (hudeo) லத்தீவில் வொக்ஸ், வோக்கறே (vox, vocare) பழம்சர்மனியத்தில் உவஹேன் (wah-an) ஆதிய சொற்கள் இளங்கொண்டவை. இது காறும் எடுத்தோதிய சொற் பிதிர் வழியைப் பின்வருமாறு கோடிட்டுக் காட்டலாம்:

உத்—ud, உதி, உதை, உந்து
ஊது, va (vata)

ஊதை, vata, vaya, ventus, wind, wejas, கூதை ஒதை, ஒசை, கோதை, ஊத்து ஊத்தம், கூதல், கூதிர்

ஒதுதல், vad, vada, hudeo, uc, ukta vac, vacana, vox, wahan, ஒத்து, ஒதி, hota.

ஈண்டு காட்டிய ஒரு தமிழ் அடியினின்று ஆரியச் சொற்கள் பல கிளைத்து வருதல் போல் பல தமிழ் அடிகளினின்றும்

பல நூறு ஆரியச் சொற்கள் பிறந்தனவாகின்றன. ஆயின் தமிழிற் கிளைச் சொற்கள் பிறக்கும் விதி கரும் ஆரிய மொழிகளிற் கிளைச்சொற்கள் பிறக்கும் விதிகரும் வேறு வேறுப் பிரத்தலால் நுண்ணறிவாற் தேடும்போதன்றி இப் பிறப்பொற்றுமை வெளிப்படாது. இதற்கு உபகாரமாகவே “தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி” இயற்றப் பட்டு வருகிறது. தமிழகத்தாரது உதவி எனக்குக் கிடைக்கு மாயின், இவ்வரிய நூல் விழரவில் பிரசரமாகித் திராவிட மொழிகளுக்கும், ஆரிய மொழிகளுக்கும் தமிழ்டிகள் திறவு கோலாய் விளங்குதந் தன்மையை உள்ளங்கையின் நெல்லிக் கனிபோலத் தெளிவிப்பதாகும்.

(இது ராமகேஸரி ஆண்டுமூடல் 1935 இல் வெளிவந்தது)

தமிழில் உள்ள நிறச்சொற்கள்

ஓர் சொல்லாராய்ச்சி

நிறங்கள் வெள்ளை, கருப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், நீலம் ஆகி யன. கண்ணுக்குப் புலமாகிய இவ்வருவச் சிறப்பியல்பு கள் எவ்வாறு முதற்கண் மனதில் நுழைந்தன? ஒரு உருவத்தை வெள்ளை என்றும், பிறிதொன்றைக் கறுப்பென்றும், யாது குறிப்பைக் கொண்டு எம் முன்னேர் வேறுப்புத்திக் கூறினார்? சிவப்பும், மஞ்சளும், நீலமும் ஒன்றல்ல என உணர்ப்பட்டமைக்கு அடிப்படையான பேதம் யாது? இதனை நுனுகி ஆராய்வதுண்டாயின், யாம் “தமிழ்மைப் புற்ற வரலாறு” எனும் நூலினுட் காட்டிய “இடம் பற்றிய குறிப்”பே நிறவிகற்பத்தைப் பகுத்துணர்தற்கு வாயிலாயிற்றென்பது வெள்ளிட மலையென விளக்கமாகும்.

வெள்ளை

அஃதெங்ஙனமெனில், அஸ்மை, சேய்ஷம், மேஹுறல், கிழுறல் எனும் இந்நான்குமே எவ்வெவ் பொருள்களையும் நாம் அறிந்து பெயரிடுவதற்கு வாயிலாக அமைந்த மனக்குறிப்புக்கள். இவ்வாறே மேஹுறலை உணர்த்தும் “எழு” எனும் முதற்சொல்லின் வழி “எல்” எனும் எழு வானின் [குரியனின்] பெயரும், அவ்வொளிப்பிழம்பினின் ரும் வெள், வெள்ளை எனத் தவளவர்ணப் பெயரும் வந்தன.

அஃது இன்னைம் பெறப்படுவது: வெள்ளை எனுஞ் சொல் வெளிச்சம் [விளக்கம்] எனுஞ் சொல்லினின்று பிறக்கும். வெப்பம் விளங்குதலினின்று வருவது: ஆயின் விளங்குதல் எனுஞ் சொல்லின் வரலாறு யாது? தமிழின் கண்ணுள்ள ஒரு முக்கியமான சொல்லமைப்பு விதியை மனத்தில் தரித்துக் கொண்டோர் உடனே இலங்குதலே விளங்குதல் ஆயிற்றென விடை பகர்வர்: இலங்குதல், இலக்கம், இலக்கு, விளங்குதல், விளக்கப், விளக்கு என

இவ்வாறு சொற்கள் விரிந்தமை ஒக்கும். ஆதியில் உயிர் முதலாய் எழுந்த முதற்சொற்கள், பின் சொல்வேறுபாடும் பொருள் வேறுபாடும் உண்டாக்குமுகத்தால், மெய்ம் முதலாயின எனும் ணதிப்படி, “இலங்கு” என்பது விளங்கு என்றாகும். அப்பால் ‘ஒத்த பிறப்புடைய ஒளிகள் சொற் பொருள் விகற்பம் நோக்கித் திரிந்துவரும்’ எனும் ணதிப்படி “விலங்கு” என்பது விளங்கு என ஆயிற்று. விளங்குதல் எனும் உருவமே விலங்கல் எனுஞ் சொல்லில் “விளக்கமானது” எனும் காரணத்தால் மலைப்பொருள் தந்து நிற்றலையும் நோக்குத் திரிந்துதல் தன்னகத்துள்ள எகரத்தை டகரமாக மாற்றி விடங்கம் என நின்று இலங்குதலின் ஒரு தனி நோக்காகிய அழகைக் குறித்தலும் ஒன்று; இனி, இலங்குதல் எனும் சொல்லின் பிறப்பு யாது? அஃது எல் எனும் அடியாய்ப் பிறந்தது. “எல்லேயிலக்கம்” என்றார் சொல்லர்த்தங்களைத் துருவியறிந்த தொல்காப்பியனுரும் (தொல், சொல்லதி, 271). எல் என்பது ஒளிப் பொருள்ளன ஒரு முதற் சொல். அதினின்றும் எல்லார் (ஒளியில் வசிப்போர், தேவர்) எல்லே (வெயே) ஏல் (வெளிச்சத் தோடு, வெள்ளென) ஆதியன பல சொற்கள் பிறக்கும். அவ்வாறே எகரம் இகரமாகி இலகு, இலங்கு ஆதியனவங்கி அதுதான் ஒகாரமாகி ஒளித்தல் (வெண்மையாக்கல்) ஒளி ஆதியன சொற்களும், உகரமாகி உலர் ஆதியன சொற் களும் வருவனவாய். அப்பாற் சொன்முதல் மெய்பெற்று உருவமும் பொருளும் சிறிது விகாரப்பற்றின்றி, “எல்” (எழிலென்றின்று) கெழு, காழ், தெளிதேர் எனும் சொற் களாகவும், “இலகு” நிலவு, விலங்கல் ஆதிய சொற்களாகவும், “ஒவி” சொலித்தல் ஆதியன சொற்களாகவும். “உலர்” சலி, சூளை ஆதியன சொற்களாகவும் வரும். ணிவைத் “தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு” எனும் நூலிற் காணக.

ஆயின் எல் எனும் அடியின் அன்றேல் முதற் சொல்லின் உற்பத்தியையும் அன்றே விளங்குதல் வேண்டும் எனிற கூறுதும். ஏகாரமானது எம்மினிய மொழியில் மட்டுமென்று வேறு பல மொழிகளிலும் மேலுறுதலீச் சுட்டும் ஒரு பேச் சொலியாப். எடு - ததல், எறி - தல், எழு - தல் எனும்

இவையெல்லாம் மேலுறுதலைக் காட்டுஞ் சொற்கள், “எ” என்பதனேடு டகரம், றகரம், முகரம் ஆகிய வியஞ்சனங்களைச் சேர்த்து உருவாக்கப்பட்டன (தமிழ்மைப். வர. 16-ம் பக்கம் முதற் காணக). இனி, தமிழ் மக்கள் எழுந்து ஏறித்து வருகின்ற சூரியனை எல் (எழுபவன், எழுவான்) எனப் பெயரிட்டழைத்தனர். எல், எல்லு, என்று, என்றாழ் (என்று + உள்) என்பன தமிழிலுள்ள பண்ணடக்காலச் சூரியன் பெயர்கள். எல் எனும் பெயரே சுமேரியம், கிரேக்கம், வத்தீன் முதலிய ஆரிய மொழிகளிலும் வரிந்தும் திரிந்தும் சூரியன் பெயராய் நிற்றலும் என்டு எல் என்னும் முதற் சொல்லினின்று வெள்ளை எனும் வழிக்சொல் வந்திட்டமையைக் கண்டு கொண்டனம். அதனைப் போலவே, எழில் எழுத்து, எழினி, கெழு, கேழ், குஞ், குலவுதல், வெளிதல், தேறல், தேன், திகழ்தல், திங்கள், வெளி, வெளிச்சம், வெள்ளி, வாலிப், வாள், வெள்ளம், வேளை, வெளுத்தல் வெட்குதல். வன், மின்னுதல், மின்னிடிதல், வெடித்தல், விள்ஞுதல், விளம்புதல், வெட்டுதல், வித்தை, ஏரிதல், ஏறித்தல், நிறம், நெருப்பு, தெறுதல், செறுதல், இலகித்தல், நிலவு, ஒளி, ஒளிர், ஒளியு, ஒள்ளியா, ஒட்டப்பம், ஒடித்தல் (ஒளி செய்தல்), ஒவித்தல், ஒவியல், துலங்குதல், துளங்குதல், உரைல், உறறல், உணக்கல், சுல், சுள்ளு, சுடுதல். சுருந்து, சூளை, சோடை, சுணங்குதல், துவட்டுதல் (காய்ச்சுதல்), துவர், சுவப்பு ஆகியன் பல பல சொற்கள் பிறந்திருந்தலே அகராதியுங் கையுமாய் ஆராய்ந்து கண்டு இன்புறுக.

வெள்ளைச் சொல்வந்த முறையே கறுப்புச் சொல்லும் வேறொரு இடக்குறிப்பின் வாயிலாய்ப் பிறப்பதாயிற்று. அதனை இனி விளக்குவதும். வெள்ளை நிறம் வெளிப்பு அன்றேல். பொருள்கள் வரவி வெளிச்சத்தைத் தடை செய்யாதிருத்தலாகிய நிலையோடு பொருந்துவதொன்று, வெளிப்பும், வெடிப்பும், ஒளியும் ஒன்று. இவை மூன்று சொல்லும் வெளிச்சம் பரவவிடும் தன்மையை உணர்த்தும்: ஆயின், பொருட்களை அடர்ந்து வெளிப்பை அடைப்பாக்கி, வெளிச்சமற்ற நிலையைச் செய்யுங்கால், அவ்வடார்ச்சியால் உண்டாவது வெளிப்பு (வெள்ளை) என்பதின் வெருகிய

விறிதொரு மனக்குறிப்பாம்: அம்மனக் குறிப்புத்தான் அண்மையோடு உரிமை பூண்டது. அதனையே கறுப்பு எனுஞ் சொல்லும் சொல் விளக்கும். வெள்ளை எனுஞ் சொல் மேலுறுதல் (எழுதல்) எனுஞ் குறிப்போடு கூடியவாறு. கறுப்பு எனும் சொல் அண்மைக் குறிப்போடு கூடி இயல்வது.

எங்ஙனம்? அண்மையை விளக்கும் தமிழ் முதற் சொற் களுள் ஒன்று அடு என்பதாம். அடுத்தல் = நெருங்குதல், அண்மையாதல். இந்க அடு எனும் முதற் சொல்லினின் ரும் கடு எனும் வழிச்சொல் பிறக்கும்: கடுத்தல். யிக அண்மையை நாடல், விரைதல். உ-ம்: “காலெனக் கடுக்குங் கவின்பெறு தேரும்” (மதுரைக்காஞ்சி — 388). அண்மையால் உண்டாகும் அடர்த்தி அல்லது மிகுதியும் கடுத்தவின் பொருளாம். உ-ம்: “நெஞ்சங்கடுத்தது” (குறள் 706). கடுப்பு எனும் உருவத்தினுக்கும் அண்மையை நாடுதலா சிய வேசப் பொருளுண்மையை “மன்கு கடுப்பினிற் படரும் வாம்பரி” எனுஞ் சேதுபுராண (கத். 15) மேற்கொள்ள வேணர்க. கடுக்கமும் அது: கடுமை = வேகமும் (மணிமே. 17, 25) மிகுதியும், (ஐங்குறு. 335) விஞ்சிய அண்மை நிலையாகிய இறுக்கமுமாம். இவ்விறுக்கத்தினின்றும் “கடு” எனும் அடிக்குக் கூர்மை, உறைப்பு விசேடம் எனும் பொருள்கள் ஏற்பட்டமையும் உய்த்துணர்க. இங்ஙனமே கடு எனும் வழிச்சொல்தான் கடம், காடு (=அடர்ந்தது, அடன்), கடி (=மிகுதி), காழ் (வயிரம்), காய், கடுமை, கடுப்பு, கடினம். கடு (முள்), கள்ளி, கருக்கு, கடுகம் (சரக்கு வளக), கராம்பு, கறுவா, கார்ப்பு, காழ்ப்பு, கைப்பு, காரம் ஆதிய பல்வேறு சொற்கட்டுத் தாயாயிற்று என ஆராய்ந்து கண்டு மனித்க:

இனி, கடு எனுஞ் சொல் உருவம் பொருளும் வேறு படுமுகத்தாற் கறு என ஈற்று டகரம் தன்னேடு பிறப் பொத்த றகரமாய்த் திரிந்து நிற்றலை நோக்குக. கறுச் சொல்லினுக்கும் இறுகுதல் (முற்றுதல்) உறைத்தல் (கோபித்தல்) எனும் பொருளிருந்தலை “கவ்வை கறுப்பு”:

(மதுரைக்காஞ்சி—271) “வசையுநர்க் கறுத்த பகவர்” (பதிற்றுப்பத்து—32, 15) எனும் பிரயோகங்கள் காட்டும் பிந்திய கறுப்பும் கடுப்பும் ஒன்றே யெப்பது, கடுநவை யணங்குங் கடுப்பும்” என வெகுளிப் பொருளிற் கடுப்புச் சொல் வருதலாற் காண்க (பரிபாடல்—4, 49). கறுச்சொல் வின் ஆதியர்த்தம் அடர்த்தியே என்பதற்கு ஐயப்பாடு உண்டாயின், அஃது தமிழ்ப் பாகதங்களாகும் கண்ணடம், தெலுங்கு ஆதியவற்றிற் கறுஞ்சொல் தின்மை, கூர்மை எனும் அர்த்தங்கள் கொண்டு நின்றதில்லை நோக்குங்காற் றள்ளிவைக்கப்படும். மலையாளத்திற் கறுப்பு கரடுமூரடா யிருத்தற்குப் பெயர். இவ்வாறு “அண்மை” எனும் குறிப் பிற பிறந்த அடர்த்தி எனும் பொருளிலேதான் கறுப்பு என்பது, வெளிச்சமயமான வெள்ளைக்கு மறுதலையான இருட்டண்மைக்குப் பெயராயிற்று: ஒளி யை உட்பட விடாது பொருள்கள் அண்மையால் அடர்ந்த பான்மை யைக் காட்டும் தோற்றம் யாது? அதுவே கறுப்பாம் (கறுப்பு = கடுப்பு = அடர்த்தி = அண்மை).

கறுப்புச் சொல்லோடு உறவுழூண்ட வழிச்சொற்கள் : கறை, கரடி, கருள், கருமை, கார், களிம்பு, காளம், களங்கம், காளி, காளிக்கம், காளிமம் என்றற் றூடக்கத்தன பலவுள். இவற்றுட் பிந்தியவற்றை வடமொழியாளர் தஞ்சொற்களென்பர்: அங்கனமேயாயினும், எம் தமிழினுக்கு அடிப்படையாயுள்ள அடு, அல், அள் எனும் முதற் சொற்கள் வழியாய்ப் பிறந்த கடு, கல், கள் எனும் வழிச்சொற்களே அவ் வடசொற்கட்குப் பிறப்பிடமாயின உணர்க.

பச்சை

வெளிச்சம் தோன்றவிடாது இடையீடின்றிப் பொருள்கள் அடர்ந்திருத்தலாகிய கடுப்பு என்னும் நிலையினின்றும் கறுப்பு எனும் நிறப்பெயர் வந்தமையைக் கண்டாம். பயத்தைக் கிளர்த்துவதாகிய இவ்வமங்கல வர்ணத்தை நோக்குதல் ஒழிந்து, இனி இறும்பூதுக்கிடஞ்சிய பச்சை எனும் நிறப் பெயரை ஆராய்வாம் :

“பச்சை” ஆதிவர்ணங்களுள்ளோன்றன் : கறுப்பின் ஒரு பேதமாய் நிலமும், மஞ்சளும் கலத்தலால் உண்டாவது. ஆதலால்கே கறுப்புச் சொல்லினுக்கு அடிப்படையென்யாம் காட்டிய “அடு” எனும் முதற்சொற்றுன், பச்சைச் சொல்லினுக்கும், தான் சிறிது பேதப்பட்ட வழி, அடிப்படையாகின்றது. இனி நிறப்பொருளிற் “பச்சை” ஓர் ஆகுபெயராம். பச்சையான (காயாத) இலையின் பச்சை “பச்சிலை நிறம்” எனப் பரவை வழக்கிலும், “கொள பாட்ட” (குழை நிறம்) எனச் சிங்களத்திலும் வருதல் இங்கு நோக்கற்பாற்று. அப்பால் இலையாதியவற்றிற்குப் பக்கச் எனும் விசேடணம் பொருந்துவது எவ்வாறென்றத் துருவி நோக்குங்கால், இச்சொல்லின் பிதிரவழி நன்றாக நிச்சயிக்கப்படும்.

செந்தமிழ்நூல்களின் பச்சை எனும் ஓர் விளையடி காணப்படும்: பசைதல் — பற்றுதல். “பசைதல் பரியாதா மேல்” (நாலடி) உள்ளெமயிற் பசை, பற்று எனும் உருவங்களிரண்டும் நச்சு (நசை) நத்து ஆதியனபோல அடு, அத்து என்றற் றெடுக்கமான முதற்சொல்லடிகளின் விகாரமேயாம் (தமிழ்மைப்புற்ற வரலாறு 4-ம் அநிகாரம் காண்க). பசைதலையும் பற்றுதலையும் ஒப்புநோக்கிக் காணுமிடத்து, கடுமையின் மறுதலையாய், ஒட்டும் பெற்றிவாய்ந்ததாயிருக்கும் நீர்த்தன்மையோடு கூடிய இளக்கமே பசையாமென வெளிப்படும். ஈரப்பசை, ஈரப்பற்று எனும் வழக்குகளையும் ஒப்பிடுக. பசைச் சொல்லினுக்கு இதுவே ஆதி அர்த்தமா யென்பது அன்னிய மொழிகளின் சொல்வழக்குகளாலும் இனிது வலியுறுத்தப்படும். ஆரியத்தில் இது பச், பங் என, கொடுத்தல், கட்டுதல், அங்பு (அண்பு) கொள்ளல் ஆதிய பொருள் தரும். வத்தீனில் Pango இறக்குதல், கட்டுதல், Pac-iscor தளராது நாட்டுதல், Pac-o ஒன்று கூடல் என நிற்கும். அம்மொழியின் Pax உறவாடல் எனும் சொல் லும் எமது பசைதல் எனும் சொல்லும் நோக்கி மகிழ்தத்க்கண. இத்துறையை விரும்பின் வரம்பிஸ்றியோடும். இது கிடக்க: பசைச் சொல்லே பிசை என நிற்கின்ற வழி, யாம் எடுத்துரைக்க விரும்புவது எம் பாராயணர்கட்டு

எளிதிற் புலனாகும். பிசைதல் — நீர்த்தன்மையான பொருளைக் குழைத்தல். பிசைச்சொல் பிசின் என நின்று பசைத் தன்மையுள்ள சாம்பிராணியையும், பசை விசேடத்தையும் குறிக்கும். பிசினி — பசை. இனி பிசினியும், பிசனமும் பஞ்சைக் குறிக்கலுமென்று, பஞ்சத் சொல்லும் பசைச் சொல்லின் விகாரமேயாம்; இளக்கமாய் (பசை) மிகுதுவாய் உள்ளது பஞ்ச. பிந்ஜி, பந்ஜி எனும் ஆரியச் சொற் களையும் ஒப்புதோக்குக் கூட, பிசினும் பசையும் ஒரு சொல்லே என்பதை மேலும் உய்த்துணர வேண்டின். பிசினே பயின். பயிர் ப்பு என இலக்கியங்களில் நிற்றலைக் காண்க “கப்பி னர் மரத்திற் காலும் பயின தாய்” (திருவினா. இந்திரன் பழி. 13.) “பலகோட் பலவின் பயிர்ப்புறு தீங்கணி” (கவி. 50). எமது பசை, பிசின் எனும் சொற்கள் லத்தீனின் Pix கிரேக்கத்தில் Pissa, வடமொழியில் பீது (தாரு) என பிசினே, பிசின் மரத்தையும், லத்தீனில் Pingere, வடமொழியில் பிந்ஜி எனப் பசை (வர்ணம்) பூசதலையும் காட்டும் சொற்கட்டு அடியாய் விளங்குதலையும் அறிந்து மகிழ்க, (தொல்காப். சொல். 308 காண்க.)

இன்னனம் நீர்த்தன்மையோடு கூடி இளக்கமுற்றிருப்பதே பசை என்றுவிற்று; இம்மனக்குறிப்புக் “காய்ந்தது” என்றதின் எதிர்மறையாகுங்காற் “பச்சை” எனப் பெயர் பெற்றது. பச்சை பசையுள்ளது, காயாதது, நீர்த்தன்மையோடு கூடியது, இதுதான் பசுமை, பைது, பை ஆதிய வேறுருவங்களும் அடைவதாயிற்று; பசுமை நீர்த்தன்மையற்ற காடின்னியத்தின் மறுதலை, பைது நீர்த்தன்மை, ஈரம். “பயனிலம் பைதற்” (கவிதை 20), “பைதற விளைந்த பெருஞ் செந்தெநல்” (பெரும் பானுற். 230). அப்பால் பைதல் எனுஞ் சொல் முதிராக (காய்ந்து இறுகாத) நிலையைக் காட்டு முகத்தால் இளமை (இளக்கம் பசை)க்குக் பெயராயிற்று. “பைதல் வெம்பிறை” (அருணகிரி). இவ்வாறே பசுமை எனும் ஒருவரும் இளமைக்காயிற்று, அதுதான் பை எனவும் நிற்பது (மலைபடுக. 40).

இதுகாறுங் கூறியவற்றுற் காய்ந்தமைக்கு எதிர்மறையான, நீர்த்தன்மையோடு கூடிய இலையாதியனவற்றிற்குப்

பச்சை எனும் குணம் சொல்லப்பட்டது என்பதாலும். அப்பச்சைச் சொல்லே இலூயாதியனவற்றின் நிறத்தை விளக்குதற்கு ஆகுபெயராய் வரலாயிற்று என்பதாலும் தோற்றமாம். பசை எனுஞ் சொல் பிசைதல் நெருக்குதல் எனும் அர்த்தத்தில் பசி, பசலை, பையுன் (நேய், தொல்காப்ப—சொல். 341), பைதல், பை எனும் உருவங்களும் கொள்ளும். அதுதான் பயிலல் (= நெருக்கம், அடுத்து முயலல்), பயிர்ப்பு (நிறைதலால் உவட்டல்) ஆகிய உருவங்களையும் அடையும். இவற்றை ஈண்டு விரிப்பின் மிகப் பெருகுமாதலால் வாசிப்போர் ஆராய்ந்துணர்க.

சிவப்பு

எழுதலை ஏறுதல் என்றும் வீசுதலை ஏறிதல், ஏறித்தல் என்றும் பெயரிட்டழைத்த எந்தமிழ் முன்னேர், ஏறி வீசுகின்ற அனலை “ எரி ” எனக் கூறிப் போந்தர். ஏறி வீசுவது எரி; அதன் வீசுதல் எரிதல். எரிதலுக்கு “ ஏறிப்பு ” எனும் பெயரும் உள்தாயிற்று. வெயில் ஏரிகின்றது, வெயில் ஏறிக் கின்றது எனும் இவையிரு சொற்றெழுத்துகளும் பொருள் ஒத்தவை. இனி ஏறிப்பு எனுஞ் சொல்லே எம்மால் “ தமிழ் மைப்புற்ற வரலாறு ” எனும் நூலினுள் விளக்கப்பெற்ற தோர் கட்டளைக்கு இணங்க நெருப்பு என்றாலிற்று. ஏறிப்பு நெருப்பு (நெருப்பு) எனும் சொற்கள்தாம், “ நிறம் ” எனும் சொல்லினுக்கும் பிறப்பிடமாயின என்பதை ஆராய்ந்துணர்க, எரிப்பு, நெருப்பு என்பதையோடு தெருதல், நிறுதல் எனும் உருவங்களையும் ஓப்பு நோக்குக.

அப்பால் நெருப்பின் நிறமே சிவப்பு எனப்பட்டது. சிவப்புச் சொல் ஆதியில் சிவப்பு என இருந்ததாதல் வேண்டும். இதனால்கே நெருப்பு நிறமான பொன் “ சுவணம் ” எனப்பட்டமையும், “ எரிபுரைசுவணம் ” (பெருங்கதை—4, 11, 52). செந்திறத்தைக் குறிக்கும் “ துவர் ” எனுஞ் சொல்லையும் ஓப்பு நோக்குக: “ துவர்ச் செவ்வரய் ” (கலிததொகை. 5). அங்ஙனமே சுவண்டு—ஓளி, சுவண்டர்—சிவன் எனும் உருவங்களையும் ஆராய்க. “ தூநீற்ணியும் சுவண்டர் ” (அப்பர் தேவா.), மலையாளத்திற் சுவக்க, சுவன்று =

செம்மையாயிருத்தல்; சுவப்பு, சுவன் = சிவந்தது என வருதலுமொன்று.

இனி, சிவப்புச் சொல்லின் வரலாற்றினை விளக்குதும்; பகலவனின் பெயராகிய “எல்” என்னும் சொல்லினின் றும் வெள்ளோச்சொல் பிறந்தமையைக் கண்டோமன்றே. வகரமெய் சொன்முதலாயினமையாலும், வகரம் எகரமாயினமையாலும் வெள்ளோச்சொல் வந்தவாறு, “எல்” வின் ஏகரவுயிர் ஒகரமாயினமையால் ஓளிச்சொல்லும், அந்த லகரம் எகரமாயினமையால் ஓளிச்சொல்லும் பிறந்தன. “நின்னூன்யொலிப்ப” (கலித். 81). ஈண்டு விளக்குதற் பொருள். “வெஞ்சுகடர் ஓளியுநீ” (பரிபாடல்—3 : 67). ஈண்டு எரித்தற் பொருள் ஓளித்தலும், ஓளியும் சொலி = விளங்கு எரி எனும், அச்சொல்லிதான் சுல் = வெள்ளி; சுல்லி = அடுப்பு; சுள்ளு = குடு; சுடு = எரி; சுடர் = பகலவன்; சுடலை, சுலிகை = நெருப்பெரிய மிடமும். சுருந்து, சுள், சுள் = நெருப்புக்கொள்ளி, சுள்ளை, சுளை. சுவாலை = நெருப்பு; சுண்டு, சுண்டல் = நெருப்பிற் காய்ந்தது; சுண்ணம், சுண்ணம்பு = நெருப்பினால் (நெறுப்பு ஆகிய நிறு; சுவண்டு = குடு; சுவடு = நெருப்புச் சுட்ட புண்; சுவறு, சோடை, சோர் = அனலாற் காய்ந்து வற்றல் என இவ்வாறு வெவ்வேறு உருவங்கள் தாங்கிச் சுவப்பு என்றுயிற்று. ஆரியம் ஆதிய பிறமொழிகளின் சொற்கள் பல இவ்வடியாய்ப் பிறந்திருத்தலை முன் கூட்டிய எமது நாலினுட்பரக்கக் காணக.

சுவப்புச்சொல் சிவப்பு என நின்றவிடத்துச் செம்மை; செய்ய சிவந்த; செப்பு, செம்பு = சிவத்த லோகம்; சேய்=சிவப்பு; சிவப்பு = நன்மை ஆதிய பல சொற்களாய்த் திரியலுற்றது. கண்ணடத்தில் செம், செந் என்பது சந் எனவும் நிற்கும். அதில் சம்பு எமது செம்புச் சொல்லாம். சந்த=சுவந்த, ஓளிபொருந்திய, அழகிய என்றாகும். அம்புவிமானின் பெயரும் அது: இவற்றால், சந்திர எனும் ஆரியச் சொல்லும் தமிழ்யாய்ப் பிறந்ததே எனத் தோன்றும். இவ்வாறே சுவர்ண, சூர்ண, ஜ்வால ஆதிய ஆரியச் சொற்களும் தமிழ்யாய் எழுந்தன என்பது முன்காட்டிய

வரலாற்றினுல் வெள்ளிடை விலங்கலாம்: இவை யாவும் ஒரு காலம் வெளிப்படவிருக்கின்ற எமது “சொற்பிறப்பகராதி”யினுட் டெளிவாக்கப்படுவன:

நீலம்

வெள்ளைநிறச் சொல் எந்த அடியாய்ப் பிறந்ததோ, அந்த “எல்” அடியாகவே நீலநிறச் சொல்லும் பிறந்திட்டது என யாம் சொல்லக்கேட்டல் பல்லோர்க்குப் புதுமையாகத் தோன்றலாம். ஆயினும் “வெள்ளை” எல் வின் மகவாம் என்பதற்குள் இலக்கியச் சான்று “நீலம்” எல்வின் மகவாம் என்பதற்கும் உண்டு. அஃதெங்ஙனமென இனி விளக்குதும்.

தமிழ்ச் சொற்கள், ஒரு சிலவேயான தலையடிகளினின்று விகற்பித்துப் பலவாக்கப்பட்ட வழிகளுள் ஒன்று யாதெனில், உயிர் முதலாய் நின்ற சொற்களின் தலையில் ஒவ்வோர் மெய் நிறுவி அவ்வச் சொல்லை உறுதிபெறச் செய்தமையாம் என்றால் முன்னரும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனமே “எல்” அடியான எழில் எனும் சொல் கொழு, கேள் என்ற தெளி, திகழ் என உறுதிப்பாட்டைந்து ஒளி உடைமையின் வெவ்வேறு படிகளை, நோக்குக்களை உணர்த்துவதாயிற்று, உயிர்முதலாய் நின்று “எழில்” கேவலம் ஒளியுடைமையை, அழகைக் குறிக்க, கருமெய் முதல் பெற்ற “கொழு” நிறைந்த பிரகாசத்தை, தகர மெய்முதற் பெற்ற “தொளி” நன்றாய் விளங்குதலைக் காட்டுவனவாயின. “கோழு” கெழுவின் வேறேர் உருவ மும் “திகழ்” தெளிவின் மற்றேர் வடிவமுமாம். முன் ணையது தலை நீண்டது: பின்னையது தலை மடிந்து விரிந்தது: தோய்த்தல் வைத்தல் எனவும், காவுதல் தவழ்தல் எனவும், தாழ்தல் தளர்தல் எனவும் வருதல் பின்னையதனைப் போன்ற விரிதலுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்களாம்: இனி, மெய்தலையிற்பெறும் சொற்களுள், வலிமை கொண்டு உச்சரிக்கப்படும் மெய் முதலானவை வலிமையோடு கூடிய அர்த்தத்தையும், மென்மையாய் உச்சரிக்கப்படும் மெய் முதலானவை மென்மையோடு கூடிய அர்த்தத்தையும்

கொண்டு இயலுதலும் உற்றுநோக்கற்பாலது: எங்களம்? உழை எனும் முதற் சொல்லினின்றும் பிறந்த துளை எனும் வழிச் சொல், தசரமாகிய வல்லின மெய் முதலானமையால் வலிமையோடு கூடி ஊடறுத்துச் செல்லுதலை விளக்கும். அம் முதற்சொல்லினின்றே வருகின்ற நழை எனும்வழிச் சொல், தன் தலை நின்ற மெய்யின் மென்மையால், மெல்லென உட் செல்லுதலைக் காட்டும். இங்குமே, தோண்டுதல் வலிமையோடு இடந்து துவாரம் பொறித் தலாம். நோண்டுதலோ மென்மையாய் யாதொன்றைப் பிரிந்து அகழ்தலாம். இவற்றின் விரிவைத் “தமிழ் மைப்புற்ற வரலாறு” எனும் நூலின் நான்காம் அதிகாரத்தினுட் கண்டு தெளிக்.

இனி நீலச் சொல்லின் வரலாறு இது:— எல் எனும் சூரிய வெளிச்சப் பொருள் கொண்ட சொல் தான் ககரத் தைப் பிறப்பொத்த இகரமாய்மாற்றி இல—கு, இல—ங்கு என நின்று, வெளிச்ச மயமாய்த் தோண்றுதலைக் குறித்தது, “இலங்கு” என்பதுதான் ககரமெய் முதலிற் பெற்று, துலங்கு துளங்கு எனவும் வருவது: தகர இகரம் உகர மான்மை இங்கு ஓர் ஒவிமாற்றமாம்: துலங்குதல்=மிகப் பிரகாசித்தல். துளங்குதலும் அது; அப்பால் “இலங்கு” என்பதுதான் விலங்கு, விளங்கு எனவும் வருவது. விலங்கல்=விளக்கமாய் எழுந்து நிற்பது, மலை. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் உப்பரிகை, உயர்ச்சி எனும் பொருளுள்ள விடங்கச் சொல் லும் அது: ளகர, லகர, டகரங்கள் இனமாற்று. இவை போலவே நகரமெய் தலையிற்பெய்த இலகு நிலவு என்றுகி மென்மையான, மங்கலான வெளிச்சத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. இதனால் “நிலவு” சந்திரனின் மெல்லொளிக்குப் பெயரிடாயிற்று. இந் நிலவுச் சொல் சிங்களத்தில் நிலாவ என நின்று மங்கல் ஒளியோடு கூடிய நீல நிறத்தைக் காட்டும்: நிலவு, நிலாவ என்பனவே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் நில எனவும், லத்தீனில் நீகர் எனவும், கிரேக்கத்தில் மேலஸ் எனவும் வந்து இருண்ட நீலத்தைக் குறிக்கும் என ஆராய்ந்து கண்டு மகிழ்க்க

மஞ்சல்

குண்றிய விளக்கமானது நிலா, நீலம் எனப்பட்டமை போல, முழுங்கிய சிவப்பு மஞ்சல் அன்றேல் மஞ்சள் எனப்பட்டது. மங்கலே மஞ்சலாயிற்று: தங்கல் தஞ்சம் எனவும், இறங்குதல் இறைஞ்சதல் எனவும் வந்தவாறு போல; செங்கல் மங்கல் என்ற தொடரிலும், செங்க(ண்) மாரி, மங்க(ல்)மாரி எனும் தொடர்களிலும் மங்கற் சொல் மஞ்சட் சொல்லினுக்குச் சரியாய் நிற்றல் காண்கடி “மங்கல்” இலக்கியங்களுள் மங்குல் எனப் பயின்று. முழுங்கிய ஒளியை, இருட்சியைப் புலப்படுத்தும். “மங்குல் வானத்து மதிநிலா மழுங்க” என்பது பெருங்கதை (உஞ்சைச். 50, 55): உள்ளபடி ஒளி மழுங்கியதே மங்குலாம். மங்குற் சொல்லினுக்கு மேகப்பொருள் இருட்சியை வாயிலாகக்கொண்டு பெறப்பட்டது; அப்பால் மழுங்குதலும் மழுகுதலும் ஒன்று. “பசுங்கதிர் மழுகிய சிவத்து வாங் கந்தி” என்ற புறநானாற்று மேற்கோளை (376, 2) முஸ்னைப்பெருங்கதை மேற்கோளோடு ஒப்புநோக்கி மகிழ்க; மங்கல்தான் ஒளி மழுக்கத்தை மேலும் வலியுறுத்து முகத்தால், சொன்முதல் மெல்லினத்தினிடமாய் வல்லினம் பெற்றுக் கங்குல் என வந்தது போலும் கங்குல=கதித்த ஒளிமழுக்கமாகிய இருள் இரவு என்க.

“மஞ்சல் மங்கற் சொல்லினின்று வந்ததேயாயின், இச் சொல்லினுக்குத்தான் பிறப்பியாது? எனிற கூறுதும்:- “மங்கல்” மழுங்கவின் மருஷவாம். மழுங்கல் என்னும் சொவின் கலையில் மெய் விளங்குகின்றமையால் இது ஒரு வழிச் சொல்லேன்பது “தமிழ்மைப்புற்ற வரலாறு” எனும் நாலைப் படித்தோர்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும்; இதன் முதற்சொல்லுருவும் அழுங்கல் என்பது. இவ்வுருவந்தானே ஒரு முதற் சொல்லன்று, ஆயின் ஆழ்தல் (அகலல்) எனும் முதற் சொல்லின் ஒரு வேற்றுமையாவது: “ஆழ்” அழு(கு) என நின்று அழுங்கு என்றுயிற்று: ஆழ்தலின் பொருள் கீழ் நோக்கிச் செல்லல், இறங்குதல் என்பது, ஆழ்தலின் வழிவந்த அழுங்கலும் முதற்கண் கீழ் நோக்கிச் செல்லுதலை, இறங்குதலையே குறிக்கும், “அருமாலுற்று

..... அழுங்கி அரற்றுதே ” (திருவாசகம்—15, 50): பிற நெருவனின் தாழ்நிலை நோக்கித் தானும் உள்ளத்தால் இறங்குதலே இரங்குதலாதலால், அழுங்கல், மேல் இரக்கத்துக்கும் பெயர்டாயிற்று. “ பெருங்களிறு .... சேர்ந்தல்கிய அழுங்கல் அலை ” எனும் ஆட்சி காண்க (புறநா. 220, 3). இங்கு இறங்குதல் இரங்குதல் ஆவதின்கண், ரகரம் தன்னேடு பிறப்பொத்தரகரமாய்மாறியமையால், பொருள் ஒரு சிறிது வேற்றுமைப்பட்ட புதுச் சொல் ஒன்று ஏற்பட்ட வெற்றியைக் குறித்துக்கொள்க, இது சொல்லமைப்பின்கண் தொழிற்படும் பெருங்கட்டளைகளுள் ஒன்றாக இருக்கிறது. அப்பால் அழுங்கல் மேனிலையினின்றும் இழிதலாகிய கேட்டிற்கும் பெயராயிற்று: “ பின்னழுங்கக் கனனுழுக்கி ” என்றதிற்போல (புறநா. 98, 5) தாழ்ந்தோர்மாட்டு இறங்குதலாகிய இரக்கமும் மேனிலையினின்று இறங்குதலாகிய கேடும் ஆகிய இருபொருளும் அழுங்கற் சொல்லினுக்குண்மையை எடுத்தோதி, “அழுங்கவிரக்கமுங் கேடுமொகும்” என்றார் தொல்காப்பியரூம் (சொல்லதிகாரம்—350): அழுந்துதலும் அமிழ்ந்துதலும் அழுந்துதலின் வேறுவேறு உருவங்களாம். அமிழ்ந்துதல் ஆழ்தலே என்பது வெளிப்படை. அழுந்துதலுக்கும் அப்பொருளே தலையாகின்றமையை “ அழுந்தேனரகத்து ” (திருக்கோவை—169) முதலாம் எடுத்துக்காட்டுக்கள் வலியுறுத்தும். அழுகுதல்=கெடுதல், அழுங்குதலின் பிறதோர் விகற்பமாம்.

அழுங்குதலினின்றும் பிறந்த வழிச்சொற்கள் நமுங்கல். வழுவுதல், முழுகுதல் அன்றேல் மழுங்குதல், மங்குதல் என்பவை மெல்லின மெய் முதலானவையெனவே, எல்லாம் மெல்லெனக் கீழ் நோக்குதலை, குறைதலை, தேய்தலை விளக்குவன: நாம் இங்கு ஆராய எடுத்துக்கொண்ட மங்குதல் எனும் சொல் ஆரியத்திலே நீரில் அமிழ்ந்துதல் எனும் பொருள்தந்து மஜ்ஜ என நிற்றல் ஈண்டு நோக்கற்பாற்று. அம்மொழி மஜ்ஜனம்=நீரில் அமிழ்ந்தல், முழுகல் எனவரும். மஞ்சனமு மது. “மஞ்சம்” தூக்குதல், தொங்குதல் எனும் சிறப்பியல்பு நோக்கிக்

கட்டிலின் பெயராயிற்றுப் போலும்: ஆயின் வட மொழி
யில் மஜ்ஜ எனும் அடியாய்ப் பிறந்த மஞ்சல் நிறச்
சொல் இன்று, அந்நிறத்தைக் குறிக்கும் வித, பீத ஆகிய
சொற்கள் வேறு தமிழ்களினின்றும் தொன்றின. சொல்
வியஇரண்டனுள்ளும் முந்தியது கெழு எனும் தமிழ்ச் சொல்
லையும், பிந்தியது பிசை (பசை) எனும் தமிழ்ச் சொல்லையும்
பிறப்பிடமாய்க் கொள்வன. இத்துறை இவன் விரிப்பின
வரம்பிகந்து செல்லும்; பாராயணர்கள் ஆராயந்துணர்க.

(செங்கமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது)

பூனையும் பூசையும்

பாலைகள் எல்லாம் ஆதியிலே ஒரு சில சொற் களை மட்டில் உடையனவாயிருந்து, படிப்படியாகவே பல்லாயிரம் சொற்களைப் பெற்றன என்றது மொழி நூல் என்னும் சாத்திரத்திற் பயின்றவர்கள் சபமதித்துக் கூறுகின்ற ஒரு உண்மை. அப்பால், முன்னிருந்த சில சொற்கள் தாம் மாறியும், விரிந்தும், ஒன்றே டொன்று கூட்டுன்னும், இன்று நாம் கையாளுகின்ற பல சொற்கள் ஆயின் என்றது மற்றொரு உண்மை. இம்மாற்றம் ஆதியனவற்றை ஆராய்ந்து கூறுவதுதான் மொழி நூல். மொழி நூல் வேறு இலக்கண நூல் வேறு. முன்னையது தனிச் சொற்களின் இயல்பையும், அவை தம்முள் அடையும் மாற்றங்களையும் கூறும்; பின்னையது சொற்கள் ஒன்றே டொன்று கூடும் போது முன்னிலை, இறுதி நிலைகளிற் கொள்ளும் விகாரங்களை எடுத்தோதும்; தமிழில் தொல்காப்பியம் முதலாகப் பல இலக்கண நூல்கள் எழுந்துள்ளன. மொழி நூல்களோ சமீபகாலத்தில் மட்டும் வெளிப்படத் தொடங்கின ஆரும் மாகறல்கார் ததிகேய முதலியார் இயற்றிய “மொழி நூல்” (1913) இந்த நிலையில் முதற் செய்த பிராயத்தனமாய் மேலும் பல திருத்தங்களுக்கு இடனுய்க் கிடக்கின்றது. டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் சென்றவருஷம் வெளியிட்ட தமிழ்மொழி நூல் உண்மையில் இலக்கண ஆராய்ச்சி நூலே அன்றி மொழி நூல் ஆகாது எனது “தமிழ் அமைப்புற் வரலாறு” (1927) “தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி” (1932) எனும் இரண்டும் யதார்த்தமான மொழி நூலினுக்குரிய அத்திவாரங்களையிட்டன எனச் சொல்லலாம். மேற் கட்டிடம் மெல்ல மெல்லக் கிளம்பவேண்டியதாகும்,

இவ்வளவையும் முன்னுரையாக வைத்து, இனி, “பூனையும் பூசையும்” என்ற எமது விஷயத்தை ஆராய்க்கடவோம். பூசைச் சொல்லில் நின்றே பூனைச் சொல் எழுந்தது என்ற யான் சொல்லிவிடின், இதன் புதுமையை

நோக்கி, இதைப் படிப்போர் சிலர் நகைத்தலும் கூடும்: பத்திரிகைகளை வாசிப்போர் குதூகலம் கொள்வதும் நன்று தான். ஆயின், ஆராய்வோடு வாசிப்பின், முன்பு எள்ள வேண்டியதாகத் தோன்றியது பின்பு கொள்ள வேண்டியதாக வரும். இனி, பூனைச் சொல்லின் உற்பத்தியை அரிதல்வேண்டுமாயின், பழந்தமிழை ஆராய்தல் வேண்டும். பூர்வ இலக்கியங்களில் அது பூசை என்றே காணப்படுகிறது. “வெவ்வாய் வெறுக்கிணைப் பூசை யென்றல்” பழங்கால வழக்காம் என்பர் தொல்காப்பியனார். (பொருள். 624). இப்பூசைச் சொல்லைக் கம்பநாட்டாழ்வாரும் எடுத்து வழங்கிப் “பாற்கடலுற்றிரு பூசை முற்றவு நக்குபுக்கென” எனப் பாடினார். இதனை அடியொற்றி வீரமாழுனிவரும் தமது “தேம்பாவணியில்” “அமிர்த முடைய கடலென்ன நண்ணிப் பூசை யுற்றவென நக்கப் புக்கென” என்று வருணித்தார். ஏலவே தமிழினின்றும் பிரிந்துபோய்விட்ட மலையாளத்தில் இப் பழஞ் சொல் பூச்ச என நிற்கின்றது. தமிழிலும் பூச்சை என வழக்கு உண்டு இனி, நமது மொழியில் சுகரம் ஞகரமாய் மாறுதல் இயல் பாதலால், இப் பூசைச்சொல் பூஞு எனவும் வரலாயிற்று. “பூசை அலவன் விருடகம் பூஞு” என்பது பின்கலந்தை (208). பூஞு தான், ஈற்று ஞகரம், தன் இயல்பின்படி எனக்கரமாகி, பூனை என்றுயிற்று எனக் கண்டுகொள்க. பழந்தமிழாகிய மலையாளத்தில் எமது “(இ)யாண்” ஞான் என நின்று, பின் தமிழில் நான் என்றதில் ஞகரம் நகர மாவதைக் காணலாம். “யாத்தல்” ஞாத்தல் எனவும், “நாண்” ஞான் எனவும், மறுபக்கத்தில், “ஞாயிறு” இழிசனர் வழக்கில் நாயிறு எனவும் வருதல் நோக்கத் தக்கது. இவ்வாறே முன் பூசை என்றிருந்த சொல் தற்காலம் பூனையாகி விட்டமை காணக;

இனி, பூசை என்ற பெயர் இற்புவிக்கு வந்தது எவ்வாறு எனவும் ஆராய்வது மொழிநூலாளர் கடஞும். பூசைச் சொல்லிற்கு உற்பத்தி “பூசதல்” என்று அறி வது பலர்க்கு விநோதம் பயக்கும். பூசதல், “தடவுதல்” என்ற அர்த்தமுள்ள ஒரு சொல்; பொருட்களிற் புறப்பா

டாகத் தோன்றும் குணங்களைக்கொண்டுதான் ஆதியில் அவ்வவற்றிற்குப் பெயரிடப்பட்டது, என்றால் சொல் வாராய்ச்சியால் முடிந்த முடிபு அன்றே? தன் முகத்தை யும் பிறவிடங்களையும் அடிக்கடி தடவிக்கொள்ளுதல் பூனை யிடம் புறப்பாடாய் உள்ள ஒரு குணம். இதனைக் கொண்டு அப் பிராணி பூசை எனும் பெயர் அடைந்தது எனத் தோன்றுகின்றது. வட மொழியில் பூனையின் பெயர்களுள் ஒன்று “மார்ஜார” என்பது; இதற்குப் பொருள் “தடவித் துடைப்பது” தான். துடைத்தல் எனும் பொருளுள்ள மாரிஜ், அல்லது மருஜ் எனும் அடியில் நின்று மார்ஜாரச் சொல் பிறந்து, அடிக்கடி துடைத்துக்கொள்ளுகின்ற பிராணிக்குப் பெயராயிற்று என்பது ஸம்லக்ருத அகராதியாரின் கொள்கையுமாம்:

அப்பால், பூசதல் என்ற சொல் எவ்வாறு எழுந்தள என்றும் ஆராய்வாம். இவ் வாராய்ச்சி சந்தே விரியும்; ஆயினும், வாசிப்போர்க்கு மகிழ்ச்சி தராமல் விடாது. பூசதற் சொல்லின் அடியைக்காண நாம் பசைச் சொல் வினை நோக்குதல் வேண்டும். அதை விபரித்துச் செந்தமிழில் (28, 393-4) முன்னெருமுறை யான் எழுதியதை இங்கு அருவதிக்கத்தகும்; “செந்தமிழ் நூல்களிற் பசை எனும் ஓர் வினையடி காணப்படும்; பசைதல்=பற்றுதல். “பசைதல் பரிபாதமேல்” (நாலடி) உண்மையில் பசை, பற்று எனும் உருவங்கள் இரண்டும் நச்ச (நசை). நத்து ஆதியன்போல, அடு, அத்து என்றற் கிரேடக்கமான முதற் சொல்லடிகளின் விகாரமோம். (தமிழ்மைப்புற்ற வரலாறு 4-ம் அதிகாரம் காணக). பசைதலையும் பற்றுதலை யும் ஒப்புநோக்கிக் காணுமிடத்துக், கடுமையின் மாறு தலையாய், ஒட்டும்பெற்றிவாய்ந்ததாய் இருக்கும் நீர்த் தண்மையோடு கூடிய இழக்கமே பசையாம் என வெளிப்படும். ஈரப்பசை, ஈரப்பற்று என வழக்குகளையும் ஒப்பிடுக. பசைச் சொல்லினுக்கு இதுவே ஆதி அர்த்தமாம் என்பது அன்னிய மொழிகளின் சொல் வழக்குகளாலும் இனிது வலியுறுத்தப்படும்: ஆரியத்தில் இது பச்,-பக்ஷ் என, ‘தொடுதல்’, கட்டுதல் அங்பு (அண்பு) கொள்ளல்

ஆகிய பொருள் தரும். வத்தீனில் இறுக்குதல், கட்டுதல், தளராது நாட்டுதல், ஒன்றுகூடல் என நிற்கும். அம் மொழி யின் உறவாடல் எனும் சொல்லும் எமது பசைதல் எனும் சொல்லும் ஒப்புநோக்கி மகிழுத் தக்கன. இத் துறையை விரிப்பின் வரம்பின்றி ஓடும். இது கிடக்க; பசைச்சொல்லே பிசை என நிற்கின்றவழி, யாம் எடுத் துரைக்க விநம்புவது இதைப் படிப்போர்க்கட்கு எளிதிற புலனாகும். பிசைதல்ஈநீர்த்தன்மை யான பொருளைக் குழுமுத்தல். பிசைச்சொல் பிசின் என நின்று பசைத் தன்மையுள்ள சாம்பிராணியையும், பசையிசேடத்தையும் குறிக்கும். பிசினி = பசை. இனி, பிசினியும் பிசினமும் பஞ்சைக் குறித்தலும் ஒன்று. பஞ்சச்சொல்லும் பசைச் சொல்லின் விகாரமேயாம். இளக்கபாய் (பசை), மிருது வாய் உள்ளது பஞ்ச. பிந்து எனும் ஆரியச் சொற்களையும் ஒப்புநோக்குக. பிசினும் பசையும் ஒருசொல்லே என்பதை மேலும் உய்த்துணர வேண்டும், பிசினி பயின் பயிர்ப்பு என இலக்கியங்களில் நிற்றலைக் காணக. “கப்பினர் மரத் திற் காணும் பயின்தாய்” (திருவிளை, இந்திரன்பழி, 13) “பலகோட் பலவின் பயிர்ப்புறு தீங்கனி”¹⁰ (கலித, 50) எமது பசை, பிசின் எனும் சொற்கள் வத்தீனில் Pix (பிக்ச்) கிரேக்கத்தில் Pissa. (பிஸ்ஸ) வடமொழியில் பீது (தாரு) எனப் பிசினி, பிசின் மரத்தையும், வத்தீனில் Pingere, வட மொழியில் பிந்து எனப் பசை (வர்ணம்) பூசுதலையும் காட்டும் சொற்கட்கு அடியாய் விளங்குதலையும் அறிந்து மகிழ்க. (தொல்காப். சொல், 308. காணக)“.

“பசைதல்” பிசைதலாய் வந்ததைக் கண்டோம்¹¹ “பிசைதல்” பீச்சைதல், அதாவது தடவிப் பால்கற்தல் எனும் சொல்லின் ஊடாய்ப் பூசுதல் என வந்தது போலும் ஆங்கிலத்தில் பால் கற்தல் எனும் பெர்ருள் கொண்ட (milk எனும்) வினைச் சொல் மருஜ் எனும் தடவுதற் பொருள் உள்ள வடமொழி அடியினின்று பிறந்தமையும் நோக்கத் தக்கது. ஈகாரமும் ஊகாரமும் தம்முள் மாறி வழங்குவது இயல்பு. “பீஸை” பூளை என வந்த மை காணக. ஆகவே பீச்சைதல் (தடவுதல்) தான் பூசுதல் (தடவுதல்) என வந்தது என்று கொள்ளலாம்.

பொருளாவில் (உருவத்தளவில்று) பிச்சத்லோடு ஆங்கில milk மில்க்கு—தலை ஓப்புநோக்கலாம் என்றேன். இம் மில்க் எனும் சொல்லும் மருஜ் எனும் வடசொல்லும் ஒன்றே என்பது ஐரோப்பிய மொழி நூலாளர்களுக்கெல் லாம் சம்மதம். இனி, எம் தமிழ் அடிகள் ஐரோப்பிய பாணிகளுக்கும் அடிகளாம் என்பது எனது மதம் அன்றே. அதற்கு இதிலும் ஒரு சான்று இருக்கின்றது. மில்க், மருஜ் எனும் சொற்கள் எவ்வாறு உண்டாயின? எமது மெழுக் (மேல்) எனும் வழியடியே அச் சொற்களுக்குப் பிறப் பிடம். சானி ஆதியவற்றை தடவுதலே மெழுகுதலாம். “ முகிண்மூலை மெழுகிய சாந்தின் ” (கப்பரா. பிணிவி. ५३). “ பூசி மெழுகுதல் ” என்ற தொடரையும் கவனிக்க. மெழு குதலே மில்க் உதல் மருஜ்—உதல் என வந்தன என்று தமிழ் ரீதிப்படி எழுதிக் காட்டலாம். மருஜ் எனும் வட சொல்லினின்று மார்ச்சாரம் (பூனை) வர, அச் சொல்லின் வேறொரு உருவத்தினின்று milk (பால்) வர, பூனைக்கும் பாலுக்கும் பெருங்கொண்டாட்டம் உண்டாயிருத்தலும் ஒரு விநோதம். அப்பால், மேல்தடவப்படுவதனால், தேனீ சமைத்த, “ பிசி ” னுக்கு மெழுகு எனும் பெயர் வந்தது. மெழுகை வடமொழியில் மாக்ஷிக என வைத்து அதற்கு மக்ஷ என ஒரு அடியும் பிறப்பிப்பார். மக்ஷ (தேனீ, நூல்மு) எமது மெழுகில் நின்றே எழுந்தது போலும். மசக எனும் சொல்லும் அப்படியே என்னாம்: அப்பால். மெருகு எனும் சொல் மெழுகின் தீரிபாம். மெருகிடுதல்=தடவித்தடவி அழுத்தமாக்குதல்: மெழு என்பதில் மேல் எனும் அடியின் லகரம் முகரமாயிற்று. மெருகு என்பதில் அந்த முகரம் ரகரமாயிற்று. வடமொழி மருஜ் எனும் சொல்லில் மெடுக் என்பதின் முகரம் ரகரமும், கரம் ஐகாரமுமாயின. இவையெல்லாம் மொழிநூல் விதிகளுக்கு ஒத்த மாற்றங்களே.

இனி, கசிதல், குழைதல் எனும் அர்த்தமுள்ள பொசிதல் எனுஞ் சொல்லும் பிசைத்லோடு ஒப்புநோக்கத் தக்கது. நீர்த்தன்மையுள்ள பொருளை யாதேனுமொன்றின் மேல் தடவுதல் “ பூசுதல் ” என வந்து, பின் கேவ

வம் கையால் தடவுதலும் பூசதல் ஆயிற்றுப் போலும் மேற்காட்டிய பிசினை ஒத்த (Pix எனும்) லத்தின் கொல் வில் நின்று Ping-ere எனவும், வடமொழியில் பிந்ஜ் எனவும் பூசதல் அர்த்தமுள்ள வினைகள் பிறந்தன அன்றே? அவ் வாறே பிசை எனும் அடியாய்ப் பூசதல் பிறந்தமையும் ஒப் பத்தக்கதேயாம். பூசைச் சொல்லின் சரித்திரத்தைப் பின் வருமாறு சூசிப்பிக்கலாம்:—அத்து—பசை—பிசை—பிச்சு—பூசு—பூசை. எமது பூசை எனும் பூனைப் பெயர் பிராக்யி பாஷாயில் பிஞ்சி எனப்படும். முண்டா எனும் வடக்கிந் திய பாஷாயில் பூசி; பலுச்சில்தானியில் பூபெஷி; திபேத் பாஷாயில் பிசி; ஆப்கானிய பாஷாயில் பிசோ; பார்சிகத் தில் புஷ்க—போஷ்க; ஐரோப்பிய பாஷாகளில் Puss முதலிய உருவங்கள் உண்டு. இவற்றை ஒலிக்குறிப்பு எனப் பீர் சிலர். இச் சொற்கள் பூசையோடு உறவுகொண்டன வாயின் அவர் கொள்கை தவறாது.

பூசதவில் (தடவுதவில்) நின்று பூனையின் பூசைப் பெயர் வந்தது என்றால்; ஆலயங்களிலே செய்யும் பூசையும் பூசதவில் நின்று பிறந்ததா? ஆம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர்; தெய்வத்திருவுருவங்களைச் சந்தனம் தைலம் முதலியவைகளால் பூசிப் புனர்த்துதல் ஒருகாலம் முக்கியமான ஆலய வழிபாடாய் இருந்தது; ஆயின், அதுதான் பூசையென்று வந்ததாகலாம். வடமொழியின் நமது பூசத லோடு சம்பந்தப்பட்ட (Bhush எனும்) வினை அலங்கரித்தலைக் குறிக்கும். தமிழ்ப் பூசதலும் அலங்கரித்தற் பொருள் உள்ளது: “பூசறு பருத்தியிற் பொலிந்து தோன்றினேன்” (சீவக சிந். 953): வடமொழியில் பஜ் எனும் வினை திருமுன்பாகப் படைத்தலையே ஆதிப் பொருளாகக் கொண்டது போலும் “ரத்நை பஜியேத் ஏநம்” “இரத்தினங்களை அணிவித்து வணங்கல் வேண்டும்”. தமிழிலும் அடியார் திருவழுது செய்வித்தல் பூசை எனப்படும் அன்றே: இவ் அர்த்தத்தில் பூசைச் சொல்லோடு புசித்தல் (வட. Bhuj) போசனம் (Bhojana) எனும் சொற்களையும் ஒப்பு நோக்கத்தகும். பிசைதலினின்று பிசைந்து உண்ணுதலாகிய புசித்தல் வந்ததாகலாம். இது “ அப்பம் பிட்டல் ”

எனும் அர்த்தமுள்ள ஒரு தொடர் எபிரேயருள் சாப்பிடு தலைக் குறித்ததுபோல ஆகும்: இவற்றால், பூசிப் புணர்த் துதல்தான் எனத் தோன்றும். பூசிப் புணர்த்தப்படு வோர் பூச்சியமானானார் (சங்கைமான்கள்), என வருத லும் இயல்பே. “பூச்சியம்” வடமொழிப் பூஜ்ய எனும் சொல்லினின்று வருவது: ஆயின் எவ்விடத்தும் சங்கை மான்களைக் காண்பது அரிதென்றமையால், பூச்சியச் சொல் அருமைக்கும், அப்பால், இன்மைக்கும் பெயராயிற்று. இனி, பூச்சியச் சொற்கு அடி பூச்சதல்தான் என்றது விளங்க, அதுமேற் பூச்சுக்கும் பெயராயிற்று. பூச்சியம் = குற்றம் முதலியவைகளை மறைத்தல் அல்லது “பூசி மெழுகி விடுதல்”.

அப்பால், பூசைச் சொல்லினின்று பூசாந்திரம், போசாக்கு எனும் சொற்களும் கிளைத்தன; பூசாந்திரம் Z= அருமை பண்ணுதல், ஒருவகைச் சேலை, ஒருவகைக் கடுக் கள். போசக்கை=பூசகை, மேற்பூச்சு, போவிவேலை, போசக்கையை யாழிப்பாணத்தில் “பூசகை” என்றும் வழங்குவர். அதன் உற்பத்தி இதுவே என்றது நன்றாக விளங்குகின்றது.

இனி முடிப்போம், பூணையும் ஆலயப் பூசையும் சொல் உற்பத்தியளவில் ஒன்றாயினும், காரியத்தளவில் எத்த கீண்யோ தூரமானவைகள் தெய்வ உருவச் சிலைகளுக்கு உரிய அபிஷேகாதிகளோடு கூடிய பூசைக்கு இற்புவிபாகிய பூசை உபகாரமாகாது என்ற நிதி விளக்கியன்றே “கோவிற் பூணை தேவரை மதியாது” என்ற பழமொழியும் எழுந்துள்ளது!

(செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.)

பனையின் பெயர்கள்

தோல்காப்பியத்து மரபியலில் (85) “புறக்காழனவே புல்லென மொழிப்” எனும் சூத்திரத்தில், புல்லும் மரமும் எனும் இரு சொல்லின் உற்பத்தி ஒருவாறு கூறப் பட்டிருத்தல் நோக்கத்தக்கது. இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினர்க்கிணியர் பின்வருமாறு பொருள் கூறுவர். ‘‘புறத்துக் காழ்ப்பு உடையனவற்றைப் புல் எனவும், அகத்துக்காழ்ப்பு உடையனவற்றை மரம் எனவும் சொல்லுப. புறக்காழன எனவே அல்லழி வெளிறு என்பது அறியப்படும். அவை பனையும், தெங்கும் கழுகும் தருதலாயின புல் எனப்படும்; இருப்பையும் புளியும் ஆச்சாவும் முதலாயின மரம் எனப்படும்’’ என்கின்றார்.

புறத்தே வைரமுள்ளனவாய், உள்ளே ஓட்டையாகுந் தன்மையான சொற்றியைக் கொண்டனவாய் இருக்கும் தாவரங்களைப் “புல்” எனவும், வெளியிற் சொற்றியாய் உள்வைரமாயிருப்பனவற்றை “மரம்” எனவும் பெயரிட்டு வழங்கியதில், பொருள்களின் இயல்பை அவதானி த்து அவற்றிற்குத் தக்க பெயரிடும் வண்மை காணப்படுவிற்குத் தன்மையில், புல் எனும் சொல் உட்டுள்ளையைக் காட்டுகின்ற ஒர் அடியிலும், மரம் எனும் சொல் வைரத்தைக் காட்டுகின்ற ஒர் அடியிலும் நின்றே பிறந்தன என நாம் அறி வோம். இச்சிறு கட்டுரையில், புல் எனுஞ் சொல் எழுந்த வரலாற்றை முதலிற் பார்ப்போம்.

புல் எனுஞ் சொல்லைச் சிங்களத்தில் பொல் என வைத் துத் தெங்கின் பெயராகச் சொல்லுவர். சிங்களத்தில் இதுபோன்ற வேறு பல பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் பழைய உச்சரிப்பினபடிப்போலும், இன்றைக்கும் நிலவுகின்றன. பிற காலத் தமிழினின்றுபோய்ச் சிங்களத்தில் கலந்தன எனச் சொல்லக்கூடியன, தட்டுக்கறணவா, உஸ்கறணவா முதலிய ஒரு முந்நாறு நானுறு சொற்களே. ஆயின் எலிய (வெளிச் சம்) எலு (=எலி, யாடு), கொணு (=குடம், பசு, மாடு) ஆதிய பன்னாறு பழஞ்சொற்களும், ஒ ஹா (உவண்=அவன்)

ஆதிய பிரதிப் பெயர்களும் அதிற் காணப்படுகின்றன; நம் இலங்கையில் இருந்த பழம்தமிழர்களே சிங்களத்தை ஆக்கிக்கொண்டு தாங்களும் சிங்களர் ஆனார்கள். முந்திய தமிழ்ச் சிங்களர் வைத்த ஊர்ப்பெயர் காணிப்பெயர்களையே நாம் இன்றைக்கும் வழங்கிக் கொண்டு அவற்றைச் சிங்களப் பெயர்கள் என்கின்றோம். ஒரு உதாரணம் மாத்திரம் : எத்தனையோ காணிப்பெயர்களின் ஈற்றில் “வத்தை” என வருகின்றதன்றோ? வத்தை எனும் சொல், இன்றைக்கும் தஞ்சாவூர் முதலிய சில இடங்களில் வழங்குகின்ற வட்டம் என்பதே. வட்டம் = தோட்டம். இக்காலத்து வளவு (= வளைவு = அடைப்பு) என்பது வட்டமும் பெயரளவில் ஒன்றுதான். வத்தையின் வேவியைச் சிங்களர் வயற்ற என்கின்றார்கள். வட்டம், வட்ட, வயற்ற, வத்த, வத்தை எனச் சொல் திரிந்து வந்ததைக் காண்க. இவ்வாறே பழம்தமிழ் வட்டம், தமிழ்ச்— சிங்களத்தில் வத்தையாகி வந்தது, இன்றைக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற் பிந்திலந்த தமிழரால் காணிப்பெயர்களில் எடுத்தாளப்படுகின்றது! உண்மை எவ்வாறு எனில், ஒருங்கலம் பழந்தமிழ் ஒன்றேயா யிருந்து, பின் பாகதங்களாய்ப் பிரிந்துபோன பொழுது, இலங்கைத்தமிழ், சிங்களம் எனும் பாகதம் ஆயிற்று. சிங்களத்தீவுக்கு ஸ்ரீ ஸமூம் என்றும் சிலர் உற்பத்தி கூறுவர். இது சரியாயின், ஸமூபாஸூயே சிங்களம் எனச் சொல்லப் பட்டது ஆகலாம். பழைய சிங்கள பாஸூயையே எலு (ஸமூ) என அழைக்கும் வழக்கும் ஒன்று இருக்கிறது. இவ்விஷயத்தை இங்கு அதிகமாய் விரிந்துக்காட்டல் அமையாது. (எனது The Dravidian Element in Sinhalese எனும் கட்டுரைபைக் காணக). மேலும், சிங்களமானது கண்டம் ஆதிய பிற திராவிட பாகதங்களுக்கு முற்பட்டது; ஆதித் தமிழோடு ஒற்றுமை கொண்டது. பழைய ஸமூபாஸூ, புத்தசமயம் இலங்கைக்கு வந்த பின்னர் மாகதம் ஆதிய வட பாகதங்களினின்றும், பாளி, ஸம்ஸ்கருதம் ஆதியவை களிலிருந்தும் பல்லாயிரம் சொற்களை எடுத்துத் திரிந்துத் தற்பவமாகத் தன்னேடு சேர்த்துக் கொண்டமையால், பிற காலம் நமக்குச் சிங்களம் “தனக்கடாச் சிங்களம்” ஆகி, மேலோட்டமாய்ப் பார்ப்போருக்கு ஆரியபாஸூகளுள்

ஒன்றுக்கு தோன்றும். அதை நாம் தமிழ்மொழி நூல் எனும் துணைக் கருவியோடு ஆராய்வது உண்டாயின், அது அடித்தளத்தில் (வசனக்கட்டிலும், ரூபகரம் வியக்தி ஆதிய வைகளிலும், அதிக பழைய வாய்ந்த சொற்றெருகுதியிலும்) தமிழே என்பது கரதலாமலகம் ஆகும். “பொல்” என்பது பழைய சமீச்சொற்களுள் ஒன்றென்பதில் மயக்கமில்லை. பொல்கஹவெல ஆதிய இடப் பெயர்களிலும், பழைய சிங்கள நிகண்டுகளிலும் அதனைக் காணலாம். ரூவன்மல் நிகண்டில் : “நெறஞு, பறூறுக், கஸ, பொல்” என வருகின்றது. இவற்றுள் ஈற்றில் நிற்பதே முந்தியது என்பது பல ஏதுக்களாற் பெறப்படும்:

ஆதலால் தெண்டை, பனை ஆதிய உட்டுளைத் தாவரங்களின் பெயர் ஆதியில் பொல் என இருந்தது எனலாம். இப்பொல் அல்லது புல் பொள் — ஞநல் எனும் விணையோடு சம்பந்தப்பட்டது என்பதில் ஜயப்பாடில்லை. பொள் என்பது அவ்வினைச் சொல்லோடு சேர்ந்த ஒரு பெயர். இதற்குப் பொருள் உட்டுளை அல்லது ஒட்டடையோம். பொளி என்பதும் அது. பொள் — னிலிருந்து பொள் — ளல் பொள்—ளை எனுஞ் சொற்களும் இளைத்து. உட்டுளை என்ற அர்த்தத் தையே அடிப்பொருளாகக் காட்டும். ஆதலால், பொல் அல்லது புல் எனும் சொல்லிற்கு உற்பத்தி பொள்ஞதலே எனக் கொள்ளலாம். பொள்ஞதலினின்று பொள் எனும் சொல்வந்து, உட்டுளையைக் குறிக்கத்து. அப்பால் ஆகு பெயராய் உட்டுளையுள்ள தாவரங்களைக் குறிக்குமிடத்து. ஈற்றுள்கரம் தண்ணேடு பிறப்பொத்ததாகிய லகரமாகத் திரிந்ததனால் பொல் என்று ஆயிற்று. மேலும் “பொல்” புல்வென்று ஆயிற்று. ஒகரமும் உகரமும் தம்முள் மாறி நடப்பது தமிழிலும், பிறபாஷைகளிலும் பெருவழக்கு.

புல் எனுஞ் சொல் உட்டுளையுள்ள தாவரங்கள் எல்லா வற்றிற்கும் பொதுப் பெயர்; ஆகவே, பனை ஆதியவற்றிற்கு வெவ்வேறு சிறப்புப் பெயர்களும் வேண்டப்பட்டன. அவற்றுள் பனைக்குப் பொள் என்ற அடியினின்றே ஒரு பெயர் ஈழந்தது. அது “போந்து” என்ற பெயர். கொள்ஞதலே போழ்தல் என்று ஆகி, போழ்ந்தது (உட்டுளை

யுள்ளது) போந்து என வந்தது. போந்து பணிப்பெயரா வதை உதயணன் கதை இலாவாணகாண்டம்—12, 24ல் காணலாம். பின்கலந்தையும் போந்து பணி எனவும், போந்தை இளம்பணி எனவும் குறிக்கின்றது. போந்துச் சொல்லே போந்தை என மாறிற்று என்பது வெளிப்படை; பொய்கையார் பாடலிலும் “அவன் பொன்முடிமேற் போந்து கண்டாள்” என வரும். இம்மேற்கோளில் போந்து பணம்பூவை (சேரன் மாலையை) ஆகுபெயராய்க் குறித்தது. (பெருந்தொகை. 690). பதிர்றுப்பத்தில் (51) “போந்தைப் பொழில்,” பனஞ்சோலை, “போந்தைத்தோடு” பனந்தோடு என வரும். புறநானூற்றில் (85) “முழா வரைப் போந்தை”, “மடல்வன் போந்தை” (297) எனப் பணி குறிக்கப்படும். ஆயின், “இரும்பனம் போந்தைத் தோடும்” என்பது பொருநராற்றுப்படை (143). இங்கு, போந்தை என்பது முதலின் பெயர்களைக்குப் பொருந்திய ஆகுபெயராய் வந்தது; பணையின் பெயர் குருத்துக்கு ஆயிற்று. டுவுக்கும் ஆவதைத் தொல். பொருள். 60இல் காணக.

இனி, பணிப்பெயர் எழுந்த வரலாற்றை நோக்குவாம்சு முன்பு சுட்டிய பிங்கல நிகண்டு மேற்கோள் பின்வருமாறு :

பணையின் பெயர்

போந்து, தாலம், பெண்ணை, புற்பதி,
தாளி கரும்புறம், புற்றுளியும் பணி.

இளம்பணையின் பெயர்.

போந்தை இளம்பணி.

குந்தற் பணையின் பெயர்.

தாளி குந்தற்பணி.

பணைக்குக் கூறப்படும் இச்சொற்களுள் தாலம் வடமொழி வழக்கு. அதுவும் தாளி எனுந் தமிழ்ச்சொல்லின் மரு உவாம் எனக் கொள்ளல் வேண்டும் போலும். ஸப்ஸிகிருத அகராதிகளில் தாலச்சொல் தட்டுதல்) எனும் அடியினில்லை பிறந்தது என்பர். பாளி அகராதிகாரர் இச்சொல்

லைக் கிரேக்க talis teletao, (செழுமையாயிருப்பது, தழைப்பது); வத்தின் talev (தழை, கிளை) எனுஞ் சொற்களோடு ஒற்றுமைப்படுத்துவர். ஆயின், தொங்குகின்ற கூந்தல் களின் நிமித்தம் தமிழில் தாளிப்பனை என வந்த பெயரே, பின், வடமொழியில் தாலம் ஆயிற்று என்பதுதான் தகுதி-மிக்க கூந்தலுடைய பணவருக்கத்தைத் தித்திப்பனை தளப் பற்றுப்பன்களிற் காணக். பனை வடநாட்டில் இல்லாது தென்னாட்டில் மட்டும் உள்ள மரமாகவே, வடமொழி யாளர் தமிழ்ப்பெயரையே திரித்து அதற்கு வழங்கியிருப்பர் என்றாலும் ஒன்று. தாளிச்சொல் வடமொழியில் நின்றும் வந்தது என்றும் சொல்லி விடவும் இடமில்லை. அது தமிழில் தொங்குகின்ற, படர்கின்ற பல கொடிகளுக்குப் பெயராயிருத்தல் பிரசித்தம். கம்பற்தாளி, காட்டுத்தாளி, குறு குற்றாளி, செந்தாளி, தேவதாளி முதலாக இப்பெயர் பல கொடி செடிகளுக்கு வழங்குதல் காணக:

தாலச்சொல் எவ்வாறுயினும், பிங்கலந்தை எடுத் தோதிய ஏனைச்சொல் எல்லாம் தமிழே என்பதில் மயக்கம் இல்லை. இவற்றுள் கரும்புறம் என்றது கருமையான புறப் பாகத்தை உடைய காரணத்தால் பணக்குப் பெயர், உட்டுளையுடைமையால் புல் என வந்த பெயரே பிற உட்டுளை பொருந்தியதாவரங்களுக்கும் பெயர்டு ஆனமையால், “பனையைப் புற்களுள் விசேஷம் பெற்றது எனக்காட்டிப் புற்பதி” என்றார் நம் முன்னோர். இதனையே திருணராஜா என மொழி பெயர்த்தார் வடமொழியாளரும். இனி, புற்றாளி என்ற பெயரும் வெளிப்படை. இது புல்லும் தாளி யும் எனும் இரு பெயர் ஒட்டிவந்த ஒரு பெயர். போந்து எனும் பெயர் வரலாற்றை முன் கண்டுகொண்டோம். அப்பால், பெண்ணையும் பனையுமே மிகுந்திருக்கின்றன. இவை இரண்டு பெயரும் ஒன்றே என்பது ஒரு சிறிது ஆராயும்கால் ஊகிக்கக் கிடக்கின்றது. பொள்ளுதலே புல்லுக்கு அடி என்றனமே. அப்பொல்லுதல் போழ் எனவும், அப்பால் பேழ் எனவும் நின்று, பேழை எனும் சொல்லிற்கு அடியாயிற்று. போழ்வாய் என்றும் இரு உருவமாய் வழக்கு இருத் தலும் காணக். பேழுற்றது பேழை; அதுபோலவே பெள்

ஞற்றது (பொள்ளுற்றது) பெட்ட என வந்தது. பெள்ளுதல் எனும் உருவம் தமிழில் இப்போது இல்லையாயினும் போழ் என்றது பேழ் என வந்ததுபோல, பொள்ளுதல் பெள்ளுதல் என்று ஆகியே பெட்டி எழுந்தது என நாம் ஒவிநூல் விதிகளுக்கு ஒப்ப முடிக்கலாம். பேழையும், பெட்டியும் துளைக்கப்பட்டவையாய், உள்ளே போழ்வுள்ளவையாய் இருந்ததால் அப்பெயரடைந்தன; தொள்ளுதலினின்று தோணி வந்தமையையும் நோக்குச் சூடு துளைத்தலே தொள்ளுதலாக்கி, தொள்ளுதலினின்று தொட்டலும், தோண்டுதலும் தொட்டியும் தோணியும் முறையே உருவம் கொண்டன; தோண்டி உள்ளிடம் வகுத்த மரம் தோணி. அவ்வாறே போழ்ந்திருப்பன (பேழ்ந்திருப்பன), பேட (பெட்டி) என்றும், பெண்ணை என்றும் வரலாயினபோலும்: “பெண்ணை” பண்ணை எனும் வழக்கொழிந்த உருவத்தினால் பணை என மருவி நிற்றல் ஒவிநூல் விதிகட்குப் பொருத்த முடையதேயாம்.

ஆதலால் புல், புற்பதி, புற்றுளி, போந்து, பெண்ணை, பணை ஆகிய இவ் ஐந்து சொல்லும் உட்டுளையுடையமையால் தாலவிருட்சத்திற்குப் பொருந்திய பெயர்களாம் எனக்காண்கின்றோம்.

(செங்தமிழுப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது)

ஏடர், இண்டர் (அண்டர்), இடையர்

இடையர் எனுஞ்சொல் இடைநின்றோர் என்ற கருத்தில் வந்தது எனச் சிலர் சொல்லுவர்; முதலிகள், இடையர், கடையர் என்ற பாகுபாடு பண்டைத் தமிழகத்தில் இருந்தது என்பது அவர் கொள்கை. (உலின்சிலோ அகராதி—கணக்கைப்பிள்ளை ஆதியோர்). பாலைக்கும் மருத்துக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசமாகிய மூல்லைநிலத்தில் வசிப்பவராதலால், யாடுமேய்ப்போர் இடையர் எனப்பட்டார் என்பது தமிழ் “லெக்ஸிகன்” அகராதியாரின் கருத்து தமிழ்ச்சங்க அகராதி (உவைமண் கதிரவேற்பிள்ளையுடையது), “இடை” பசுவின் பெயரென்றும் “இடையர்” மூல்லைநிலத்துத் தாழ்ந்த ஆடவரைச் சுட்டும் என்றும் கூறும். இடையர் யாடு மேய்ப்போரையன்று, ஆபரைப் போல மாடு மேய்ப்போரையே குறிக்கும் என்பது கருத்துப் போலும். ஆயின் “இடை” பச எனும் அர்த்தங்களான்னளை அகராதி களிற் காணும். விருஷ் எனும் வடசொல்லின் தற்பவமாகிய “விடை” இடை என நின்ற தாம் என்பது ஆதிகரப்பத்திரிகாசிரியரின் கருத்து; (Andra Vol. III, P. 307).

இடையர் தமிழ்நாட்டில் ஆதிதொட்டு ஒருசாதியராய் விளங்கி வருகின்றமையால், பிற்காலம் விருஷ் எனும் வடசொல் இடை என மருவிவரும் வரையில் அன்னேர் பெயரின்றி இருந்தார் என்று கொள்ள அமையாது: “இடை” தமிழில் ஏருதையோ பகவையோ குறித்தற்கு ஆதரவும் காணும்: மூல்லைநிலத்துக்கு இடைநிலம் என்ற பெயரீடு இருந்ததையும் அறியோம். நிலத்தை நோக்கி யாடுமேய்ப் போரின் பெயர் வந்ததாயின் மூல்லையர் எனவன்றே வழங்கப்பட்டிருப்பர்? அன்றியும், சரித்திரகாலங்களில் பிரபலநாட்டாண்மையுள்ளோராய் இருந்தோராகிய இடையர் குலத்தவரை, முதலிகளுக்கும் கடையருக்கும் இடைப்பட்டசாதியென வைத்தமையும் பொருந்தாது: ஞாராண்மைத் தொழிலாளராகிய கடையர் எனும் வகுப்பார் சாதிகளுட் கடையானவர் எனச் சொல்ல யார் முற்படுவர்? கடையர்

எனும் பெயர்ட்டின் உண்மை உற்பத்தியை இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்: எமது சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி வெளிப் படுங்கால் ஆங்குக் காண்க:

யாட்டோடு சம்பந்தப்பட்டோரே இடையர் என்பதை யும் எமது அகராதி சரித்திரமுறையான ஆராய்ச்சி சகித மாகக் காட்டும். சொற்கள் நெடுங்காலவத்தினாடு பலவகையால் உருவிலும் பொருளிலும் பரிணைமம் அடைந்து வந்திருக்கின்றன; அவற்றின் தற்காலத் தோற்றத்தைக் கொண்டு யுத்தியாய் ஓர் உற்பத்தியைப் படைத்துக்கொள்ளாது சரித்திர ஆராய்ச்சியால் அளவிட்டுக் கண்டதே சாஸ் திரீயமான சப்தோற்பத்தியாகும் என்றது இவ்விடத்து குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இனி யாடுமேய்க்குந் தொழிலுடையோருக்கு உள்ள ஏடர், இண்டர், அண்டர், இடையர் எனும் பெயர்களை ஒப்புநோக்கும்போது கடைநின்ற சொல் வின் உற்பத்தி காதலாமம்போலத் தெளிவாகும். ஏடர் எனுஞ் சொல் பழைய இலக்கியங்களில் இல்லைபோலும். ஆயின், பிற்பட்ட நூல்களில் அதனைக் காண்கின்றோம். கம் பர்க்குக் குலோத்துங்கன் விட்ட சாசனப்பாட்டில்,

“கதுவிவரு பொன்னி கரைகடவா வண்ணம்
பதுமழுகக் கம்பனவன்பாட — வதுவைவரி
மரடையரைக் கழஞ்சுவன் கம்பர்க் கீந்தபரி
பேடர் குலோத்துங்க ஜெழுத்து.”

என வருமிடத்து, “‘ஏடர்குலோத்துங்கன்’” என்றிருக்கக் காண்கிறோம் (பெருந்தொகை), 11, 42). சோழ அரசர்கள் இடையர் குலத்தவர்கோன் என வழங்கப்பட்டது உண்டா என ஆராய்ந்தவளவில், ஒட்டக்கூத்தரும் குலோத்துங்க சோழனை விளித்து,

வெள்ளத் தடங்காச் சினவரை
வேளிக் கழுகின் மீதேநித
துள்ளி முகிழைக் கிழித்துமழைத்
துளிழோ டிறங்குஞ் சோனுடா
கள்ளக் குறும்பர் குலமறுத்த
கண்டா வண்டர் கோபாஸ

மின்ஜை மதிகண் டெம்பேஷன் பெரிய மதியு மின்ந்தானே

என்று கூறிய பர்டவில், சோழன், “அண்டர் கோபாலன்” எனப்படுகின்றன. (இதனை எமக்கு எடுத்துக் காட்டியவர் வித்தகப் பத்திராசிரியர் ஸ்ரீ எஸ். கந்தையாபிள்ளை ஆவர்); ஏடரும், அண்டரும் மூல்லைநில மக்களாகிய இடையரே என்பதிற் சந்தேகமின்று; ஏடர் எனுஞ் சொல்லே இண்டர் (இடையர்) எனவும், அப்பால், அண்டர் எனவும் உருமாறியது. “படித்தவர்” பண்டிதர் என வந்ததுபோலத் தமிழில் பல உருவங்கள் மெல்லொற்று அணைந்து வரல் பிரசித்தம். இண்டர் எனுஞ் சொல் அண்டருக்கு முந்தியது என்பதற்கு, தமிழின் பழைய பாகதங்களுள் ஒன்றுகிய சிங்களத்தில் எண்டேரூ (இடையர்) என இருத்தல் தக்க சான்று. எகரமும் இகரமும் ஒத்த பிறப்புடையன; ஆதலால், ஏடர் உருமாறிச் சிங்களத்தில் (பழந்தமிழில் எண்டேரூ என வந்தவிடத்து), தமிழில் இண்டர் ஆயிற்று எனக்காணக். இவற்றில் ணகரமெல்லொற்று இடைப்பிறவாயாய்எய்தியமையால், அண்டர் என நிற்கற்பாலது. அண்டர் இண்டர் என தலையுயிர் குறுகி வந்தது. அண்டர் எனும் உருவகத்தில் ஆதி எகரமும் (ஏடர்) அகரமாயினமை, கேள்வனிறு என மாறியமை போலாம். இவை மொழிநூல் உணர்ச்சியுள்ளார்க்கு இனிது புலமாகும்.

இண்டர் அண்டர் எனும் உருவங்கட்கு ஏடரோடு உள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டோம்: அப்பால், ஏடரும் இடையரும் எவ்வாறு பொருந்தி நிற்கும்? இவ்வினாவிற்கு விடையளிக்கும் முகத்தால் ஏடர்ச்சொல்லின் உற்பத்தியை இனி ஆராய்வோம். பழந்தமிழில் யாட்டின் பெயராக நின்ற “எலி”ச் சொல்லே ஏடர்ச்சொல்லிற்கு உற்பத்தியாம் என்நாம் சொல்லின் நம்மை என்னி நகையாடுவோரும் உளராகவாம் (ஞாயிறு பத்திரிகையில் I. 319 நாம் வரைந்த “செம்மலியும் கம்பலமும்” எனும் விஷயங்காணக). ஆயின், பல மொழிகளுள்ளும் காலகதியிற் சொற்கள் நடத்தியிருக்கின்ற திருத்தாண்டவங்களுள் இதுவும் ஒன்று; முன்பு யாட்டுக்கு

எவி எனப் பெயர் பொருந்திய வரலாற்றை ஞாயிறு பத்திரிகையினின்று எடுத்துச் சொல்லுவாம்.

“பழந்தமிழில் எல் எனுஞ் சொல்லொன்று உண்டு அங்கே? அதன் பொருள்: எழுகின்றவனுகிய சூரியன் என்பது அங்கே? எழு, எடு, ஏகு, எறு ஆதியன மேல் நோக்கி இயங்கும் பொருளுள்ள தலையடிச் சொற்கள். “எழு” எனும் அடிதான் “எல்” என்றுயிற்று: “எல்”லை எழுவான் எனவும் அழைக்கின்றனமே. அப்பால், “எல்” எனுஞ் சொல் சார்புபற்றி, அவ் எழுவானின் பிரகாசத் தைக் குறித்தது: இப்பிரகாசப் பொருள் உள்ள “எல்” ஆனது எல்-லே (=வெளியே) எல்-லார் (=வெளிச்சத்தில் உறைவோர், தேவர்), எல (=வெள்ளென, வெளிச்சத் தோடு) ஆதிய உருவங்களை அடையும். இவ்வருவங்கள் யாவற்றிலும் பிரகாசத்தன்மை ஏரோலப்புத்தாய் குறிக்கப்படுதலை தோக்குக: வெளி-ச்சம், வெளி, யே, வெள். வெள்-லை ஆதிய உருவங்களேயும் எல் எனும் அடியினின்று வகர முதனிலை மெய்பெற்று வந்தன என்றதும் ஒன்று. (வலியுறுத்தும் முதனிலை மெய்களைச் சுட்டிய வெளிப் படையை எமது “சொற்பிறப்பாராய்ச்சி” நூலினுட்காண்க). பழந்தமிழ்ப் பாகதங்களுள் ஒன்றுகிய சிங்களத்தில் எமது வெளி-ச்சம், வெளி-யே ஆகிய சொற்கள் வகரமாகிய முதனிலைமெய் இன்றி எவி-ய, எவி-யே ஆதியனவாக இன்றைக்கும் பயிலுகின்றன. பழஞ்சொல் முறையில் என் என்பது வெளிச்சமாகவே, எவி என்றது “வெள்ளோயானது” எனப் பொருள் தரும். வெள்ளோயானது எனும் இக்குறிப் பால் வெள்ளை மிகுகமான யாடு பெயரிடப்பட்டது எனக்காண்க. வெள்ளைச் சொல்லின் ஆதி உருவமாகிய எவி எனும் பெயர் சிங்களத்தில் இன்றைக்கும் என் என் நின்று யாட்டுப் பெயராம். இதனுல்லங்கே யாட்டுக்கு “வெள்ளை” யெனத் தமிழிலும் ஒரு பெயர் உள்ளது? (பிங்கலந்தை 8. 174).

வெள்ளைநிறக் காரணத்தால் நமது வீட்டெவியும் எவிப் பெயர் அடைந்து விட்டமையால், யாட்டின் எவிப்பெயர் எழு என் வைக்கப்பட்டது (ஏழுகம் எனும் உருவமே நூல்-

வழக்கிலிருப்பினும் தமிழ்ப்பாகதங்களிலும் வடமொழியிலும் ஒப்புவரையாய் எழு என்பதுதான் ஆதித்தமிழுருவம் எனத் தோன்றும். மேல் வருவன் காண்க) பழைய நூல்களில் எவி எனப்பட்ட யாடு (உ.ம். சீவக சிந்தாமணி 2685) சிங்களத்தில் மட்டும் அப்பெயரோடு நின்று விட, பின்திய நூல்களிலும் பிறபாகதங்களிலும் வேறுவேறு உருவங்களை அடைந்தது.

தமிழ்-எவி, எழு, ஏழகம், ஏடகம், ஏணை, மேழகம், மேடம், யாடு, ஆடு.

சிங்களம் - எலு, எலுவா.

தெலுங்கு - ஏட, மேஷமு, மேக (மே [மு] க).

கூயி - ஏட.

குறுச் - எனு.

மலற்றே - எறே:

கோண்டி - யேற்றி (மறியாடு).

பிருக்கியி - ஹேற்ற (மறியாடு),

அனுவம் - யேடு.

மலையாளம் - ஆடு.

ஏட, ஏரு எனும் உருவங்களு வொன்றில் நின்று ஏடர் எனுஞ் சொல் வந்தது என நன்றாக நிச்சயிக்கக் கிடக்கின்றது. இனி இடையர் எனுஞ் சொல்லும் ஏடரில் நின்று ("கோள்" கிளைளுஞ் என வந்தவாறு) பரினமித்தது எனக் கொள்ளலே தகுதி. அன்றி, எறே எனும் உருவத்தை அடியாகக் கொண்டு "ஏறேயர்" இடையர் என மாறியிருத்த வும் கூறும். றகரமும் டகரமும் தம்முள் மாறுதல் தமிழில் இயல்பு;

அப்பால் எமது எவி, எழு, ஏழகம், ஏட, ஏடகம், ஏணை, யாடு, ஆடு எனும் உருவங்கள் பிறபாஸூக்களில் கொள்ளுகின்ற நிலையையும் காட்டுதும். சுமேரியத்தில் எவிம் எனுஞ் சொல் யாட்டுக்கு வழங்குகிறது. அச்சொற்குச் சித்திரவிபி ஒரு செம்மலியாட்டுக்கு வழங்குகிறது. அச்சொற்குச் சித்திரவிபி ஒரு செம்மலியாட்டின் தலையே. வடமொழியில்

ஏட, எண, ஏடக, மேஷ, மேசுத்த, கம்பல (கெம்-எலி) எனும் உருவங்கள் உள். வத்தி னி யத் தி ஸ் ஹேடுஸ். ஆரியெஸ் எனும் இரு சொல்லும் யாட்டைக் குறிக்கும்- எகிப்தியத்தில் அயிஸ் கலைமான் பெயர். கிரேக்கத்தில் ஏரி - பொள் ஆட்டுக்குட்டி, எல் - வொஸ், மாண்குட்டி; எய்க்கே மரை, வித்துவேனியத்தில் ஏர-ஸ் ஆட்டுக்குட்டி பழஞ்சர்மனியத்தில் எல்கோ, வத்தினியத்தில் அல்சேஸ், பழம் ஆங்கிலத்தில் எல்க்கே, ஆங்கிலத்தில் எல்ச் என இவை யாவும் மரையைக் குறிக்கும்.

இன்னை பல ஒப்புமைகளும் உற்பத்தி விடுதேங்களும் எமது சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதியில் வெளிவரும்.

(செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது)

தமிழிற் சகரமுதற் சொற்கள்

“தொல்காப்பியர் சகரத்தை மொழிக்கு முதலாகாது என்று விதந்து இலக்கியிருக்கிறார். தொல்காப்பியத்துக்கு மாறுபட்ட இவ்வழக்கு. சங்க இலக்கியங்களி லும் காணப்படுதலாதலால், தொல்காப்பியர் சங்கப்புலவர் பலருக்குக் காலத்தால் முற்பட்டவராயிருத்தல் கூடும்..... தொல்காப்பியர் காலத்தே தமிழ்மொழியிலேயே வழக்கில் லாத சகரமுதன் மொழிகள் பிற்கால இலக்கியங்களிலே புகுந்திருக்குமாயின் (அவை) எம் மொழியிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும்?..... பிற்கால இலக்கியங்களிலே புகுந்த சொற்கள் யாவும் வட சொல்லாகவோ, திசைச் சொல்லாகவோ இருத்தல் வேண்டும்.”

இவ்வளவும் செந்தமிழ் உ ஆந் தொகுதி உ ஆம் பகுதி யில் வெளி வந்தது:

சகரமுதற் சொற்கள் தமிழிலே ஆதிதொட்டிருந்தன வல்ல என்பது நிச்சயம். தமிழில் மட்டுமல்ல, பிறபாஸை களிலும் சகரம் பின் எழுந்த ஒரு பேச்சொலியே என்பது மொழிநூல் நிபுணர்களின் கருத்து. சகரவரியின் முதலெழுத்து மாத்திரமல்ல, சகர ஆகாரம் ஆதிய மற்றவைகளும் பின்னரே எழுந்தன. முதல் நாவும் அண்ணமும் உறப்பிறக் கிள்ற ககரம் முன்னேக்கி நழுவி நின்று இடைநாவும் இடையண்ணமும் உற ஒலிப்பதே ககரம். அண்ணத்தை நாண்ணிய பல் முதன் மருங்கிற பிறக்கிள்ற தகரம் பின்னேக்கி நழுவி நின்று இடைநாவும் இடையண்ணமும் உற ஒலிப்பதும் சகரமேயாம். இதனால் ககரமும் தகரமும் சகரமாவது இயல்பு. வடமொழியிலும் ககரம் சகரத்துக்கு முற்பட்டது. அதிலும் தகரம் ஸகரமாக வரும்.

இனி, தமிழ்க்ககரம் சகரமாய்த் திரிவதற்கு உதாரணம்: கவரி—சவரி; களிம்பு—செளிம்பு; கெய் (கண்ணடம்) செய்; கெம்பு—செம்பு; கிளி(கண்ணடம்) செவி; கேடகம்—சேடக முதலியனா தகரம் சகரமாவதற்கு உதாரணம்! தப்பை—சப்பை; தேறல்—சேறு; அத்தன்—அச்சன்; மைந்தன்—மஞ்சன் முதலியன்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் சகர ஆகாரம் முதலியவற் றைத் தலையிற் கொண்ட சொற்கள் இருந்தன என்பது ஒருதலை. சகரத்தைத் தலையிற் கொண்ட சொற்களும் பரவை வழக்கில் இருந்தனவாகலாம். ஆயினும், அவை இலக்கியங்களிலே ஏறுதனவாயிருந்தமையால், ஆசிரியர் அவற்றை விலக்கினார் போலும். அல்லது சில சொற்கள் மாத்திரம் ஏறிக்கொண்டமையால், தமிழ்ச் சொல்லா ராய்ச்சி நிரம்பாத அக்காலத்தில் இருந்த அவர், அவற்றைத் தமிழன்று, வடமொழி என வைத்தனர் போலும். ஆயின் தொல்காப்பியம் எழுத்துக்காரத்தில் “சகரக்கிழவியும் அவற்றோற்றே; அ, ஐ, ஓளவெனும் முன்றலங்களையே” எனுஞ் சூத்திரத்துக்கு உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியர், சகரமுதற் சொல்லெல்லாம் வட சொல்லெனக் கருதினு ரெனத் தோன்றவில்லை. அவர் அவ்வரையிற் சொல்வது : உதாரணம் : “சாந்து, சிற்றில், சிற்றம், சுரை, சூரல், செக்கு, சேவல், சொல், சோறு என வரும். சட்டி, சகடம், சமழ்ப்பு என்றும் போல்வன் ‘கடிசொல்வில்லை’ என்பதனாற் கொன்க. சையம், செளரியம் என்பனவற்றை வடசொல் லென மறுக்க” என்றதினால், சட்டி சகடம் சமழ்ப்பு என்றற் றெடுக்கத்தன தமிழ்ச் சொற்களே எனக் காட்டாமற் காட்டுகின்றார் : மேற்கோள் செய்த “கடிசொல்வில்லை காலத்துப்படினே” எனும் சூத்திர உரையிலும் உதாரணம் : “சட்டி, சன்னை, சமை எனவும், ‘சான்றோர் சமழ்த்தனர் நிற்பவே’, ‘தையலாய் சமழாதுரை யென்றதே’ எனவும் சகரம் மொழிக்கு முதலாய் வந்தவாறு கான்க. இவை ‘சகரக்கிளவி……’, என ஆசிரியர் விலக்கவின், அக்காலம் மொழிக்கு முதலாகாது. விலக்கிய சகரம், பிற்காலத்து வழங்கியதாயிற்று. ஞெண்டெண்பது ஞாஷ்டாய்ப் பின்னர் நண்டென மரீழியிற்று” என வரைகின் றமையால் இவற்றை வடசொற்கள் என அவர் கருதினுரென்று தோன்றவில்லை. இவை முன் வேறுருவங் கொண்டிருந்தது, ஞெண்டு நண்டென மருவியவாறு, மருவிலந்திருக்கலாம் என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்துப்போலும்.

ஆகவே, “பிற்காலத்தில் இலக்கியங்களிலே புகுந்த சகரமுதற் சொல்லெல்லாம் வட சொல்லாகவோ, திசைச் சொல்லாகவோ இருந்தல் வேண்டும்” என்பது பொருத்த

மாகத் தோற்றவில்லை. நச்சினூர்க்கிளியர் எடுத்தோதிய சொற்களுள் சகடம் என்றது, கேடகம் (முதலில் கோடகம் = வளைவான து) எனும் சொல், சேடகம் என முதனிலைக் கர ஏகாரம் சகர ஏகாரமாகி நின்றது. பின்னர், கேடக என்பது சேடக என ஒலி நிலைமாற்றினால், (metathesis) வந்து, மேலும் சேடகம் சகடம் என மருவியது; ஆதலால் தமிழ்ச் சொல்லே, ஒலிநில மாற்றத்திற்குப் பிற உதாரணங்கள் : விசிறி-சிவிறி ; கொடிரு-குறடு ; தசை-சதை முதலியன. “கோலுங் குந்தமும் சேடக வட்டமும்” என்றதினாலே (பெருங்கதை, உஞ்சைக். 46, 58) கேடகத்தினின்று மருவிவந்த சேடகச் சொல்லைக் காணக். சேடகம் தமிழ் லெக்ஸிகனில் (Tamil Lexicon) காணப்படாவிட்டு மும் சேகண்டி (வட்ட மணிவகையில்) அதன் வேறொரு உருவத் தைக் காணலாம். எகர ஏகாரங்கள் தமிழில் அகரமாய் வருதலை, செருக்கு-தருக்கு-கேளல்-களிறு ஆதிய உதாரணங்களிற் காணக். ஆதலால் சேடகமே சகடமாயிற்று எனலாம். வடமொழியில் இதற்கு பாக் எனும் தாதுவைக் குறித்தல் பொருந்தாது.

சட்டியும், ஒருவேளை வட்டமானது எனும் பொருளுள்ள சகடி (சகடம்) எனுஞ் சொல்லின் திரிபாகலாம்; தப்பை, தட்டு அல்லது தட்டுவெம் சட்டுவெம் என்ற தமிழ்ச் சொற்களோடு உறவு பூண்டதும் ஆகலாம்; ஆகையால் தமிழ்ச் சொல்லே சமற்பு எனுஞ்சொல் தாழ்தல் என்பதிலி ருந்து வந்தது எனச் சொல்லின் கேட்போர்க்கு அதிசயமாய்த் தோன்றும். ஆயினும் அது உண்மையே. தாழ்தல் ஆனது தவழ்தல், தவல்தல், தளர்தல், தளம்புதல், தல்ஞுதல் என்று “மடங்கி” வரும் வேறு உதாரணங்கள்; தோய்துவை, நேர்-நிகர், நிமிர், நில, நீழ்-நெசிழ்; ஏறு-இவர்; வெளி-விளர், மிளிர் ஆதியன். இனி, தவல்தல் தான் தமழ்தல் என வகரம் தன்னினமாகிய மகரமாகியும், அப்பால் முதனிலைத் தகரம் சகரமாகியும் சமற்தல் ஆயிற்று. சவள்தலையும் நோக்குத். சவள்தலை சமற்தலும் அடியர்த் தத்தில் ஒன்றே. மேல்வரும் சவட்டுதல் இச்சவள்தலின்

பிறவினையுருவம் என்பது பின்னர் காட்டப்படும்: வகரம் மகரமாவதற்கு உதாரணம்: வினாக்கெடு - மினாக்கேடு; சிறுவி-சிறுமி ஆதியன. தகரம் சகரமாவதற்கு உதாரணம் முன்னர் தரப்பட்டது. ஆதலால் சமழ்தலினின்று வந்த பெயராகிய சமழ்ப்பும் தமிழேயாம். சமழ்ப்பின் அடியர்த்தம் தாழ்வு. தாழ்வினின்றுதான் இழிவு, நாணம், வருத்தம் முதலான கருத்துக்கள் “பொருள் வேறுபாட்டுமுறை” யின்படி (Semantics) வரும். “தந்த கள்வன் சமழ்ப்பு முகங்காண்மின்” என்ற பரிபாடலிற்கு “அடைந்த கள்வனது தாழ்ந்த (இழிந்த) முகத்தைப் பார்மின்” என்று பொருள் சொல்வது முழுவதும் சரி. ஆயின், கூமா எனும் வட சொல்லிவிருந்து இது பிறந்ததென்று கொள்ள இடமில்லை; அதுதான் இதில் நின்ற மருவிற்றென்று சொல்லினும் சொல்லலாம். கூம் எனும் தாதுவுக்கு இணையான தாதுக்கள் பிற இந்து - ஐரோப்பிய பாளைகளில் இல்லாமையால், அது ஒரு தமிழ் அடியோடு சம்பந்தம் கொண்டதே போலும். கம்மு - தல் (முடுதல்) கமழ்தல் (நிறைதல்) எனும் தமிழ்த் களையும் ஆராய்க:

நச்சினார்க்கினியர் காட்டிய சமை எனுஞ் சொல் நிரம்புதல் முடிதல் எனும் பொருளுள்ளதெனில், அது முன் சொல்லிய கம்முதல் வழியாய்ப் பிறந்திருத்தல் கூடும். கம் என்பது நிறைவு: ஆதலால், சமை அதன் வேறொரு உருவமாகலாம். அல்லது அமைதலே பொருளென்றால், அமைதல் எனும் அக்சொல்லே உறுதிப்பாட்டின் பொருட்டுச் சகரமெய்யைத் தலையிற் பெற்றிருக்கலாம். அமைதல் - சமைதல். இதற்குத் தமிழ்கராதியில் மெய் வருக்கங்களைத் தலையிலே கொண்டு வருகின்ற தனிச்சொற்களைல்லாம் உதாரணம். தமிழின் பிரதம அடிச்சொற்கள் அனைத்தும் உயிர்களையே தலையிற் கொண்டன: துவிதீப அடிச்சொற்களே மெய் முதலாய் வருவன.

சள்ளை எனுஞ்சொல் சமங்குதல் எனும் அர்த்தமுள்ள தாகலாம், அல்லது சள்ளு எனும் பொருள் கொள்ளலாம். சமங்குதல் ஆயின் இது தழும்புதலோடு இனங்கொண்டது. சள்ளு ஆயின், சள்ளுதல் எனுஞ் சொல் தள்ளுதலின் ஒரு உருவமே. தளம்புதல் தள்ளுதல் எனும் இவை இரண்டும்

தரழ்தலின் “மடக்கல்” உருவங்களன்று முன்னரே கூறி வேந்தும். சவட்டுதல் என்பது சவள்தல் எனும் சொல்லின் பிறவினையுருவம்; வளைதல் எனும் பொருள்ளது. இது தாழ்தல், தவழ்தல் என்றோடு இனங்கொண்டிருத்தல் வெளிப்படை, முன் காட்டிய சமர்த்தலும் இதுவும் அடியர்த்தத்தில் ஒன்றேயாம். இரண்டும் தாழ்தலின் நின்று “மடங்கி” வந்தன. சவட்டுதலின் அடிப்பொருள் தாழச் செய்தலே, சவட்டுதலின் அர்த்தங்களது “பொருள் வேறு பாட்டுமுறை” பின்வருவது: (1) மிதித்தல் “தோகைச் செந்தெநல் சவட்டி”. (2) மொத்துதல். (3) மெல்லுதல் “பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிந்சவட்டி”; அதனினிறும்: விழுங்குதல். (4) அழித்தல் “முதூர்தண்ணையுஞ் சவட்டி”; அதனினிறும்: கொல்லுதல். (5) வெல்லுதல், இச் சொல் தமிழில் சவள், சவளி, சவலை ஆகிய வேறு இனங்களுமின்தாய் நிற்றவால், இதற்கும் சர்வ எனும் வட மொழித்தாதுவுக்கும் ஒற்றுமையுண்டென்றெண்ண இடமில்லை.

சண்பகச் சொல்லும் தமிழே எனத் தோன்றுகின்றது: இதன் பழைய உருவம் செம்பகம் எனக் காணப்படும்: மலையாளத்தில் இதற்கு, செம்பு+அகம் “சிவப்பு நிறம் கொண்டது” எனவரலாறு கூறுகின்றார் கண்டேட்ட எனும் இங்கிலிஸ்-மலையாள அகராதி ஆசிரியர். செம்பு(உறைந்த நிறம், சிவப்பு) என நிற்ற ஆகித் தமிழ்ச் சொல். செம்பு என ஆகி, பின் செம்பகம் ஆயிற்று. செம்பகமே சண்பக மும் சண்பகமுமாயிற்று எனக் கொள்ளலாம். மஞ்சல் நிறமுள்ள பித்தளைப் பாத்திரம் எவ்வண்ணம் செம்பு என்பது படுகின்றதோ அவ்வண்ணம் மஞ்சள் பூவுள்ள சண்பகச் செதியும் செம்பகம் எனப்பட்டது: சம்பக எனும் வட சொல்லுக்கு வட மொழித்தாது காட்டுவாரில்லை என்பது மொன்று. நடத்தல் அசைதல் எனும் பொருளுள்ள ‘சம்ப’ எனும் தாது இதற்கு அடியண்று: ஆகவே ‘சம்பக்’ தமிழினிறு பெற்றுக்கொண்ட வடசொல்லே எனக:

சமம் எனும் சொல் சந்தேகத்துக்குரியது: சமர் என்பது அதன் மற்றொரு உருவம். இனி வடமொழி ஸமர எமது அமரினின்று வந்து அந்த ஸமரமே மீண்டு தமிழில் சமர்சமம் என மாறியிருக்கலாமன்றே. அமல்தல் (அம்முதல்) எனும் உருவமும் உள்ளதாகிய அமர்த்தல் (விரும்பு

தல், மாறுபடுதல்) எனும் தமிழ்ச்சொல் “நெருங்கி வரல்” எனும் அடியர்த்தம் கொள்ளும். அமர் எனுஞ் சொல்லே முதனிலை வகரப்பேற்றுவ் ஸமர என வடசொல்லாய் இருக்க வாம்; சுற்று அகரம், எமது நீர், நீர் என வடசொல்லான திறபோல: ஆயின் வடமொழியாகிய ஸமரத் துக்கு ஸம்+அர, ஸம்+அராணை=நெருங்கிவரல் என உற்பத்தி கூறுவர். இதுவும் உண்மையால்லாம்.

சலம், சந்தி, சங்கிலி எனும் சொற்கள் சந்தேகத் துக்குரியன், இவற்றிற்கும் தாது தமிழிலேதான் உண்டு போலும். ஆயின் சொல்வழக்களில், சங்கிலி எவ்வாறு யினும், சலமும் சந்தியும் வடமொழியே போலும்.

சகரமுதற் சொற்கள் தற்காலத் தமிழிற் பலனுள். அவையெல்லாம் வடசொல் அல்லது திசைச் சொல் என்று சொல்லிவிட அமையாது. முன் கரமுதலும், கரமுதலும் பெற்றிருந்தன. காலகதியில் உருவுத்திற் சிறிது திரிபும் பொருளிற் சிறிது வேறுபாடும் கொண்டு, கரமுதற் சொல் வாயின என்றலே அமையும்: அகரமுதல் கொண்டிருந்த சில, வியுறுத்தலின் பொருட்டு. நேரே சகரமாகிய மெய் தலையிற் பெற்று, சகரமுதற் சொல்லாயினதும் உண்டு. தமிழிற் சகரமுதற் சொற்களிலிலையென்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றமை ஒன்றினால் அவர் காலத்தில் அவை பரவவ வழக்கில் இல்லாதிருந்தன என வராது, ஏனெனில் மூங்கிளவற்றை அவர் வடசொற்களை ஒதுக்கிவிட்டிருத்தல் கூடுமானாரே. தமிழிலக்கியங்களிற் சகரமுதற் சொற்கள் வாரா எனக் கூறினான்றி, வடமொழியில் அவை இல்லையென்றால்லர். ஆகவே தமிழில் சகரமுதற் சொல்லிலையென ஓர் கட்டளையை வைத்துக் கொண்டபின் நூல்களுள் வரும் அவ்வித சொற்களை யெல்லாம் வடசொல்லோ. திசைச் சொல்லோ என முடிப்பது இயல்லேயன்றே. ஆதலால், தொல்காப்பியர் சகரமுதற் சொற்களைத் தமிழிற் குரியணவல்ல என ஒதுக்கினார் என்ற ஒரே ஏதுவைக் கொண்டு, அவர், “சங்கநூல்கள், எனப்படுமவை எழுந்த காலத்துக்கு முற்பட்டவர் என்று சித்தாந்தங்கு செய்தல் அமையாது.

(செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது)

பொய்யும் மெய்யும்

பொய் மெய் எனும் இருசொற்களினுடைய வரலாற்றை நாம் ஆராயுங்கால், நம் தமிழ் முன்னோர் இவற்றை எத்துண்ண நுட்பமான கருத்தமையை ஆக்கிவைத்துப் போயினார் எனக்கண்டு வியப்புறலாகும். இவ்விரு சொற்களும் ஒருதொடரில் நிற்கும்போது முறையே உண்மையங்களாதது, உண்மையானது எனும் இரு அர்த்தத்தையும் தரும். இவ்வர்த்தங்கள் மனத்திற்குக்கூடிய இரு எண்ணங்களையேயன்றிச் சடமான பொருள்களைக் குறிப்பனவன்று. ஆதனால், உலகில் வழங்கும் பன்று து மொழிகளினுடைய தோற்றுத்தையும் ஆராய்ந்துள்ளோராண்வருக்கும் ஒப்பழுத்தபடி சொற்களெல்லாம் முன்பு ஜம்புலன்களுக்கு விடயமான சடப் பொருள்களையோ செயல்களையோ குறித்து, அப்பால் படிப்படியாக, நீணவருவமான அர்த்தங்களைக் கொண்டன என்றிருக்கின்றமையால், “பொய்” “மெய்” எனும் இரு சொற்களும் ஆதியிற் கொண்டிருந்த சட சம்பந்தமான அர்த்தங்கள் வாகை, அங்வர்த்தங்கள் எவ்வாறு காலச் செலவில் மேற்குறித்த இரு எண்ணங்களைச் சுட்டுவனவாயினான் ஆராய்வாம்.

‘பொய்’, எனும் சொல்லிற்குச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தயிழகராதி ஐந்தாவதாகத்தரும் அர்த்தம் ‘உட்டுளை’ என்பது. ஆசூயது ‘மரப்பொந்து’, ஆயின். இச்சொற்குத் துளையுடைமை அல்லது கிடங்காய்ப் பொள்ளவையிருத்தலே முதல் அர்த்தம் என்பது, இதனோடு அடியோத்த பிற சொற்களை வைத்து ஒப்பு நோக்குங்கால் தெளிவாகும். பொள்ளுதல் போழ்தல் (துளைத்தல்), பொளி (துளை), பொய்கை (போழ்ந்து எடுத்த அல்லது இயற்கையிற் கிடங்காயுள்ள நீர்நிலை), பொந்து, போறை என்பனவற்றிற்கு முதற்கண் போருந்திய அர்த்தம், உட்டுளையின் விகற்பங்களே. இவ்வாறே ‘பொய்’ க்குப் பெயராகிய ‘போக்கு’த்தை அதற்கிணமான போக்கு, போக்குனை, போக்குன் ஆகிய ஏற்கொடு நோக்கும்போது அது ஆதியில் துளை, கிடங்கு

எனும் அர்த்தத்தையே கொண்டது எனல் வெளிப்படும். போழுக்கு (போற்ந்தது) இனமாகிய 'புரை' யைப்பற்றி யும் இதனைச் சொல்லவேண்டும். இதற்கு முதலர்த்தம் உட்டுளை எனத் தமிழ்கராதி உள்ளபடி காட்டுகின்றது. அதில் ஐந்தாவது அர்த்தமே பொய், புரைக்குடன்ன ஆதி யர்த்தத்தை, இன்றைக்கும் பெண்கள் தம் குழந்தைகளின் குவரசக்குழலில் யாதாவது உணவுப்பொருள் தடக்கும்போது "புரைக்கேறிலிட்டது" என்று சொல்வதிற் கேட்கலாம். பழந்தமிழிலிருந்து ஏழுந்ததாகிய சிங்கள த்தில் தமது புரைச்சொல் 'பொய்' எனும் அர்த்தத்தில் மட்டும் ஸௌரூ என வழங்குகின்றது. மறுபால், 'பொய்'ச்சொல் தனது ஆதியர்த்தத்தில், யாழ்ப்பாணத்திலே ட்டுவேலைக் காரருட் பயிலுவதைக் கேட்கலாம். அன்னேர் சாந்திட்டு அடுக்கும் கற்கணக்கிடையில் நீக்கல் அக்கை வெளிப்புத் தோன்று மிடத்து அதனைப் 'பொய்ப்பு' என்பர்; பொய்ப்பு=நீக்கல், ஒட்டடை, பொய் என்பதற்கு அச்சத்தியம் எனும் அர்த்தமல்ல; உட்டுளை எனும் அர்த்தமே தலையானது என்பது: சொற்கள் ஆதியில் பஞ்சபுலன்கணக்கு விடயமான சடப் பொருள்களையும் செயல்களையுமே கட்டின என மொழி நூல் வல்லோர் அறுகியிட்டிருக்கும் முறையை நோக்கும்போது நன்றாகத் துணியப்படும்.

பொள்ளுதல் அல்லது போழுதல் எனும் வினையினின்று 'பொய்' எவ்வாறு படிப்படியாய் மருவிவந்தது என்பதைப் 'பொய்' எனுஞ்சொல் தெலுங்கிற் பொல்லு எனவும், கன்னடத்தில் புளி, ஹ-ஸி எனவும் இருத்தலிற் காணலாம். ஒருவேளை தெலுங்குப் 'பொல்லு' பொறறு (புள்) எனும் உருவத்தின் திரிபாயின், அது 'பொய்' எனும் உருவத்துக்கு நேரே பிறப்பிடமாகது. எப்படியிருப்பினும், பொள்ளினின்று பிறந்து போழ் என நின்ற உருவும் பொய்யாயினாகம் ஒலித் திரிபுக் கட்டளைகளுக்கு முழுவதும் பொருத்தமான ஒரு வரலாறே என்பதில் மயக்கம் இன்று. எகழும், முசுரும் தம்முள் மயங்கதல் பெருவழக்கு. 'பழும்' பயன் என வந்தாற்போல, முகரம் வகரமாவதும் திராவிடமொழி களிற் பயிலுவதோன்று. இனிப் 'பொய்'க்கு இருந்த உட-

ஒன்னு ஒட்டையெனும் அர்த்தத்திலிருந்து அத்தியம் எனும் அர்த்தம் உண்டானது எவ்வாறு? நாம் இங்கு எல்லா மொழிகளிலும் வழங்கும் பொருட்டிரிபுமுறையைச் சந்தே நோக்குவோயாயன், இதை எனிதிற் ரெம்து கொள்ளலாம்.

பொருட்டிரிபிற் 'சார்புபற்றி விரிதல்' எனும் துறையை எனது "சொற்பிறப்பு ஒப்பியல்காரதி"யின் ஆரம்பபாகம் வின்வருமாறு விளக்குகின்றது. "சிறப்பியல்பு சுட்டி எழுத்த பெயர்கள், அப்பால் அது அது குறிக்கும் பொருளோடு சார்பு பூண்ட வேறு பொருள்களுக்கும் பொருந்துவன வரயின். உதவரணம் எழுகின்ற சிறப்பியல்புபற்றிச் சூரியன் பெயராக வந்த எல் எனுஞ்சொல், சார்புபற்றிச் சூரிய வெளிச்சத்திற் கும் பெயராயிற்று. இவ் எல் எனும் உருவம் எல்லூ என்றின்று, சூரிய வெளிச்சம் நிலைபெறும் காலமாகிய நாளுக்குப் பெயராயிற்று. அச்சொல்லினின்று வந்த எல்லை எனும் உருவம் வெளிச்சக்காலத்தின் முடிவாகிய வரம்பைச் சுட்டிற்று. அப்பால், எல்லை எனுஞ்சொல் உறுதிப்பாட்டின் பொருட்டு வேண எனவும், வேலி எனவும் இரு உருவங்கள் தாங்கி முறையே வரையறுத்த காலமாகிய நேரத்தையும், இடத்தையும் வரையறுக்குந் தடையாகிய மதில் ஆகியவற் றையும் குறித்தது. இனி மதிலின் பெயராக வந்த வேலிச் சொல் அம்மதிலால் உறுங்காவலையும் அக்காவலிலுள் அடங்கிய ஊர் ஆகியவற்றையும் முறைமையிற் சுட்டுவதாயிற்று. சார்புபற்றி விரிதலாலேதான், ஆகியிற் சடப்பொருள்களுக்கு மட்டும் பெயராயிருந்த சொற்கள், பின், சித்துப் பொருள்களுக்கும் அவற்றின் குணம் ஆகியவற்றுக்கும் பெயராக மையைக் குறித்துக்கொள்க.

இம்முறையிற் கண்டிப்பான ஒருபொருள் முழுதுக் கண்டிப்பாயிராமல் ஏகதேசம் வெளிப்போ நீக்கலோ துளையோ கொண்டதாயிருப்பின் அதற்குப் 'பொய்யுள்ளது' என்ற குறப்புச் சிறப்பியல்பு சுட்டி எழுவதாகும். பொய்யுள்ள சிறப்பியல்பை நோக்கிப் பொளி, பொய்கை, பொக்கணை, பொந்து ஆகிய வேறு வேறு பொருள்கள் பெயர் அடைந்தன. அப்பால் என்னங்களின் நிறையில் பொருத்த

மும் அதனால் பொப்படும் உறுதிப்பாடுமில்லாமல் ஒட்டகடையோ நீக்கனோ கொண்ட கூற்றுக்கும் அப் ‘பொய்’ச் சொல் பெயராயிற்று. பொருத்தமில்லாமல் நிற்பதே பொய் என்பது “பொய்யைச் சொன்னாலும் பொருந்தச் சொல்ல வேண்டும்” என்ற பழமொழியிலும் தோற்றுவதைக் காண்க. ஆங்கிலத்தில் your statement cannot hold water “உன் கூற்றுத் தண்ணீர் கொள்ளாதது” என்று சொல்லுவது இல்லைக்குடத்தின் ஒப்புக்கமையை நோக்கியாம். நீ சொல்லுவது இல்லைக்குடத்தின் ஒப்புக்கமையை நோக்கியாம். நீ சொல்லுவது தண்ணீர் நில்லாத ஒட்டகடக்குடம் போனாம் என்றபடி. இவ்வாரே அசத்தியம் எனும் அர்த்தத்தில், ‘பொய்’ என்பது முழுவதும் பொருந்தி உறுதியாய் நிலைப்பெறுமல் நீக்கல் அல்லது ஒட்டடை கொண்டது என்று பொருள்படுவதை நுண்டதுக்காண்க.

இதற்குமானாக ‘மெய்’ எனுஞ் சொல் நன்றாய்ப் பொருந்தி நிற்றலைக் குறிக்கும்: முன்காட்டிய மொழிநூல் வல்லுனர் முடியின்படி, சடப்பொருளான உடம்பு அல்லது உடலையே ‘மெய்’ எனும் பெயரீடு முதலிற் குறித்தாக வேண்டும்: அப்பால், எண்ணங்களின் நிரையிலுள்ள சத்தியம் எனும் அர்த்தம் அதற்குச் சார்புபற்றி வந்ததாக வேண்டும். உடக்குதல்=பொருந்துதல், உடம்பு=பொருந்தி நிற்பது, உடலுக்கு அது. இனி, ‘மெய்’ எனும் சொல் ஒன்றாய் ‘உடக்கிய’ உடலுக்கு எவ்வாறு பெயராயிற்று? இவ்வினாவுக்கு விடைசொல்லுமுன், ‘மெய்’ எனும் அச்சொல் வீன் வரவாற்றை எடுத்தோதுதல் வேண்டப்படும்.

சொற்பிறப்பு நூல்களிப்படி, தமிழிற் பல சொற்களுக்கு ஸ்வரபேதம் உண்டு. தொல்காப்பியர் தம் காலத்துக்கு வை எத்திற்கு உரியனவாய் நின்ற சில பேதங்களைக் குறிப்பிட டிருக்கின்றார் (எழுத்தத்திகாரம் 141, 184 வரை], வீரசௌழியம் சந்திப்படலம் 4 ஜூயும் காண்க. இவற்றைத்தனியப் பல விகிஷச்சொற்களின் அடியைத் தோடர்ந்துவருகின்ற ஒன்று இரட்டலும் இரட்டாது நிற்றலும் அச்சொற்களின் ஸ்வர பேதத்தாலேயே என இன்றைக்கு ஆராய்ந்து அறியப்பட-

ஒருக்கிறது: உதாரணம்: அர்தல் அர்த்தல். இவற்றை முன்னதில் அகரம் எடுத்தும் பின்னதில் இகரம் படுத்தும் உச்சரிக்கப்படும். ஒருகால் ஒற்றுக்களை இரட்டியாது எழுதி ஸ்வர பேதம் ஒன்றுலேயே அர்த்தவேறுபாடு விளக்கப்பட்டது எனத்தோன்றும் (தமிழ் அமைப்புற்றவரஸாறு, பக். 27 காண்க), இனி படுத்து உச்சரிக்கப்படும் ஓர் அடிச்சொல் லின் தலையுயிர் கெட்டுவருதல் சிறுபாள்க்கை தமிழில் உண்டு. வடமொழியில் பெரும்பான்மை டகர, ரகர, ஈகரங்களோடு தொடங்கும் சொற்கள், தமிழில் உயிரோடு தொடங்கி அவ் வயிருக்குப் பின்வந்த உயிர்மெய்யில் படுத்தலேரகை கொண் டிருந்தனவாம். உதாரணம்: தமிழ் இடங்காரம் வடமொழி யில் டமருதம்: இதில் தலை இகரம் கெட்டது. தமிழ் இறங்

3

கு(தல்) வடமொழி ரஜ செல்லுதல்: இதிலும் தலை ஏ

இகரம் கெட்டது. தமிழ் அறு(த்தல்), வடமொழி ஜு, வெட்டுதல், தறித்தல் இதில் அகரம்கெட்டது,

இவ்விதியின்படிவே அமை(த்தல்) எனும் தமிழ்ச் சொல் லில் சற்றுயிர் மெய் படுத்தலேரகை கொண்டதாகவே, தலை யுயிர் கெட்டு ‘மை’ என நின்று பின் ‘மெய்’ ஆகி அமைத்தது எனும் பொருள் கொண்டது எனத் தோன்றும். ‘அமை’ எனுஞ் சொல்லின் தலையுயிர் கெட்டவளவில் எஞ்சிய பாகம் ‘மை’ என்றமட்டில் நில்லாது, ‘மெய்’ என வருவது எங்கனமெனில், ஒரு சொல்லில் கெட்ட உயிருக்கு சடாக அதன் எஞ்சியபாகத்து உயிர் நீஞ்தல் ஒலித்திரிபு விதி களால் வேண்டப்படும், இங்குனமே இடைகழி (இடைக்கட்டு, வரயில்) எனும் தமிழ்ச் சொல் வடமொழியில் தலை யுயிர் கெட்டுவந்தவிடத்து செலுடு என நிற்பது காண்க, உள்ளபடி ‘அமை’ச் சொல்லின் தலையுயிர் கெட்டவருவம் ‘மே’ என நிற்றலே தகுதி. ஆயின், சொல்லுதற்கெளிதா கும் பொருட்டு ‘மே’ என்பது ‘மெய்’ எனவந்தது போன்றும், பரகவைழக்கில் உடம்பைக் குறிக்கும் ‘பேஸ்’ எனுஞ்சொல் ‘மெய்’ என்ற ஒரு ஆதியுருவத்தின் யகரம் கைரமாய் மாறிய தீர்பாயும் இருக்கணாம். ‘மேஸ்’ எனும் நாடோடிச் சொல் இலக்கியங்களில் ‘மேனி’ எனவரும். இச்சொல்லில் ஈகரம்

தனக்கினமான எகரமாகி இகரக்கடற்கீல் பெற்றதுபோலும். ஆதலால் 'மேய்' என நின்றுதான் 'மேய்' என வந்திட்டது என நாம் கொள்ளினும் கொள்ளலாம், எவ்வாற்று னும் 'மேய்' எனும் உருவத்துக்கு 'அமை' என்பதே அடியனங்களுது.

அமைத்தது, நன்றாய்ப் பொருந்தியது எனும் அர்த்த மூன்று "மேய்" எனுஞ்சொல் உடம்புக்கு எத்துண்ண ஏற்பு கடையது என்பதை அவ்வடம்பு எனும் சொல்லேபோல அதற்குப் பரியாயமான வேறு சொற்களும் காட்டுகின்றன. இவற்றுள் "யாக்கை" என்பது "யா" எனும் அடியாயுள்ளது. "யா" எனும் அடியோ இதைய் தத்தல் எனும்சொல்லின் விகரமாம். இங்கும் தணியுயிர் கெட்டு அக்கேட்டிற்கு சடாக்கையை யானது 'யா' என வந்ததைக் குறித்துக் கொள்க. இதைத் தது (நன்றாய்ப் பொருந்தியது). "யாக்கை" யானது போலவே அமைத்தது (நன்றாய்ப் பொருந்தியது) "மேய்" யாயிற்று எனக்கண்டு இன்புறுத் தடம்பின் மற்றொரு நாமம் "புணர்வு", புனர்த்தல் எனும் சொல் பொல்லுதல் பொருத்துதல் எனும் சொற்களோடு அடியொற்றுமை கொண்டிருத்தலால் "புணர்வு" என்பது பொருந்தியது, இதைத் தது, அமைத்தது என அர்த்தம் கொண்டு "மேய்" எனும் சொல்லோடு ஒற்றுமை புண்டிருத்தலில்க் காண்க: உடம்புக்கு வேறொரு பரியாயம் "பூட்சி". இது புனர்த்தலோடு ஒற்றுமை கொண்டிருத்தல் பார்த்தவுடன் தெற்றேனத் தெளிவாகும். "புல்லுயிர்க்கும் பூட்சி புணர்த்தாய்" என்ற தேவரச் சொற்றெடுத்தால் "புணர்த்ததே" (நன்றாய்ப் பொருந்தியதே), "பூட்சி" என்று தெளித்தல் காண்க: இங்ஙனம் யாக்கை ஆதிய சொற்களையொத்த அடிப்பொருள் கொண்டதே "யெய்" எனுஞ் சொல் ஆதலால் உடம்பு எனும் அர்த்தந்தான் அதற்கு ஆதியர்த்தமா தல் வேண்டும் என்பது மீண்டும் ஒருசால் வஸியுறுத்தப்படும்.

இனி உடம்பு எனும் அர்த்தம் படைத்த "மேய்ச்" சொல்லிற்கு உண்மை எனும் அர்த்தம் மூன் எடுத்துக்காட்டிய "சார்புபற்றி விரிதல்" எனும் பொருட்டிருபு முறையாலே உண்டாயிற்று என்க. நன்றாய்ப் பொருந்தியது மேய்=

உடம்பு=யாக்கை=பணர்வு=பூட்சி; இதோன் சிறப்பியல்பு
கட்டிய அர்த்தம், இது முதலாவது, 2. உடம்பின் விசேஷ
பரகாரம் ஒருசார் கருதப்பட்ட மார்பு. 3: உயிரெழுத்துக்கு
உடம்புபோல நிற்கும் ஒற்றெழுத்து. 4. உடம்போடு சேர்ந்த
தாகிய உணர்ச்சி. 5. உடம்போடு நெருங்கிய உறவுகொண்ட
தாகிய ஆண்மா. 6. உடம்பைப் போறும் பொருத்தமுள்ள
தாகிய உண்மை என்று இப்படியே தமிழ்களால் ஒழுங்கு
மாறிக் காட்டிய அர்த்தங்கள் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து
விரியும்.

பொய் பொருத்தமற்றது, நீக்கல் உள்ளது எனவும்,
மெய் பொருத்தமன்று, நன்றாய் அமைக்கப்பட்டது எனவும்
வரையறுத்த இவை இரண்டு அத்தியாத்தும் பூர்வமான
எண்ணங்களுக்கும் ஏற்ற சொற்களை அமைத்து வைத்த
நம்முன்னோது புத்தித் திறமைகையை எவ்வாறு புகழ்ந்து
முடிப்போம்!

(சேக்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது)

தமிழ்ப்பாடையின் விசித்திரங்கள்

சொல்லமைப்பின் திறத்தாலும் தொன்மையாலும் மாட்சிபெற்று விளங்கும் எம் அரிய தமிழ்மொழியின் சொற்கள் எல்லாறு உண்டாகித் தொகை விரிந்தன எனும் துறையைப் புதுஆராய்ச்சி முறையாற் கண்டவிடத்து அளவில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். அம்மகிழ்ச்சியில் “செந்தமிழ்”ப் பாராயணர்களும் பங்குபற்றுமாறு ஈண்டு ஒரு சில சொற்களின் வளர்ச்சியை எடுத்துக்காட்டுதும்;

1. உள்ள எனும் சொல்

“உள்” என்பது அகத்தேயிருப்பது, மறைந்தது எனும் அர்த்தங்கொண்ட ஒரு முதற்சொல். இச்சொல் பலுகிய விதத்தை ஆராய்வாம். இது உள்ளம் என்றால் மனத்தைக் குறித்தல் ஒன்று. உள்(ள்) அம் என்பதில் “அம்” விகுதி “அது” எனும் மற்றொரு முதற்சொல்லின் விகாரமாம்; இதனை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். உள் எனும் சொல் உழு எண்ணால் அகத்தே செலுத்தல் நிலத்தைக் கிளைத்தல் எனப் பொருள்படும். உரு என்பது கிளைத்துக்கொண்டு செல்கின்ற ஒரு செந்து. உச என்பது உருவின் வேறொரு உருவமா (தொல்காப்பியம் எழுத: 75). இது உழுவான் எனவும் படும்; புழு என்ற சொல்லும் உழு என்பதிலிருந்து வந்ததே என்பது இப்போது விளக்கமாகும்:

புழு=உழுகின்ற செந்து. ஈண்டு ஓர் சொல்லமைப்பு விதி நோக்கத்தக்கது. அவ்விதி யாதெனில், உயிரெழுத்து முதலாய் நின்று ஒவ்வோர் பொருளை விளக்கிய முதற்சொற்கள், பின் மெய்யெழுத்துக்களை தலையிற் கொள்ளுமிடத்து. அப்பொருளோடு ஒப்புமையுள்ள வேறு பொருள்களை விளக்குவனவாயின என்பதாம். இவ்வாறுதான். உரு எனும் சொல் பகரமெய்தலையிற் பெற்றமையினால் உழுதலைச் சிறப்பியல்பாக்கொண்ட செந்துவைச் சுட்டும்வண்மை

யுள்ள புழுனும் பெயர்டாயிற்று; முகரமும் எகரமும் சொல்வேறுபாட்டின் பொருட்டு, மாறிவருதலையும் கவனிக்க. பொருள்களைப் பிரித்துப் பெயர்டுசெய்யும் முகத்தால், தம் மூட்டிறப்பொத்த ஈற்றுமெய்கள்மாறி வழங்கப்பட்டன என்பதும் சொல்லமைப்பு விதிகளில் ஒண்டிரும்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் “உள்” என்பது ஒரு முதற்சொல் எனவும், “உழு” அதன் வழியாய்ப் பிறந்த வழிச் சொல்ளனவும், இவ்வழிச்சொல் பகரமெய்யைத் தலையிடத்துக் கொண்டதனால் பின்னும் புழு எனும் வேறொரு வழிச்சொல் பிறந்ததெனவும் பெறப்பட்டது; பகர மெய்யைப்போலக் கர சகராதுகளையும் சொன்முதலாக்கி வெவ்வேறு வழிச்சொற்கள் பிறந்தமையைப் பின்னாற்காட்டுதும்; இவ்வமயத்திற் பகரமெய்யைத் தலையிற் கொண்ட “உள்” எனுந் தாய்ச்சொல்லின் மகாருட் சில லோரை மட்டும் தெரிவிப்பாம்.

புள்ளி எனுஞ் சொல்லின் ஆதி அர்த்தம் யாது? துளை அல்லது ஒட்டையேயாம். இதற்குச் சம்பந்தமான, “பொள்ளுதல்” எனுஞ் சொல்லும் ஒட்டையாக்குதல் எனும் பொருள் கொண்டதே. புழு என்று ஆகிய “உள்” சொல்லே புள்ளிஎன்றும் பொள்ளுதல் என்றும் வந்தது; துளையும் தகரமெய் தலைப்பெற்றுவந்த “உள்” சொல்லே என. — ஒட்டையும் ஊடு ஒடு, ஒட்டுள்ளும் வரலாறு கொண்டுள்ளுந்த “உள்” சொல்லே என நுண்மதியாற்கண்டு உணர்க. உகரமும் ஒரா ஒராரங்களும் பிறப்பொத்த உயிர்களாதலால் தமிழுள் மாறுபடுவது இயல்பெணவும் காணக. அப்பால், பொள்ளுதலிலிருந்து பொளி எனும் சொல் வருவது; பொளி — துளை, ஆயின் பொழிதல் துளையுள் விடுதல், ஊற்றுதலாம். (இவ்வுற்றுதலும் “உள்” சொல்லில் நின்றே வேறொரு வழியாய்ப் பிறந்தது. உள், ஊட்டு, ஊற்று) பொள்ளுதல் ஒருகால் பொல்லுதல் என்றும் உச்சரிக்கப்பட்டமைக்கும் “பொல்லாமளி” (துளையாத இரத்தினம்) எனும் தொடரும் சான்று. புள், பொள், பொல் எனும் அடிகளின்றே பொட்டு, பொத்தல், பொத்து, பொந்து, பாந்து, புற்று, பொறி, பொள்ளல், பொல்லு,

புல்லு, புலம், புலஸ் எனப் பலசொற்கள் உண்டாயினா இவையாவும் முதற்கண் துளை அல்லது ஓட்டடையுடையை யையே விளக்கும்: புல் எனும் பெயர் பூடுகளுக்கும், மூங்கில், பனை ஆதியனவற்றிற்கும் பொதுவாயினமை உட்டுளைத் தன்மையினுலேயாம் என்பதைத் தொல்காப்பியரும் “புறக்காழனவே புல்லென மொழிப்” என்றதனால் கூறிப்போந்தார். எம் ஜம்பொறிகளும் துளை அல்லது ஓட்டடையிலிருந்து பெயர் அடைந்த விசித்திரத்தை உற்று நோக்குக.

இனி “உள்” என்பது பொள்ளல், புலம் என ஆயின மைபோல புள்ளுவும், புழை, புரை, பொய், புதல், புதவு, புண் ஆதிய சொற்களாகவும் திரிந்து அடித்தளத்தில் துளைப்பொருளையும், சிறப்பாய் வெவ்வேறு துளையுடைய பொருள்களையும் குறிப்பதாயிற்று. இவ்வாரூப, புழையும், துளையும் அர்த்தத்திலும் உற்பத்தியிலும் ஒன்றேயாம். புழைக்கடை=வெளிவாயில், புழைக்கை அல்லது பூழக்கை, பூட்டகை எனும் யானைப்பெயர் துளையுடைய கையாகிய தும்பிக்கை காரணமாய் எழுந்தது. பிழை எனும் சொல் புழையின் மறுநுபமாம். “பொள்ளலான்” காரியமே பிழை எனப்படும். புரைச்சொல்லின் ஆதி அர்த்தத்தை “புரைக்கேறுதல்” எனும் தொடரிற் காண்க. இங்குப் புரை = காற்றுக்குழாய். (குழாய், குழல் ஆதியனவும் “உள்” சொல்லினின்று பிறந்தனவே.) ஓட்டடை அல்லது பொள்ளலிட் நிமித்தமே “புரை” குற்றம் எனும் அர்த்த மும் கொண்டது; “புரைதீர்ந்த நன்மை” என்றதிற் போல. பொய் என்பது பொந்து எனும் தலை அர்த்தல் கொண்டது. அசத்தியம் என்பது பொள்ளலான பேச்சே ஆதலாற் பொய் எனப்பட்டது. புண்ணும் தேகத்திற் செய்யப்படும் துளையாம். இதனால்ஸ்ரே சிங்களத்திற் புண்ணுக்கு எமது துளைச்சொல்லின் விகாரமாகிய “துவால்” எனும் பெயர் வழங்குகிறது. ஏனைய சொற்களையும் இவ்வாறு ஆராய்ந்து அறிக.

இனி, உள் எனும் முதற்சொல், ககரம் ஆதிய பிற மெய்க்களையும் முதலிற் பெற்றுப் பலவேறு வழிச்சொற்களை

ஆக்கிஸ்ட்டமையைத் தெரிக்கப்படுகுமுன். முதற்சொற்களானவை யாவை, வழிச்சொற்கள் எழுந்தமை யாது பற்றி என சுருக்கிக் கூறுவாம்:

மானுடன் தன் புலன்களுக்கு எட்டிய பொருள்கள், செயல்களுக்கு முன்பு, இடம்பற்றிய சுட்டுக்களைக்கொண்டு, அண்மையிலுள்ளன, சேய்மையிலுள்ளன, மேலுள்ளன, கிழுள்ளன எனும் குறிப்புக்களின் வழியாகவே பெயரிடலாயினுன். இப்பெயரிட்டுக்கள் தாம் முதற்சொற்களாம். இவற்றுள், யாம் எடுத்தாண்ட “உள்” சொல், சேய்மையின் வேறொரு நோக்காகிய மறைவாந்தன்மை, அன்றேல், அகத்தேயிருத்தல் எனுங் குறிப்புக்கு உதாகரணமாம். இனி, அண்மைக்கு அஃது எனுஞ்சொல்லும் மேலுறந்தன்மைக்கு, எய் எனும் சொல்லும், கிழுறுந்தன்மைக்கு இழி எனும் சொல்லும் உதாகரணமாதல் காணக. அஃகுதல்=நெருங்கி நெருங்கிச் சமீபத்தில் வரல், அன்றேல குறைதல். எய்-தல் = மேலெழல், செலுத்துதல். இழி-தல்=கீழ் விழுதல்.

அப்பால், முதற்கண் இடம்பற்றிய குறிப்புக்களைக் கொண்டு ஆக்கிய முதற்சொற்களானவை பொருள்களின் குணச்செயல்களை வேண்டியமட்டும் துலாம்பரமாய் விளக்கும் பெற்றியில்லாது கிடப்பக்கண்ட மானுடன் அவ்வவற்றிற்கு அதிவிளக்கமான வெவ்வேறு பெயரிட்டு வழங்கு முகத்தால், சொற்களைப் பெருக்குதலிற் றலையிட்டான். இச்சொற்பெருக்கத்தின் பொருட்டே வழிச்சொற்கள் ஏற்பட்டன. வழிச்சொற்களை ஆக்குதலிற் கையாளப்பட்ட பல உபாயங்களுன் தற்போதைக்கு யாம் எடுத்துக்காட்டுவது சொன்முதலில் ஒவ்வோர் மெய்யை வருவித்துல் ஒன்றுமேயாம்.

உள் எனும் சொல் பகர மெய்யைத் தலையிற் கொண்ட போது புழு ஆகியன வழிச்சொற்கள் பிறந்து உள்ளாந்தன்மையை வெவ்வேறு விதத்திற் காட்டுகின்ற வெவ்வேறு பொருள் செயல்களைக் கண்டோம். இனி அது கர மெய் முதலீட்டினால் அடைந்த மாற்றங்களுட் சிலவற்றைக் காட்டுதும்,

புழை எனும் வழிச்சொல் உள் எனும் முதற் சொல்லி விருந்து பிறந்து துளைப்பொருளைத் தந்தமையைக் கண்டோம் அன்றே? அதனைப்போலக் குழை என ஒரு உருவ மும் “உள்” சொல்லிவிருந்து கரமெய்தலையிற் பெறுதலால் உண்டாகும்: “கோடி நுண்டுகிலுங் குழையும்” எனுஞ் சீவகசிந்தாமணிப் பிரயோகங் காண்க. துளையுடைமையாலேதான் சங்குக்கும் காதுக்கும் குழைப்பெயர் ஏற்பட்டமையும் என்க: இக்குழையும், புழையும். துளையும் ஒருபொருளன; உள்ளனும் ஒரு அடியிலிருந்தேயாம் எடுத்தோதிய விதியின் செய்தியாய்ப் பிறப்பன. குழைதான் குழல் என விகாரப்பட்டு துளையுடையதோர் புறம் பான் பொருளை, இசைக்கருவி விசேடத்தைச் சுட்டும். குழல் எனும் சொல், அப்பால், வேறு துளையுடைய பொருள்களைப் பொது இயல்பாய்க் காட்டுமிடத்துக் குழாய் எனவும், இரைப்பையைத் தொடர்ந்துள்ள குழாய் விசேடத்தைக் குறிக்கும்பொருட்டுக் குடல் எனவும் வரும்: குடலை என்பது வேறொரு குழாய் விசேடம், தொண்டையின் ஓர் உறுப்பும் குழாய்த்தன்மையினின்று குரல் - வளை எனப்படும். குடல், குரல் என்பனவற்றில், “குழல்” சொல்லின் இடைநின்ற முகரம், தன்னேடு பிறப்பொத்தடகர ரகங்களாயினமை சொல்வேறுபாடு பண்ணும் பொருட்டாம்: இதுவும் சொல்லமைப்பின் கண் நிகழும் ஒரு பிரபல விதியென முன்னரும் கூறியுள்ளோம்: குரல் - வளையிலுள்ள “குரல்” சொல் குழலைக் குறித்தவினின் றும் பேச்சொலியை விளக்குதான்மையும் ஒன்று. “குளறு” வதிற் குழல் சப்தம் மீண்டும் தொனிக்கின்றது. பின்னும் “குழல்” சொல் சுருண்டிருக்கும் தன்மையின், ஒப்புமையால் சுருட்டி மூடிக்கப்படும் பெண்மயிருக்கும் பேராயிற்று குழலல் = சுருளுதல். அதனால் குழல், குழற்சி கொண்ட மயிர்: “குழலுடைச் சிகழிகை” என்றதில் இச்சொல் படிப்படியாய்ப் புது அர்த்தங்கொண்ட முறையைக் காண்க. இக்குழல், குரல் எனவும் நின்று பெண்மயிரைச் சுட்டும். “நல்லார் குரனுற்றம்” எனும் (கவிததொகை 88) மேற் கொள்ளிந்த போல:

இனி, குழல், குடல் ஆதியன சொற்கள் “உள்” சொல்லினின்றும் பிறந்தவாறு. குளித்தல், குடைதல் ஆதியனவும் தோன்றின: குளித்தல், உட்புகுதல், முகுதல். “கூர்க்கணை குளிப்ப” “பணிலம் பல குளிக்கோ” எனும் மேற்கோளிற்போல: குடைதலும் இவ் ஆதிப் பொருள் களையே கொண்டிருத்தலைக் “குடைந்துலகணைத்தையும் நாடும்”, “குடைந்து நீராடுமாதர்” எனும் கம்பர் வாக்கு களிற் காணக. இவை பிறந்தவழியே “உள்” அடியின்றும், சுரமுதனிலை உபகாரத்தால், குழி, குழிசி, குடி, குண்டு, குளம், குடம், குட்டை, குண்டம், குண்டாளம், குண்டிகை, குண்டை, குடை, குடுவை, கந்தம் ஆதியன வியுற்பன் னங்கள் மட்டுமன்று. இவற்றேடு உறவுகொள்ளாதன போற் தோன்றுகின்ற குடில், கூடம், குடிலம், குடிகை, குடும்பம், குடும்பி, குடுமி, குடம்பை, குரம்பை, கடு, கூடை, கொட்டில், கோட்டம், கோட்டை, கூடாரம். கோது, குடை, கூத்து, குடா, கோடு, கொடுமை, குசூரம், கொடி, கூம்பு, கும்பீடு, கோடு, (மலையுச்சி), கொக்கு: கொலுக்கி, கொடுப்பு ஆதிய பலப்பல சொற்கள் கிளைத் துப் பெருகிப் பலப்பல அர்த்தங்கள் படைத்து நிற்பதை ஆராய்ந்து கண்டு மகிழ்க. இவற்றுள் குண்டிகை, குடிலம், குடிகை, குடும்பம், கூடாரம், குசூரம்என்பன வட்சொல்,

2. தொல் எனுஞ் சொல்

இதுவரை ஓர் முதற்சொல்லை எடுத்துக்கொண்டு அதி னின்றும் பிறந்த வழிச்சொற்கள் சிலவற்றைக் காட்டும் முறையைப் பின்பற்றினாலும்: இனி இதற்கு எதிர்முகமான முறையைக் கைக்கொண்டு, ஒவ்வொர் வழிச்சொல் எவ் வாறு தன் அடியினின்றும் வேற்றுமையடைந்து வரலா யிற்று எனத் தெரிவிப்பாம். சொல்லமைப்பின்கண் நிகழ் கின்ற பொதுவிதிகள் சிலவற்றை விளக்குவதற்கு முந்திய முறை ஏற்றதாயிற்று. பிந்தியமுறையானது அறியாத தொன்றை ஆராய்ந்தறிவதினாற் பிறக்கும் மகிழ்ச்சியோடு ஆராய்ச்சியின் கண் ஊக்கத்தையும் களர்த்திவிடும்.

தொல் எனுஞ் சொல்லின் தோற்றுவாய் யாது? அதனை யாம் துருவி அறிந்துகொள்ளுதல் கூடுமோ? “தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு” எனும் எமது நூலினைப் படித் தோர் ஆயாசமின்றி அதனை அறிந்துகொள்ளுவர்; அறிந்து கொள்ளுதலும் அதனேடு பிறப்பொற்றுமை பூண்ட எத் துணையோ இலக்கிய அருங்கொற்களின் உட்பொருளை விளக்கமாய்க் கண்டு மகிழ்வர்.

தொல் எனும் சொல்லோடு தொன்மை, தொன்று என்பன ஒற்றுமை கொண்டிருத்தல் தானே போதரும். ஆயின், தொலைதல், துலை, தூரம் ஆதியவைம் அவ்வாரை வையா? ஆம்; இது வெளிப்படையாயிராவிட்டினும் ஆராயும்போது நன்றாக நிச்சயிக்கப்படும். தொலை, துலை, தூரம் எனும் இவ்வுருவங்கள் துளை எனும் வழிச்சொல்லின் விகாரங்களாம். இதுதான் உள் எனும் முறை சொல்லினின்று வருவது என முன்னர்க்கண்டுகொண்டோம். “உள்” சொல்லினின்று புழை குழை என்பன வரும் முறையே துளையும் வருவது. துளை எனுஞ் சொல்லில் உள் எனும் அடியின் ஒட்டைப்பொருள் (அகத்தேயிருக்குந்தன்மை, உட்செல்லுந்தன்மை) தோன்றும். ஆயின் தொலை ஆதிய சொற்களில் அடிக்குரிய மறைந்திருக்குந்தன்மை எனும் மற்றப்பொருள் தோன்றும். யாது யாது மறைந்திருப்பது அது அது புலன்களுக்கு உட்டாதது. சேமையிலுள்ளது என்றாகும். ஆகலாற்றால், தொலை, துலை, தூரம் சொற்கட்டுக் சேய்மைப்பொருள் ஏற்பட்டது. இடம் பற்றிய சேய்மையிலுள்ளது துலையாம். அவ்வாறு சேய்மைக் கண் செல்லுதல் தொலைதலாம். தொலைதலே (இடமறைதலே) தோற்றல். தோல்வி என்றும் வருவது. “கூற்றம்” வரினும் தொலையான்றன் எட்டார்க்குத்—தோற்றலை நாணுதோன் குண்டு” எனும் கவிததொகைப் பிரயோகம் காணக். இனி, காலம்பற்றிய சேய்மையிலுள்ளது தொன்மையாம். தொன்று என்பதற்குரிய அர்த்தங்களிலொன்று ஊழ் என்பது. இத் தொன்றும் ஊழும் ஒரேசொல்லால் நிலைபெறுதலைக் கண்டு மகிழ்க. தொலையாய் (காலம்பற்றிய சேய்மைக்கண்) இருப்பது தொன்று.

உள்ளாய் (மறைதலினாற் சேய்கை பெற்று) இருப்பது ஊழியர் எனும் சொல்லும் சேய்கையினால் நீடித்த காலத்தைக் குறித்தலே நோக்குக:

துவைச்சொல்லைப்பற்றி யாம் சொல்லியவற்றிற்கு மாற்றம் இராது. ஆயின் தூர்ட் என்னும் சொல்லை வடமொழி யாமென எண்ணியிருப்போர் யாம் காட்டிய அதன் சிறப்பு முறையை ஒப்பப் பின்னிடுவார். துவையைப்போலவே தரமும் தமிழ்ச்சொல்லாம் என்பதில் ஒரு சிறிதும் மயக்க விட்டது. அதுமட்டா? வடமொழிச்சொற்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணாறு எந் தமிழ் அடிகளின்றே பிறந்து இக்காலம் உருவும் மாறி நிற்கின்றன என்பது எமது ஆராய்ச்சியிற் நிறம்பாத ஒப்பனைகளால் ஏற்பட்ட ஓர் உண்மையாம். இவ்வாறே வடமொழித்துவாரமும், தோரணமும் தூ - துக்கம் ஆதியனவுமான பலப்பல சொற்கள் அடிப்படையில் எம் தமிழ்ச்சொற்களே எனக் காணலாம்:

துளை துவாரமாயினமை எவ்வாறு? துளை ஆதியிற் துளை என நின்றமை கண்டம், மலையாளம் ஆதிய பாதக மொழியிலுள்ள வழக்காற் காணப்படும்; தமிழில் அகரவீரு ஐகாரமாக மெலிந்து விடுதல் பெறுவழக்கு. இனி வடமொழியாளர் எம் துளைச்சொல்லை தவளை என உச்சரிக்கும் போக்குடையவர் என்பது பல எடுத்தக்காட்டுக்களால் நிலைபெறுவதோர் உண்மை. நாழும் தோய்த்தலைத் துவைத்தல் எனவும், தாழ்த்தலைத் தவழல், தளர்தல் எனவும் வழங்குதல் அறியப்பட்டதன்றே? இவ்வாறே வடமொழியில் எமது “துளை” தவளை என வந்ததோடமையாது தலை நீண்டு தவளை என்றும் எகரம் தன்னேடு பிறப்பொத ரகரமாகித் தவார என்றும் முடிந்தது. சிங்களத்தில் துவால என்றே இச்சொல் நின்று விட்டது துவால = ஒட்டை, புண்: துவாரம்=வாயில். தூர் என்ற தும் ஒட்டையான, தகாத எனப் பொருள் கொண்டுவரும். துக்கமும் அதுவேயாம். அப்பால், தோரணச் சொல்லின் பொருளும் ஒட்டையாகிய வாயிலாம். இதன் வரண் முறை எமது தொடு எனுஞ் சொல்லின் வரண் முறையை ஒத்தது. தொடு=உட்செலுத்து, ஒட்டையாக்கு, கிணடு:

டகரம், ரகரமாதற்கு, தொடு எனுஞ்சொல் துருவு என நிற்றலையும் காண்க. துருவுதல்=உட்செலுத்தல்: இனி “தொடுதல்” எமது மொழியில் தோளால், தொள்ளால், தொண்டை, தோண்டுதல்: தோட்டம், தோணி (தோணி டிக் குடைந்த மரம்) ஆதியன உருவங்களையும். துருவுதல், துழாவுதல், துழவை (துழாவியிட்ட கூழ், பத்துப்பாட்டு) ஆதியவற்றையும் அடையும். தொடுதல் எனும் சொற்கு உள்ளிடுதல் எனும் பொருளில், உணவுகுந்தல் எனும் அர்த்தமும் அமைந்திருந்தல் காண்க: இவ்வர்த்தமே உண் ணவை எனும் சொல்லினுக்கும் உண்டு: உண்ணல்=உள்ளிடுதல். இது முதற்சொல்லினின்று நேரே பிறந்த சொல்: தொடுதல் வழிச்சொல் அடியாகப் பிறந்த சொல். இரண்டும் பிறப்பிலும் பொருளிலும் ஒற்றுமை கொள்வதை நோக்கி மகிழ்க. “தொடுதல்” தான் அதே பொருளோடு துளைதல், திணைதல், துற்றல், துய்த்தல் என நிற்றலையும் காண்க.

இவ்வாராய்ச்சி விழியே, தொழுவை, தொள்கு, தொள்ளை, தோசம், தொழில், தொழும்பு, தொள்ளு, தோழன், ஊழியர், உருற்றுதல், தொய்வு, தோய்தல், துவைத்தல், தோயம், துயர், துயில் ஆதிய சொற்களின் வரன் முறையையும் துருவி அறிக.

3. வாங்கல் எனுஞ் சொல்

வாங்கல் என்பது பரவை வழக்கில் “ஏற்றுக்கொள்ளல்” எனும் பொருளுடைய ஒரு சொல்லாம். இலக்கியங்களில் இதற்கு வளைத்தல், வளைவு எனும் பொருள் நிலவும். (சூடாமணி நிகண்டு 8, 5, 11, க, 3). வளைவு எனும் பொருள் “வாங்கலாய்நடத்தல்” எனும் வழக்கச் சொற்றெழுடரில் நஞ்சூய்த் தொணிக்கிறது. “வாக்குக்கண்” என்பது சமநிலையிலில்லாத கோணலான பார்ஸை எனப் பொருள் படும். இந்தப் பிரயோகத்திலும் வாங்கல் (வாக்கு) நேருக்கு எதிர்மறையான வளைவுப் பொருளையே கொள்ளுதல் தேற்றம். இனி. இதுதான் வங்கு என நிற்றலும் ஒன்று: உட்குழிந்து தோன்றுவது வங்கு.

குழிந்து ஆழ்ந்த கண்ணுள்ளானைப் பரவை வழக்கில் வங்கன் என்பர். கிணற்றுள் காணப்படும் போந்தும் வங்காம். இலக்கியங்களில் இது மலைமுனைஞ்சில் என வரும் (பிங்கலந்தை 504);

இப்பிரயோகங்களினால் வாங்கல், வங்கு என்பன சொற்கள் வளைதல் எனும் ஆதி உருவத்தின் வேற்றுருவங்களே என்பது பெறப்படும். ஆயின் வளைதல் ஆனது வாங்கல் என ஆயினமையை ஜயந்திரிபின்றித் தெரிந்துகொள்ளற்கு, இவ்விரு உருவங்கட்கும் இடைநின்ற வேறு ஒர் உருவத்தை நாம் அறிதல் வேண்டும்: அதுதான் வாங்கல் எனும் சொல்லினுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளல் எனும் போருள் தோன்றுதற்கு இடனைய நின்ற வணங்கல் எனும் வேறெரு உருவமாம். வளைதலும், வணங்கலும் ஆதியில் ஒரு சொல்லே: சொற்களைப் பெருக்கு முகத்தால் வளை என்பதில் உள்ள ஈரம் தன்னேடு பிறப்பொத்த ணகரமாகி, வண எனும் அடியைத் தோற்றுவித்தது. வணங்கல் வளைதலேயாம் என்பதை “வரிதேற்றுய நீயென வணங்கிறை யவன்பற்றி” எனும் கவிததொகையிற் காணக: வணங்கிறை = வளைந்த முன்கை. இனி, வளைதல் வணங்கலாகி, வாங்கல் என உச்சாரண பேதத்தால் பிரிந்து தனக்கினமான வேறெரு பொருளை யணர்த்துதற்கு உபகாரமாய் நின்றதை அறிந்து மகிழ்க. ஏற்றுக்கொள்ளல் எல்லாம் வளைதலே, வணங்கலே, வளங்கலே எனக் காணக. ஆதலால் அங்கே “ஏற்பதிகழுச்சி” என முதாட்டியும் கூறி ஞள். யாதொன்றை வாங்குவோர் வளைதலும், பஸ்லைக்காட்டுதலும், இச்சகம் பேசதலும் முதலிய அயினயங்களைப் பொருந்துதல் சகசம். ஆதலாலேதான் “கொடுப்பார்கை மேலே வாங்குவார் கை கீழே” எனும் நாடாடி வாக்கியமும் எழுந்து, சொல்லோடு பொருளாயும் “ஏற்பதிகழுச்சி” என்பது மேலும் கீழும் எனும் பாகுபாட்டைக் குறித்து நிற்றலை “தமிழ்மைப்புற்றவரலாற்” நிற்னைப் படித்தோர் சிரமயின்றிக் கண்டுகொள்வர். ஏற்பது இகழுச்சி எனும் இவை இரண்டு சொல்லும் முறையே இயல் இழி அடிகளின்றும் பிறந்தன என்பதும் இவ்வடிக

விரண்டினும் ஆதிஅர்த்தம் “கீழ்ப்படு” வதாமென்பதும் அன்னோர்க்கு விகசிதமாகும்:

வாங்கல் என்னுஞ் சொல்லின் பிதிர்வழி வணங்கல், வளைதல் எனக் கண்டாம்: அப்பால் வளைதலின் வரலாறு யாது? வளைதற்சொல் உள் எனுஞ் சொல்லின் விகாரமாம், பேச்சொலிப் பிறப்பின் கண் உகரமும் வகரமும் தம்முள் ஒத்தன: இதழ்குவித்து உச்சரிப்பது இரு ஒலி கட்கு ம் பொதுமையன்றே. இதனால் உகரம் எளிதில் வகரமாய்த் திரியும் இயல்புடையது. தமிழில் வகரம் பெரும்பான்மை இதழ்குவியாது. சி - மி - தழை மேல்வாய்ப்பற்களின்கீழ் மடித்து உச்சரிக்கப்பட்டினும், (தொல்காப், எழுத்ததி. 98) ஒலிப்பிறப்பளவில் அது இதழ்குவிந்தெழுந்த தெண்பது பிறமொழிகளின் ஒப்புமையால் நன்றாக நிச்சயிக்கப் படும்: ஆகவே, அகப்பொருள்மை கொண்ட உள் எனுஞ் சொல் சுழல் என வந்து உட்புறத்தை நாடுதலை (சுழலுதலை) விளக்கியது, வளை எனவும் வந்து அக்கருத்தையே தந் திட்டது. வளைதல் = உள்ளாகச் சாய்தல்:

தமிழ்மக்கள் உள் அல்லது அகத்தேயிருத்தல் எனும் ஓர் மனக்குறிப்பை அடியாக வைத்துக்கொண்டு, அத ணைச் சிறிது சிறதாக வேறுபடுத்து, அதனேடு உறவு கொண்ட வெவ்வேறு சிந்தனைகளைப் படிப்படியாக வேறு பட்ட ஒரே சொல்லால் விளக்கியிருக்கும் பெற்றியைக் கண்டு யாரே வியப்பெய்தாதார? உள்ளாகச் சாய்வது வளைதல் எனப்பட்டது, வளைவதினால் மேலோர்க்கு மரியாதை செய்தல் வணங்கல் எனவைக்கப்பட்டது; வளைந்து ஏற்றந், வளைந்து நடத்தல், வாங்கலாயிற்று. வளைவான பார்வை வாக்கெனப்பட்டது. இவற்றேடு சம்பந்தம் கொண்டெழுந்த வேறு பலப்பல சொற்களையும் ஆராய்ந்து காணக, ஒரு சிலவற்றை இங்குக் காட்டுவும்: வாள் (ஆயுதம்), வள்ளல் (பாம்பு), வளவு, வில்லு, வளையல், வட்டம், வந்தனை, வக்கிரம், வஞ்சித்தல் ஆதியன இவற்றுட் பிந்திய முன்றும் வட்சொல்.

(செங்கமிழுப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தது.)

இலங்கைக் கத்தோலிக்க மிஷனரிமாரும் தமிழும்

பிரநாடுகளிற் போய்க் கிறீஸ்து சமயத்தைப் போதிப் போருக்கே “மிஷனரி” எனும் பெயர் வழங்கும்: அந்த அந்திய மொழிப் பெயரையே சொற்குறுக்கத்தின் பொருட்டு இந்தக் கட்டுரையில் எடுத்தானுவோம். ஆதியில் இலங்கைக்கு வந்த மிஷனரிமார் போர்த்துக்கேயர் ஆவர் (1505—1658): இவர்கள் தமிழை நன்றாய்க் கற்று இம் மொழியில் யாதொரு நூலை எழுதி வைத்தார்களெனத் தோன்றவில்லை. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலே கிறீஸ்து சமயத்தைத் தழுவிய ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பிராமணர்மட்டும் கிறீஸ்துநாதர் சரிதையைத் தமிழ்ப்பாவால் இயற்றியதாக பல்லேயன் எனும் பாதிரி யார் எழுதிய (1658) நூலினின்று அறிகிண்ணரேம். தெல் விப்பழைப் பேதுருப்புவரும் அக்காலத்தில் “சந்தியோ குமையோர் அம்மானை” என்ற நூலிப்பாடினர் (1640): அது இப்போது அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இவர் தாமே “ஞானப்பள்ளு” எனும் சிறந்த உழத்திப் பாட்டையும் யாத்தார் என ஊகிக்கலாம் போலும்: அது எப்படியும் போர்த்துக்கேயர் காலத்தை என்றதில் மயக்கம் இல்லை. பிற்காலம் பூலோகசிங்க அருளாப்ப நாவலரால் “திருச்செல் வகாவியம்” எனும் இலக்கியச் சுவைத் தும்பும் நாலும் இயற்றப்பட்டது. மிஷனரிமாரின் ஏவுதலால் ஆக்கப்பட்டன என்பதைப்பற்றியே இவற்றை இங்கு குறிக்கிண்ணரேம். போர்த்துக்கேய மிஷனரிமார் தாங்களே எழுதியதொன்றும் எம் கைக்கெட்டவில்லை.

பின் ஒல்லாந்த ஆட்சியின்கீழ் இலங்கைக்கு மிஷனரிமாராய் வந்தோர் நம்முடைய இந்தியதேசத்து பிராமண குலத்தவர்களான கோவைக் குருமாராம்: இவர்களே 1687—தொடக்கம் 1836-ம் ஆண்டு வரையும் அதாவது நூற்றைம்பது வருஷங்காலமாய், இலங்கையில் சுவிசேஷ

தொண்டு நடத்தினார்கள்: இவர்களுடைய தாய்மொழி கொங்கனம்; பாடசாலையில் படித்த பாலை மாராட்டியம், இவர்கள் போர்த்திக்கீயரோடு ஊடாடியது அன்னேருடைய போர்த்துக்கேய மொழியில், ஆயினும் இவர்கள் இலங்கைக்கு மின்னறிமாராய் வந்தபின் தமிழையும், அதனேடு பெரும்பாலும் சிங்களத்தையும் கற்று, பலர் தமிழிலும், சிங்களத்திலும் அநேக செவ்வியநூல்களை தம் சமய விருத்தியின் பொருட்டு எழுதுவோரானார்கள். அந்நாடகளில் கிறிஸ்தவர்களானேருள் அதிகமாய் வழங்கியது தமிழே. யாழ்ப்பாளத்தை ஒரு மனோருபமான திரிகோணத்தின் உச்சியாக வைத்து, மட்டக்களப்பு, சிலாபம் எனும் இரண்டு இடங்களுக்கு இடையில் இழுத்த ஒரு ரேகையைப் பலவரியாகக் கொண்ட ஒரு தேசப்பரப்பு முழுதும் நெடுங்காலம் தொட்டுத் தமிழ் நாடாயினுந்தது. அப்பால் கரைதுறைகளில் மாத்தறை வரையில் உள்ள தென் நாடுகளிலும், கண்டியிலும் கூட, தமிழ் இடையைப் பேசப்பட்டு வந்தது. இதனால் கோவைக் குருமார் தமிழையே முக்கியமாய்க் கற்போராகி தங்கள் திருஊழிபத்தைச் செவ்வனே நடத்துவதற்கு உதவியாய்த் தமிழில் கிறிஸ்தவ சமயப்போதக நூல்களையும் சரித்திர நூல்களையும் எழுதுவோரானார்கள். அன்னேர் தம் சமயத் தொண்டுக்கு உபகாரமாய்க் கொட்டத்து தமிழ்த் தொண்டு மாயிற்று.

தென் இந்தியாவில் வசன உருவமான தமிழ் கூடக்குப் பிதா என அறிஞர்களால் போற்றப்படுகின்ற தக்துவப் போதகர் (ரூபேட்டி நொயிலி)பைத் தெடர்ந்து வீரமாருனிவர் (கொன்ஸ்தாந்திய பெஸ்கி) தமிழிற் பெரும் பாண்டித்தியம் அடைந்து பத்தியமும் சத்தியமுமான பல நூல்களைச் செய்தார். அவர் காலத்தையண்டி இலங்கையில் தமிழைக் கூடறக் கற்றுப் பல நூல்களை எழுதியவர் சாங்கோ பாங்கர் என அழைக்கப்பட்ட யாக்கோமே கொன்சால் வெஸ் எனும் கோவைப் பிராமண மின்னறியாம். இவருடைய நூல்களின் பிரத்தியாதி இந்தியா வரையும் எட்டி அங்கு அவர் இலங்கையின் நூதன நட-

சஸ்திரம்”என்று புகழப்பட்டார்கள் கொள்சால்வேஸ், அக்காலத்தாருடைய தமிழ்ச் சுவையை ஒட்டி, சமஸ்கிருதம் மிக விரவிய கெம்பீரமான உரை நடையில் எழுதினார். சிங்களத்திலும் பாளி மொழியை மிகக்கலந்து அழகிய பல நால்களை அமைத்தார். அவருடைய தமிழ் நால்களில் பாஷாஷ் சிறப்பாலும், பொருளாண்மைப்பாலும் விசேஷத்து “சுவிசேஷ விரித்துரை” எனும் பறுவலராம். அது இன்றைக்கும் தமிழ் கிரீஸ்தவர்களுக்கு இனபம் பயப்பதால், இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் பலப்பதிப்புக்கள் வெளி வத்தாய் இலங்குகின்றது. அதிலும் பெரிய, அரிய பொருள் புனைந்தது “புராந்திம பச்சிமகாண்டம்” எனும் பழைய புதிய ஏற்பாட்டுச் சரித்திரம்: இது இந்தியாவில் இரு பதிப் புக்களாய் வெளியிடப்பட்டும் இன்றைக்கும் கையெழுத் துப் பிரதிகளாய் பல இடங்களில் வழங்கி வருகின்றது: அவர் இயற்றிய பெரிய நால்களுக்கு அரும்பெயர்காடி ஒவ்வொன்று சேர்ந்திருத்தல் ஒரு விசேஷம். அவற்றைத் தவிர, மிக விரிவான போர்த்துக்கேய—தமிழ்—சிங்கள அரசாதியும் ஒன்று சேர்த்தார். அவ்வருமந்த அகராதி இன்னும் அச்சேறவில்லை. ஐரோப்பிய பாஷாஷ் கொற்களுக்குத் தமிழும், தமிழுக்குச் சிங்களமும் காண்பதற்கு அது இணையில்லாத ஒரு களஞ்சியம்.

சாங்கோபாங்க சுவாமிகள் செய்த சிறு நால்களுள் “சுகிரத தர்ப்பணம்”, “அந்புத வரலாறு”, “தர்ம உத்தியானம்”, “ஞான உணர்ச்சி” என்பவைகள் முக்கிய மரனவை: இப் பிந்தியது எத்துணைச் சிறப்பான தமிழில் உள்ளதெனில், இதனை வீரமாழுவில்ரே செய்தாரெனப் பல நாள் இந்திய அறிஞர்கள் எல்லாம் மயங்கி இருந்தனர். உண்மை ஆக்கியோன் சாங்கோபாங்க சுவாமிகளே என்றது என்னால் சில வருஷங்கள் முன் மட்டும் தாபிக் கப்பட்டது. “ஞான உணர்ச்சி”யானது ஞான உணர்த்துதல் எண்சிறிது மாறிய பெயரோடு புதுச் சேரியில் பல கால் வெளிப்பட்டது. தெலுங்கிலும் அது மொழிபெயர்த்து பல பதிப்புக் கண்டுள்ளது, சாங்கோபாங்கரின் “சுகிரத குறை”யும் அருமையான ஒரு நால்; இது செய்யுள்போல் தொனிக்கின்ற ஒரு உரைநால், சூத்திரங்கள்

போல சிறுச்சிறு வசனங்களால் அமைந்தது: அவர் செய்யுள் நூல் செய்யும் வள்ளமையும் படைத்தவர் என்பது அவரால் புணையப்பெற்ற திரைவிருத்தம்(கட்டியம்), ஆனந்தக்களிப்பு, சிந்து, பதம் ஆகிய பாவிசேஷங்களால் விளங்கும். இப்பாக்கள் அச்சில்லாத போதிலும் பல கத்தோலிக்க கோவில்களில் இன்னும் பாடப்படுகின்றன: சாங்கோ பாங்கர் கத்தோலிக்க சமயத்தையும் தத்துவ சாத்திரத்தையும் சார்ந்த பலநுட்பமான எண்ணங்களை வெளியிடப் புதுச்சொற்களைச் சமஸ்கிருதத்திலும் பாளியிலும் இருந்து ஆக்கித்தந்து தமிழ்மொழியின் வளத்தைப் பெருக்கியிருக்கின்றார்.

சாங்கோபாங்கருக்கு தமிழ் கற்பித்த பண்டிதர் யார் என்று விளங்கவில்லை. அவருக்குப்பின்வந்த கோவைக் குருமாருள் ஒருவரான கபிரியேல் பச்சேக் எனும் பெரும் தமிழ்நூல் ஆசிரியருக்குத் தமிழ் அறிவு புகட்டியவர் கூழங்கை தம்பிரானே என்றது நன்றாக அறியப்பட்டது: கூழங்கைத் தம்பிரானுடைய தமிழ் மாணவருள் பிலிப் டேமெல்லோ பாதிரியாரும் ஒருவர். இப்பாதிரியார் தமிழ் மொழிக்கு அணிகலமாய் பலநூல்கள் செய்ததோடு “உவமைப் பாட்டுகள்” எனச்சுடாமணி நிகண்டுக்கு ஒரு அனுபந்தமும் செய்தவர்; (அந்திகண்டின் 1880-ம் ஆண்டு மாணிப்பாய் பதிப்பிற்கானக:) தம்பிரானிடத்திற் கற்ற கபிரியேல் பச்சேக்குவின் தமிழ்த்திறன் அவருடைய “தேவப் பிரசையின் திருக்கதை” எனும் நாலிற் பிரசாகிக்கின்றது. இது ஐந்து பெரும் காண்டங்களாய் மாரு னத்தில் அச்சிடப்பட்டது. (இலங்கையில் உள்ள கையெழுத்துச்சரவைகளின் சுத்தம் இந்த அச்சுப்பிரதியில் இல்லாதது குறை) இதனேடு “தேவமாதாவின் அழுகைக்குரவை”, “ஞானாப்பம்”, “தனித்த ஆத்துமாக்களின் சல்லாபம்”, “நவதின உற்சவம்”, “யோசேவாஸ் முனிவர் சரித்திரம்” ஆகிய வேறுபல நூல்களையும் செய்தார். அவற்றுட் பிந்திய இரண்டும் என்னுல் அச்சுவாகணம் ஏற்றப்பட்டன.

செபள்தியான் பெரோரா, கைத்தானு அந்தோனியு முதலான வேறுசில கோவைப் பிராமணங்கு குருமாரும் தமிழில் நால் செய்துள்ளார்கள். அவைகளையெல்லாம் விரிப்பிற் பெருகும். பிந்திய மிஷனரிமாருள் நம் காலத்தில் இருந்து பரம்பதம் அடைந்த வன், பற்றிக்டன் சுவாமியார், வன், யோன் இப்பொலித்து சுவாமியார் எனும் இருவரை மட்டும் கட்டிச் சிலசொல்லி முடிப்பேன். டன்சுவாமியார் தெடுங்காலம் யாழ்ப்பான் பட்டினத்துச் சம்பத்திரிசியார் காலூரித்தலைவராய் இருந்தவர். அக்கல்லூரிப் பண்டித ராகிய ஸ்ரீ சுபபாக்கியம் பிள்ளையோடு அளவளவித் தமிழைந்தன்றுக்கற்று இங்கிலிஷ்-தமிழ் அகராதியோன்று செய்து வெளிப்படுத்தினார். கைக்கடக்கமான இவ்வகராதி தமிழ் கற்கும் இங்கிலிஷ் மாணவர்களுக்கு மிகவும் உபயோகமானது. ஐரோப்பிய பாஷைகளுக்குப்போல தமிழுக்கும் எழுத்துக்களைச் சுருக்கி எழுதும் முறையொன்று இருக்கவேண்டும் எனக்கருதி “தமிழ் தீவிர விகிதம்” ஒன்றை குழ்ச்சித்து இயற்றினார். இப்பொலித்துச் சுவாமியார் யாழ்ப்பானத்திற் பிறந்து ஐரோப்பாவில் கல்வி பயின்ற ஒரு சதேசி. நங்காலத்துத் தமிழ் வல்லாருள் ஒருவர். இவர் மொழிபெயற்றி இயற்றிய நால்களுள் “சத்தியவேத தர்ப்பணம்” (நாலுகாண்டம்) விசேஷித்தது. இவர் பல கீர்த்தனங்களோடு “மருதமடுத் திருப்பதிமாலை” எனும் அந்தாதி ரூபமான ஒரு சதகத்தையும் இயற்றியுள்ளார்:

(ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது)

குடஞ்சுட்டு

தெவித்தொகையினுள். (109) “நீரார் நிழல் குடஞ் சுட்டினம்” என வருவதற்கு “இன்னதனைக் குடம்பால் போதுமென்று கருதப்படும் பசுத்திரள்” என உரை எழுதுவர் நச்சினூர்க்கிணியர்; குடம் எனும் சொல்லிற்கு இத்தொடரில் கலம் எனும் பொருளே தக்கது என உள்ளத்திற் கொண்டு போலும் உரையாசிரியர் இவ்வாறு கூறிப் போயினார்: சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி நிரம்பாத முற்காலங்களில் தமிழ் வல்லோர் பல சொற்களின் உண்மைக் கருத்தை நிச்சயம் பண்ணுது விட்டமையில் புதுமை ஒன்றும் தோன்றுது; தற்கால ஆராய்ச்சி முடிபுகளை நோக்க, இங்கு நாம் எடுத்தோதிய நிலை குடச் சொல்லின் பொருள் வேறு என்பதை இப்போது தெளிவிப்போம்:

“**குடஞ்சுட்டு**” எனும் தொடரோடு “**மக்கட்சுட்டு**” எனும் வேறொரு தொடரை நோக்குவது நன்று. மக்கட்சுட்டு என்றதற்கு “**மக்களாசிய** (நன்கு மதிக்கப்படும்) பொருள்” என்று உரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கிணியரே கருத்து எழுதுகின்றார்: (தொல்காப். சொல் 1). அங்குமாயின் “**குடஞ் சுட்டு**” எனும் தொடருக்கும் “**பசுக்களாசிய** பொருள் (=மிருகம்)” என்று கருத்துரைத்தல் தகாதா? “**மக்கட் சுட்டு**” என்பதற்கு மக்கள் எனும் பொருள் என்பதைக் காட்டில் “**மக்களெனு மெ சால்**” என வைப்பது அதிக தகுதியாகும் போலும்; இது குத்திரத்தை ஆராயுங்கால் விளக்கமாகும்:

உயர்தினை என்மனூர் மக்கட் சுட்டே
அஃறினை என்மனூர் அவர் அல பிறவே
ஆயிரு தினையின் இசைக்குமன் சொல்லே

“இச்குத்திரம் சொல்லைப்பற்றியது; உயர்தினைச் சொல் அஃறினைச் சொல் எனச் சொல் இருவகைப்படும்; இவற்றுள் மக்கட்சொல் (=மக்கட்சுட்டு) உயர்தினை; பிறசொற்கள் அஃறினை” என்பதே குத்திரத்தின் சொல்நிலைக்கும்

பொருள் நிலைக்கும் ஏற்ற கருத்து: கட்டு என்பதும் சொல் என்பதும் பிறப்பளவில் ஒன்றே மேல் விளக்கப் படும்;

“குடம்” மாட்டின் பெயர்

இனிக் குடம் எனும் குறியீட்டின் உண்மை அர்த்தம் யாது? இச்சொல் குட+அம் எனப் பிரியும்; இதில் “அம்” எனும் விகுதி “அது” எனும் வேறொரு சொல்லின் திரிபு; இவ் “அது” பொருளைப் பிரித்துக் காட்டுவதற்கு உதவுவதுடு “அது” எனுஞ்சொல்லே அடு, அறு, அம், அர், அல், அழ், அள், அண் எனவும் அ எனக் கடைக் குறைபாடும் நிற்கும். இவ்வுருவங்களைவ்வாம் பொருளைப் பிரித்துணர்த்தும் வகையால் வேறு சொற்களுக்கு விகுதி யாகும். [இவற்றின் விரிவை “தமிழ்ச் சொற் பிறப்பாராய்ச்சி” நூல் 27-ம் பக்கத்திற் காணக.] அப்பால் “குட” எனும் அடி வளைவைக் குறிக்கும் “குடவென் பது ..... வளைவையுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்” என நச்சினார்க்கிணியரும் கூறுவர். [திரு முருகாற்: 229 ஹரை ஆகவே குட+அது = (1) வளைந்த அது; (2) வளைவைப் புறப்பாடான தோற்றமாய்க் கொண்ட ஒரு பொருள்: (3) கொம்பு; (4) கொம்புடைய மிருகம்; (5) எருது; (6) பச எனப் பொருள் வேறுபாடு ஏற்பட்டது. [இவ்வாருள் பொருள் வேறு பாடுகள் சொற்களில் வந்து பொருந்தும் முறையையும் முன் குறித்த நூலின் ஐந்தாம் அதிகாரத்தினுட் காணக:] வளைந்த கொம்புடைமையைக் கொண்டு மாடு பெயரிடப்பட்டதற்கு மலையாளத்தில் பச கொம்பி, கொம்பிச்சி எனப் பெயரிடப் பட்டிருத்தலும் ஒரு சாங்றுட் மாட்டைப் போல கொம்புடைய மிருகங்கள் வேறு பல இருப்ப மாட்டுக்கே கொம்புடைமையைக் கொண்டு பெயரீடு மாட்டுக்கு ஏற்பட்டு விட்டபின் வேறு மிருகங்களுக்கு வேறு வகையாய்ப் பெயரீடு செய்யப்பட்டது என அறிக;

கொம்புடைமையைப் புறப்பாடான குணமாகக் கொண்ட மிருகங்களுட் பொதுவனகயில் மாடும், சிறப்பு வகையில் பசுவுமே ஆதியில் குடம் எனப்பட்டன என்பதற்கு பல சான்றுகள் உண்டு. கலித்தொகையிற் காணப் படும் பாடல்கள் எழுந்த காலத்தில் தமிழிலே குடம் எனும் தனிச்சொல் பசுவை மட்டில் குறியாது கலம் ஆதிய பிற பொருட்களையும் குறித்தமையினால் போலும், கேவலம் குடம் என்னது குடஞ் சுட்டு (=குடம் எனும் சொல்லால் அறியப்படுவது) என்றனர் எனக் கொள்ளக் கிடக்கின்றது. 107-ம் பாடவில் ஆயரைக் “குடஞ் சுட்டவர்” எனக் குறித்தமையையும் நோக்குக. ஆயின், கலித்தொகையின் பாடல்களுக்கு முற்பட்ட காலத்தில், குடம் எனும் தனிச்சொல்லே பசுவைக் குறித்தது என்பதற்கு பின்கலந்தையில் (10, 351) அவ்வருவம் பசுவுக்குப் பேராய் வருதலையும் தமிழின் பாகதங்களாகிய கூயிமொழியில் எருதுக்கும், பசுவுக்கும் “கோடி” என்றும்: சிங்களத்தில் “இராணு” என்றும் பெயர்கள் இருத்தலையும் நோக்கலாம். கோடி எனுஞ் சொல் வடமொழி ஹோஎனும் சொல்லினின்று கோடி எழுந்ததாயின், டகரம் ஒன்று பின்னிடத்தில் வருவதற்கு நியாயமில்லை. ஹோனு எனும் சிங்களம் ஹோன் + அக் “ஒருமாடு” என விரியமாதலால், தொன் என்பதே ஆதியருவம். இதில் ணகரம் டரத்தின் திரிபால் வருதல் ஒக்கும். ஆதலால், அச்சிங்களச் சொல்லும் குடத் தோடு அன்றி ஹோவோடு உறவு கொள்ள அறியாது; பாளியில் ஹோனை எனும் மாட்டுப் பெயரும் அப்படியே கோடி. ஹோனு எனும் சொற்கள் மாட்டின் பெயராய்த் தமிழ்ப்பாகதங்களில் விளங்குகின்றமையால் இவற்றை யொத்த குடம் எனும் சொல்லும் மாட்டையே ஓர் காலம் உணர்த்திற்று என்பது நன்றாக துணியப்படும்: அது மட்டோ? மிகப்பழங் காலத்து மொழிகளுள் ஒன்றுகிய சுமே ரியமும் இதில் நமக்கு ஒரு சான்று; சுமேரியத்தில் எருது

ஈட் எனப்படும்; றாற், ஏற எனும் உருவங்களும் அதில் உள். இனி, இக், அட் எனும் சொல்லிற்கு அந்த மொழியில் வரிவடிவு யாதெனில், கொப்பு மிகநீண்டு வளைந்த ஏருதின் தலையேயாம் (G. A. Barton; The Origin and Devel. of Babyl. Writ No....259) வளைந்த கொம்பின் நிமித்தமாகவே ஏருதுக்கு வளைக்கது எனும் அர்த்தமுள்ள குட் எனும் பெயர்டு எழுந்ததென்பதற்கு ஐயப்பாடு ஒரு சிறிதும் இல்லை.

இறமொழிகளிற் குடச்சொல்லு

இனி வடமொழி ஓரா, பழங்குசர்மனிய கூ (chuo), சர்மனிய கூ (kuh), பழம் ஆங்கிலகூ (cow) ஆங்கில கென (cow), கிரேக்க (வொஸஸous), லத்தீன் வொஸ (bos) எனும் இச்சொற்களெல்லாம் ஒத்தபிறப்புடையன் என்றது ஜோரோப்பிய மொழிநாலாருடைய துணிபு. (கேள், ஜெஹஸ் என்ற இவற்றில் கரம் பரக மானமை, தமிழ் “பத்து” கன்னடத்தில் ஹுத்து என வந்ததற்கு எதிர்நிரலான ஒருமூறை ஆயின், இல் ஜோரோப்பிய சொற்களுக்கு அடியாது, இவை எவ்வாறு மாட்டுக்குப் பெயராயின் என்று அறுதியிட ஜோரோப்பிய மொழி நாலாளர் அறியார். நந் தமிழ்மூலமாகவே இச்சொற்களின் உண்மையான உற்பத்தியைக் காட்டும் அடியும் அவ்வடியின் ஆதிப்பொருளும், அப்பொருள் மாட்டுக்குப் பொருந்திய காரணமும் தெற்றெனப் புலப்படும். வளைந்த கொம்புடைமையாலே, முதற்கன், ஏருது பசு என்ற வேற்றுமையின்றி மாட்டினத்துக்கும், பின் பசுவிற்கும் குடம் எனும் குறியீடு வரலாயிற்று என்றது தமிழ்அடியின் பரிசோதனையினால்லன்றி அறியப்படாது; ஜோரோப்பியர், ஏருதை பசுவை வொழில் கெள ஆதிய பெயரால் அழைத்தும் அப்பெயர்கள் எப்படி அம் மிகுகங்களுக்குப் பொருந்துகின்றன எனத் தேரார்; எமது தமிழ் குடப்பெயரே அவர் வழங்கும் பெயர்களின் பொருளையும் ஏற்புடைமையையும் வெளியாக்கும்கூடும்.

அது மட்டோ! எம் தமிழின் தெளிவுபொருந்திய சொல்லாக்கத்தின் மாட்சி எவ்வாறெனில் குட எனும் சொல் தான் எழுந்த பான்மையையும் நாம் ஆராய்ந்தறிந்து கொள்ளலாம். குடஎனுஞ் சொல்லிற்கு முந்திய உருவம் குழை என்பது. குழைக்குமுந்தியது உழ—ல் என்பது. உழல்தலுக்கு முந்திய உள்ளன்பது. உள்ளனுஞ் சொல் சேய்மைச்சுட்டாகிய உகரமும், அச்சுட்டை துளக்கமாக வின்ற ஓரமாகிய வியஞ்சனமும் சேர்ந்து உண்டானது. சேய்மையின் மற்றொருநோக்காகிய மறைந்த தன்மையைக் காட்டும் முகத்தால் மறைவிடத்திலே, யாதொன்றின் அகத் திலேஇருப்பதையும் குறிப்பது. இதனால் உட்புறத்தை நாடி நாடி வருதலே உழல்தல் (வளைத்துவரல்) எனப்படும். உழல் எனுஞ்சொல் கரமாகிய முதனிலைமெய்யினால் வலியுறுத்தப் படும்போது குழை-தல் எனும் உருவம் நோன்றி வளைந் திருத்தலைக் காட்டும். குழை-தலின் வேறொரு உருவமே குட என்பது. இதன் விரிவையும் முன் குறிப்பிட்ட சொற் பிறப்பாராய்ச்சி நூலின் அனுபந்தத்திற் பரக்கக் காணக். சொற்களைத் தலையடிவரையிலும் துருவி ஆராய்ந்து உய்த் துறைத் தரும் பெற்றி வாய்ந்தது. உலகின் மொழிகளு ளெல்லாம் எம் தமிழ்மொழி ஒன்று என்பதை நோக்கி மகிழ்க.

இனி சொல்ளங்க உருவமும் ஒரு பிறப்புடையனவே எனக் காட்டுவோம் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார முதற்குத்திரத்திற்குத் திருத்தமாக உரைசெய்யுங்கால் மக்கட்சுட்டு எனும் தொடர் மக்கட்சொல்லு (மக்கள் எனுஞ்சொல்) என நிற்கும்என முன்னர் காட்டினேம். அவ்வாறே குடஞ்சுட்டு எனும் தொடர் குடஞ்சொல் என வருதல் பொருந்தும். இதனால் தமிழ்மொழியின் ஆதி காலத்தில் சுட்டுஎனும் உருவத்திற்குச் சொல்லனும் ஒரு அர்த்தம் இருந்தது என வைத்துக் கோடலாம். சுட்டு எனுமீ உருவம் “எடுத்துச் சொல்லுதல்” எனும் பொரு வில் “சுட்டுத் தலைபோகாத் தொல் குடிக்குமரி” எனுஞ் சிலப்பதிகாரவரியில் (12, 31) வருகின்றது. தொல்காப் பிய எழுத்தத்திகாரத்திலும் “புணர்நிலைச்சுட்டு” (107

“பெயர் நிலைச்சுட்டு” (117) ஆதிய தொடர்களில் சுட்டிற்கு சொல்லுதல் (கருதுதல்) என்ற பொருளே தொனிக்கின்றது: உள்ளபடி, சொல்லுதல் எனும் உருவத்திற்குப் பிறப்பிடம் சுட்டுதலேயாம். “சுட்டுதல்” சொட்டுதல் என்வந்து சொல்லுதல் என்றுயிற்று. டகரம் எகர, முகர, லகரங்களாதல் சுட்டுதல் எனப்படும். ஈண்டு அ, உ, இ, எ எனும் ஒலிகளால் அண்மையில், சேய்மையில், கீழே, மேலே உள்ள பொருட்கள் எத்துணைப் பொருத்தமாகச் சுட்டிக் காட்டப் படுவனவாகின்றன என்பதை உச்சரித்துக் காண்க. தமிழ்ச் செற்றாகவெள்ளாம் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இந்நால்வகை ஒலியையுமே அடியாகக்கொண்டு பிறந்தன என்ற துறை பக்கவாதமின்றி ஆராய்வோர்க்கு இனிது புலமாகும். எமது தொடுதல் எனுஞ் சொல்தான் சர்மனியத்தில் Deut-en என நிற்கும் என்பதும் ஒன்று. தொடுதல் எனும் உருவத்தை அப்பாறும் ஆராய்ந்து கொண்டு செல்வோமாயின். அது ஒட்டுதல் என்னும் அடியினின்று எழுந்தது எனக்காணபோம். ஒட்டுதலின் ஆதியர்த்தங்கள்=உட்செல்லல், சுருங்குதல், பற்றிக் கொள்ளுதல் என வரும்: அப்பால் ஒட்டுதலுக்கு உட்கு தல் அடியாகும்: உட்குதல்=உட்செல்லல்; சற்றில் உட்குதலுக்கு அடி உள் எனும் ஆதி உருவமாம்; உள்-உட்கு-ஒட்டு-தொடு-சுட்டு-சொல்லு என இவ்வாருகவே எமது சொல்லு எனும் உருவம் படிமுறையாய்ப் பிறந்து நிற்கின்ற வித்தையை ஆராய்ந்து காண்க!

(இவையெல்லாம் எமது “சொற்பிறப்பு-ஒப்பியல் தமிழ்கராதி” வெளிப்படும்போது அதிக விளக்கமாகும்,)

முடிவுரை

குடம் எனுஞ் சொல்வளைவு எனும் குறிப்பால் கொம்பை விளக்கி, அப்பால், கொம்புடைய மாட்டை, அவ்வினத்துள் சிறப்பு முறையாகப் பசுவைக் குறித்து நின்ற நாட்கள் போய், பசுவின்பால் கறக்கும் கலமும் குடம் (குவித்து திரண்டது) என அறியப்படவந்த காலத்தில், குடக்

சொல் தமிழில் பகவக்கு குறியீடாக நிற்கும் வழக்கு ஒழிந்தது: ஆயினும், தமிழ் அடியாப்ப பிறந்த பிறபெரிய மொழிகளில் இன்றைக்கும் அச்சொல்லே மிகத்திரிந்து கூ, கெள், வோஹ், போன் எனவும், தமிழ்ப்பாகதங்களி வேயே கோடி, சூன் (அருது) எனவும், வழங்குகின்றது: இனி சுட்டிக் காட்டும் முகத்தாலேயே சொல்லெல்லாம் எழுந்தன என்பது ஒரு தலையாதலால், ஆதியில் சுட்டெட்டற தும் சொல்லென்றதும் ஒன்றேயாம். ஆயின் சுட்டெட்டற உருவம் பிறப்பட்ட நாட்களில் தொட்டுக் காட்டுதலை மாத் திரம் குறிக்கத் தொடங்கியபோது அங்கனம் தொட்டுக் காட்டுதலின் பயனாக எழுந்த பெயரீட்டை சொல் எனும் உருவத்தினர் குறிக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டது: இதனால் “சொல்” பொதுக் குறியீடும், “சுட்டு” சிறப்புக் குறியீடும் ஆயின். இவைகளை நுண்மதியாற் கண்டுகொள்கூ

(‘செந்தமிழ்’ மாதவளியீட்டில் வெளிவந்தது)

வீலை 3 ரூபா மட்டுமே.

விற்பனை முகவரி :—

நூல்ஸிலையம்

“ ஞானப்பிரகாசர் ஆச்சிரமம் ”

புனித சவேரியார் ஆலயம்,

திருநெல்வேலி — யாழ்ப்பாணம்

(முங்கா)